

EDESSÄ OLI ELÄMÄ

Miia Jaakkola

EDESSÄ OLI ELÄMÄ

Toinen painos

Teos ilmestyi ensimmäisen kerran vuonna 2008

Copyright © Miia Jaakkola, 2012

Kannen kuvan suunnittelu ja toteutus: Eija Punkkinen

1. Luku

– Kolmekymmentä seitsemän kahdeksankymmentä, sanoin tylsistyneenä ja ojensin käteni ottaakseni asiakkaan rahat vastaan.

Kaupassa oli tänään hiljaista, ja se oli minun onneni. Jos olisin joutunut koko päivän tauotta hymyilemään tekoahyminä, olisin ehkä tullut hulluksi.

Kun ketään ei näkynyt – varsinkaan pomoani –, nojauduin penkissä taaksepäin ja annoin ajatusteni lentää kauas pois tästä kaupungista, kauas työpaikastani ja sen tutuista ihmisistä. Sisälläni kaiheresi kaipaus, jota en osannut selittää. Ajatukseni vetivät minua muihin kaupunkeihin, uusiin paikkoihin, uusien ihmisten pariin. Ne lennättivät minua ympäri maailmaa, kaikkiin niihin mahdollisuuksiin, joita minulla oli käyttämättä. Halusin olla vapaa kuin tuuli, lentää kuin lintu, olla riippumaton kaikesta ja kaikista. Olin jo pitkään haaveillut lähteväni Suomesta katselemaan muuta maailmaa. Vielä en kuitenkaan ollut saanut repäistyä itseäni irti tutusta ja turvallisesta, mutta tämän hetkisen olotilani mukaan repäisyyn ei ehkä olisi enää niin pitkä matka, sillä aloin väsyä työkuvioideni.

Kymmeneltä lähdin kahvitaualle. Taukokuoneessa oli hiljaista, ja toivoin jo hetken, että saisin viettää taukoni yksin. Hetken kuluttua Sanna kuitenkin pyyhälsi ovesta sisään ja alkoi heti räpättää tavalliseen tapansa. Hänen musta tukkansa viuhkoi joka suuntaan hänen touhottaessaan ympäriinsä, ja hän huitoi koko ajan

käsillään puhuessaan. Ihmettelin joskus, osasiko hän olla koskaan hetkeäkään hiljaa, edes nukkuessaan. Hän haahuili hetken jääkaapilla ja tuli sitten pöytään jogurttitölkki kädessään. Hän joi sitä suoraan purkista ja röyhtäisi sitten: Sanna oli uskomaton sekoitus sikaa ja leidiä.

– Mitä meinaat tehdä viikonloppuna? Me mennään Miisan kanssa siihen uuteen baariin ja ryypätään päät täyteen, Sanna kertoi innostunut kiilto mustaksi maala-
tuissa silmissään.

Katsoin uteliaana, minkä väriset silmät hänellä oli tänään, sillä hän vaihtoi lähes päivittäin silmiensä väriä piilareilla. Tänään ne olivat ruskeat. Kerran hän oli tullut töihin piilareiden kanssa, jotka olivat saaneet hänet näyttämään vampyyriltä. Hän oli saanut pitää niitä ensimmäiseen taukoon asti, kunnes myymäläpääl-
likkömme Terttu sattui hänen kanssaan samaan aikaan kahvihuoneeseen ja käski hänen poistaa piilarit välit-
tömästi ja lakata säilyttelemästä asiakkaitamme. Tosin hän teki sen pilke silmäkulmassa, sillä hän oli oikeasti hyvin huumorintajuinen nainen.

– Ei ole vielä mitään erityisiä suunnitelmia. Minkä tyylinen paikka se uusi baari on? kysyin.

– En vielä tiedä, mutta saa nyt nähdä. Lähde mukaan, Sanna heitti yllättäen.

En ollut kertaakaan käynyt työkavereideni kanssa iltaelämässä, joten ajattelin, että olisi ehkä jo aika.

– Lähden ihan mielelläni, vastasin.

– Mahtavaa! Kiva nähdä sinuakin vapaalla, Sanna hihkaisi.

Toisinaan oli piristävää, kun hän oli niin hyperaktii-
vinen, mutta enimmäkseen se oli ainoastaan rasittavaa.

Töiden jälkeen suunnistin joogatunnille. Olimme käyneet ystäväieni kanssa jo muutaman kuukauden tunteilla, ja laji sopi minulle ennen kaikkea siksi, että se rauhoitti levotonta mieltäni.

Ulkona oli kylmä, pakkana oli kiristynyt päivän aikana. Lumi narskui jalkojeni alla, ja kylmyys tunki luihin ja ytimiin saakka. En ollut koskaan pitänyt kylmästä ja inhosin talvea. Jos olisin saanut valita, en olisi liikkunut ulkona talvisin ollenkaan.

Pukuhuoneessa Tuulia ja Pauliina, parhaimmat ystäväni, olivat jo ehtineet vaihtaa vaatteet ja odottivat minua. Muut olivat jo ilmeisesti salissa, sillä ketään muita ei enää näkynyt.

Vaihdoin vaatteet pikaisesti, ja suunnistimme sitten tunnille. Muut olivat jo levittäneet mattonsa lattialle, ja jouduimme takariviin. Opettajanamme oli tänään Risto. Olin siitä tyytyväinen, sillä hänellä oli aina aikaa tulla korjaamaan väärää asentoa ja neuvomaan muutenkin.

– Ja aloitetaanpa sitten aurinkotervehdyksellä. Nouskaa vain ylös. Varpaat maton reunalle. Muistakaa hengityksen merkitys. Ja nyt nostakaa kädet ylös, ja nyt kumartukaa alas. Muistakaa hengittää.

Koko porukka aloitti raskaan Ujjayí-hengityksen. Minun oli ollut vaikea oppia oikeanlainen hengitystekniikka. Olinkin alussa keskittynyt vain siihen, että pysyin mukana asanoissa ja sain pidettyä vaaditut lihaslukot oikein, sillä siinäkin oli ollut tarpeeksi haastetta minulle. Ensimmäisen harjoitusviikonlopun aikana minulla olikin ollut vakavia vaikeuksia pitää ilmeeni peruslukemilla, kun kuulosti siltä, kuin kymmenen ihmistä kuorsaisi syvässä unessa pyllistellessään ylösalaisin.

– Ja sisään hengityksellä pää ylös. Ja uloshengityksellä taakse hyppy punnerrusasentoon. Muistakaa koko ajan pitää lihaslukot ja hengittää.

Tunnin lopuksi makasimme reporankana matoilamme ja kuuntelimme Riston rauhoittavaa puhetta. Olo oli uskomattoman rentoutunut.

– Oli mahtava tunti, Tuulia hehkutti, kun kävelimme pukuhuoneeseen.

– Joo, tuli taas niin energinen olo, Pauliina komppasi.

– Mennäänkö kahville vielä? Ei huvita vielä mennä kotiin, kun ei siellä kuitenkaan ole ketään kuka odottaisi, ehdotin.

– Käy. Jotenkin vähän säälistävää: normaalisti tämän ikäiset naiset vähintäänkin seurustelee vakavasti. Meillä ei ole kellään edes näköpiirissä varteenotettavaa miesehdokasta, Tuulia sanoi miettivästi.

– Minua ei ainakaan tässä elämäntilanteessa voisi vähempää kiinnostaa vakiintua keneenkään. Tahdon lähteä matkustamaan, opiskella, nähdä maailmaa. En todellakaan haluaisi jämähtää tähän kaupunkiin, mennä naimisiin ja alkaa hoitaa kahta kakkakonetta, pois se ajatus minusta ja elämästäni, sanoin, kun kävelimme jo portaita alas ja takaisin kadulle.

– Mitä sinä sitten elämältäsi haluat jos et perhettä? Tuulia kysyi.

– Kai minäkin joskus haluan perheen. En vain vielä. Tahtoisin ensin tehdä elämälläni jotakin merkittävää. Jotakin enemmän kuin sitä tavallista, eli mennä naimisiin ja hankkia ylisuurella velalla omakotitalon ja sitten lapsia ja kultaisen noutajan ja riippumaton pihan nurkkaan. Jotenkin tuntuu, että se ei vaan riitä. Tahdon kokea enemmän, elää enemmän, ennen kuin sidon itseni mieheen tai lapsiin, sanoin.

Tuulia ja Pauliina olivat hiljaa ja katsoivat toisiaan merkitsevästi. Katse kieli yhteisymmärryksestä: ei tajua.

– Niin no, kai sellainen sopisi sinulle. En vain voi itse kuvitella, että tahtoisin lähteä mihinkään maailmalle, Suomi on kuitenkin niin hyvä paikka elää. Vaikka kyllä minullekin joku etelän lomareissu kelpaisi, Pauliina sanoi.

– Kukapa ei lomalle tahtoisi. Minä tahtoisin kuitenkin tehdä jotain, jolla ylitän itseni ja omat odotukseni itseni suhteen. Tahtoisin, että joskus kun minulla on ehkä lapsia ja sitten lapsenlapsia, voisin kertoa heille jotakin jännittävää elämästäni ja siitä mitä olen tehnyt. Minulla on vain tämä yksi lyhyt elämä ja tahdon elää sen täysillä. Tahtoisin vaikka vain vaeltaa niin pitkän reitin etten ikinä uskoisi selviäväni siitä. Olen esimerkiksi kuullut pyhiinvaellusreitistä Santiago de Compostelaan. Muistelen, että siellä kuuluisin reitti alkaa Espanjan ja Ranskan rajalta ja on 750 kilometriä pitkä. Se vasta olisi jotakin, jota kaikki eivät elämässään tee, yllyin hehkuttamaan.

– Miksi joku pyhiinvaellusreitti? Onko sinusta tullut joku munkki? Tuulia naurahti.

– No ei. En kai minä nyt sen takia sinne menisi, vaan siksi että se vain olisi hienoa. Mieltikää, millaista olisi vanhana mieltiä, että kyllä sitä jotakin hienoa on elämässsänsä tehnyt. En haluaisi vanhana ajatella, että nuorena minulla oli unelmia mutta jätin ne kaikki käyttämättä. Jämähdin kaupan kassalle ja elin niin kuin kaikki muutkin. Ei, minä kaipaan jotakin seikkailua, jotakin uutta maustetta elämäni, sanoin.

– Enpä tiedä. Ei minua kyllä huvittaisi lähteä kävelemään sellaista matkaa. Se on kuitenkin varmasti aika rankkaa puuhaa, ponnistella eteenpäin jalat rakoilla, miljoonan kilon painoinen rinkka selässä eikä koskaan

tietää, mistä itsensä löytää seuraavana päivänä. Ei, minä en ymmärrä, miten sinä voit romantisoida tuollaista, Pauliina sanoi epäilevästi.

– En minä romantisoikaan. Olen varma siitä, että se on fyysisesti rankkaa, mutta kuitenkin se on jotakin erilaista kuin tavallinen elämä, ja juuri sen vuoksi se olisi palkitsevaa. Ja minusta se ainakin nimenomaan olisi sen reissun hohto, ettei tiedä missä on seuraavana päivänä, sanoin.

– Mistä sinä saisit aikaa ja rahaa sellaiseen matkaan? Siihen meni kuitenkin pitkä aika, kun tuollaisen matkan jalkaisin kävelee. Luopuisitko asunnostasi, minne veisit kaikki tavarasi? Pauliina kyseli ikuisena realistina.

– Niin, kaikki nuo ovat hyviä kysymyksiä, joihin kaikkiin en tiedä vastausta. Olen miettinyt sitä kaikkea itsekin. En kuitenkaan aio luopua siitä unelmastani, että tahdon tehdä jotakin suurta, jolla ylitan itseni. En aio luopua, vaikka unelmani näyttääkin tällä hetkellä mahdottomalta juuri noiden asioiden vuoksi, mitä äsken sanoit, vastasin hänelle.

– En ymmärrä sinua. En voi käsittää, miten voit olla miesten kanssa sellainen realisti ja järkeilijä mutta kuitenkin kaikessa muussa uskomaton haahuilija. Sinussa ei ikinä ole ollut pätäkääkään romanttikkoa, mitä rakkautteen tulee, mutta sitten missään muussa asiassa et ole lainkaan realistinen. Kuka meidän ikäinen kuvittelee lähtevänsä yksin vaeltamaan melkein tuhatta kilometriä, ei kukaan, Pauliina päsähti.

En enää vastannut, vaan keskustelumme siitä aiheesta päättyi, kun astuimme kahvilan ovesta sisään. Kahvilassa oli melko täyttä, emmekä päässeet vakio-pöytäamme ikkunan viereen. Joogassa saavutettu harmoninen olotila oli pian mennyttä, ja saimme toivottua tervetulleeksi tutun hektisen, meluisan olotilan.

- Miten sinun työpäiväsi meni? kysyin Tuulialta.
- No siinähan se, tavallisesti. Nykyajan penskoista on tullut niin kurittomia, kun ei perheissä enää pidetä kuria. Ne haistattelee tuosta vain opettajillekin. Minikäänlaista kunnioitusta enää. Ainakaan näin nuorta opettajaa kohtaan, se kielenkäyttö on ihan uskomaton, Tuulia purkautui taas kerran.
- No, sinä valitsit ehkä kaikkein haastavimman ikäryhmän opettamisen. Eikä aineesikaan tietysti asiaa kauheasti helpota. Ruotsin kieli ei koskaan kuulunut minunkaan lempiaineisiini koulussa, sanoin myötätuntoisesti.
- Niin, olenhan minä joskus miettinytkin, että pitäisikö vaihtaa lukio-opettajaksi, voisi päästä vähän helpommalla. Mutta tähän asti olen kuitenkin pärjännyt, ja ovat nuoret monesti todella mukaviakin. Onhan tämä välillä todella palkitsevaakin, kun huomaa, että nuoret oppivat jotakin. Tietysti ruotsi ei todellakaan ole kovinkaan monen lempiaine, ja se aiheuttaa omat haasteensa, Tuulia sanoi.
- Mutta teillä on ainakin kunnolliset kesälomat, Pauliina huomautti.
- Niinhän moni kuvittelee, Tuulia sanoi iskien silmää.
- No, minä olisin ainakin tyytyväinen parin kuukauden kesälomaan. Ja minusta kaikki sairaanhoitajat ansaitsisivat ehdottomasti vähintään sen verran lomaa vuodessa, Pauliina julisti.
- Niin minustakin, teidän työ on kuitenkin sen verran raskasta ja haastavaa, Tuulia myönsi.
- Niin, no itsehän olemme alamme valinneet, Pauliina virnisti.

Hetken aikaa mietin, että miksi olin itse venyttänyt omaa opiskeluaani näin pitkälle. Muut olivat jo omassa

ammattissaan, mutta minä olin antanut itseni jämähtää kaupan kassalle näin pitkäksi aikaa. Olin 26-vuotias, minun oli aika tehdä elämälleni jotakin.

– Miten sinun pääsykoeluvut muuten edistyy? Pauliina kysyi sitten minulta.

– Ihan hyvin. Pitäisi tehdä kunnollinen lukuajakataulu, jos jaksaisin olla niin järjestelmällinen. Olen kyllä tosi innoissani, olisi ihan mahtavaa päästä pois kassalta ja päästä opiskelemaan aihetta, joka oikeasti kiinnostaa! hihkuin.

– Et mitään helpointa alaa sinäkään valinnut, Pauliina huomautti.

– No ehkä en. Mutta en minä muutenkaan hae helpointa reittiä elämässä vaan haluan tehdä sitä, mistä oikeasti pidän ja mistä olen kiinnostunut vaikka se vaatisi vaivannäköäkin. Sitä paitsi voiko olla mielenkiintoisempaa aihetta kuin ihmismieli? Siinä työssä pääsisin auttamaan ihmisiä, niin kuin aina olen halunnut tehdä, sanoin.

– No me pidetään sinulle peukkuja, että pääset opiskelemaan. Kun saat pääsykokeidesi tulokset, niin lähdetään juhlimaan niitä ja rilluttelemaan Helsingin yöhön, Tuulia sanoi.

– No tietty! Voidaan lähteä juhlimaan, vaikka en pääsisikään ensimmäisellä kerralla sisään, innostuin.

– Joo, juhlimiseen löytyy aina joku syy, pidetään sitä siinä tapauksessa vaikka lohdutus- ja nollausjuhlimisena, Tuulia naurahti.

– Hei, soiko jonkun puhelin? Pauliina sitten kysyi.

– Joo, se taitaa olla minun. Sami soittaa. Anteeksi, vastaan hänelle äkkiä, sanoin.

Sami oli ollut paras ystäväni lapsuudestani asti. Olimme tavanneet viisivuotiaina hiekkalaatikolla ja

siitä lähtien olleet kuin paita ja peppu. Sami oli minulle kuin veli, hän oli itse asiassa läheisempi kuin oikea veljeni. Meidän välillämme ei koskaan ollut ollut mitään romanttista, vain syvää ystävyyttä.

– Voiko vielä tänään tulla kylään? Sami kysyi samantien, kun vastasin.

– Monelta olisit tulossa? kysyin.

– No jos tunnin päästä? Sami sanoi.

– Tule vain, minulla on huomenna iltavuoro, niin että ei tarvitse herätä aikaisin, sanoin.

– Hienoa. Nähdään sitten kohta, Sami sanoi ja sulki puhelimen.

Olimme Samin kanssa tutustuneet Tuuliaan ja Pauliinaan lukioaikana. Lukiossa olimme aina kulkeneet kuuden porukassa: minä, Tuulia, Pauliina, Sami, Tuukka ja Sanni-Mari. Nykyään porukastamme oli jäljellä enää neljän tynkä. Tuukka oli muuttanut opiskelujen perässä Joensuuhun ja jäänyt sille tielleen. Hän työskenteli nykyään Joensuussa ja oli naimisissa, mutta hänellä ei vielä ollut lapsia. Sanni-Marilla oli mies ja kaksi riiviölasta, joten hän ei enää useinkaan ehtinyt nähdä meitä. Siinä oli taas yksi syy olla hankkimatta perhettä. Ei ehtisi enää elää lainkaan, kun lapset veisivät kaiken ajan, niin kuin Sanni-Marille oli käynyt.

– Minun täytyy varmaan nyt lähteä, Sami tulee vielä tänään käymään, sanoin ja hyvästelin ystäväni, jotka jäivät vielä kahvilaan keskustelemaan.

Ulkona oli taas alkanut sataa lunta. Oli pimeää ja kylmää ja hytisin sisintäni myöten. Kaipasin takkatulen loimotusta ja saunaa, mutta tänään niistä oli turha haaveilla. Ei ollut saunavuoropäivä. Jos perheeni olisi erilainen, olisin voinut mennä vanhemmilleni saunomaan, mutta koska he olivat mitä olivat, en edes harkinnut. Vanhempani tappelivat jatkuvasti, ja sen kuuntelemi-

nen oli todella rasittavaa. Lapsena pelkäsin aina, että he eroaisivat ja jättäisivät Mikon ja minut selviämään keskenämme. Heidän riitansa ja katkeruutensa toisiaan kohtaan repivät perhettämme, ja jäimmekin isoveljeni Mikon kanssa aikalailta huomiotta sen kaiken keskellä. Opimme molemmat tulemaan toimeen omillamme ja pysymään poissa vanhempiemme tieltä jo melko varhain. Mikko muuttikin kotoa heti yläasteen jälkeen, ja sen jälkeinen aika oli ollut minulle yhtä tuskaa. Pääsin itsekin muuttamaan kotoa pois lukion alkaessa. Muistelin, miten vapauttavaa oli ollut päästä asumaan soluasuntoon muiden nuorten kanssa, kun ei enää tarvinnut kuunnella jatkuvaa huutamista.

Tilanne ei ollut muuttunut miksikään, vaikka oli kulunut jo lähes kymmenen vuotta siitä kun minä muutin pois kotoa. Aina kun heidän luokseen meni, he nälvivät toisiaan –tai sitten minua. Siksi kävin hyvin harvoin heidän luonaan, eivätkä välimme olleet mitenkään lämpöiset. Mikko oli käynyt kotona viimeksi kolme vuotta sitten. Silloin hän oli ilmaissut, että ei menisi käymään, ennen kuin vanhempani joko eroaisivat tai selvittäisivät vihdoin kaunansa toisiaan kohtaan. Mikko oli tuolloin tokaissut, että hän saisi vatsahaavan ja hermoromahduksen, jos kuuntelisi enää hetkeäkään heidän riutelyään. Olin samaa mieltä, enkä voinut ymmärtää, mikä heidät yhä piti yhdessä.

Kotiin päästyäni laitoin vedenkeittimen porisemaan, jotta saisin itseni lämpimäksi kuumalla teellä. Laitoin radion hiljaiselle soimaan taustamusikiksi, ja silloin ovisummeri soi.

Sami oli tullessaan kuin juuri sulanut lumiukko. Hän oli vetänyt pipon syvälle korvilleen, ja hänen vaaleat, hieman kiharat hiuksensa olivat liimaantuneet hänen kasvoilleen. Riisuttuaan märät päällysvaatteensa nau-

lakkooni Sami istui sohvalle ja otti käsiinsä psykologian pääsykoekirjani.

- Miten sinä olet edennyt? Sami kysyi.
- Ihan aikataulussa, vastasin ja vein hänelle teekupin Karibian Aurinkoa, joka oli hänen lempi teetään.
- Minä tulostin sinulle edellisvuosien pääsykokeita, joista voit vähän katsoa, minkä tyyliä kysymyksiä aiempina vuosina on ollut, Sami sitten sanoi ja ojensi minulle märkää paperinivaskaa.
- Ihanaa, onko nämä uineet lammessa? kysyin kiusoitellen.
- Joo, ole hyvä vaan, eikä tarvitse kiittää, Sami nurisi, tosin naurua äänessään.
- Hei, anteeksi, olen äärimmäisen kiitollinen sinulle, kun toit nämä. Pitäisi vihdoinkin hankkia netti itselleni, mutta se tarkoittaisi sitä, että pitäisi ostaa konekin, ja se on sentään liian vaivalloista, naurahdin nolona. Taisin olla viimeinen mohikaani omassa ikäluokassani, joka ei omistanut tietokonetta ja nettiä.
- Eipä kestä, mitä tahansa sinun vuoksesi, Sami sanoi iloisesti hymyillen, ja minä halusin häntä kiitokseksi. Joimme teemme hiljaisuuden vallitessa, katsellen yhdessä vanhoja psykologian pääsykokeita. Kun olin hetken tutkinut papereita, huokaisin raskaasti.
- Minulla on vielä todella pitkä matka edessäni, en todellakaan odottanut, että tehtävät olisivat näin matematiikkapainotteisia, sanoin.
- Älä höpise, lukion pitkän matematiikan nero. Nelli, ainahan sinä olet ollut hyvä matematiikassa. Sinun vain pitää opiskella enemmän tilastollista matematiikkaa, Sami sanoi, ennen kuin ehdin vastata, etten osannut vielä läheskään tarpeeksi tilastomatematiikkaa.
- Ehdit aina edelle, valitin hänelle, ja Sami virnisti.

– Olen tuntenut sinut liian kauan, osaan jo lukea ajatuksesikin, hän sanoi nauraen.

– Nähtävästi. Mutta ei nyt katsota näitä enempää, tahdon vain rentoutua ja haaveilla, sanoin Samille ja vedin pääsykoekirjani pois hänen käsistään.

Laitoin Stingin soimaan, ja Desert Rose täytti miele- ni rauhalla. En tiedä mikä tuossa biisissä oli, mutta se oli melodialtaan melkein pä ylimaallisen kaunis. Aina kun tahdoin rauhoittua ja lentää ajatuksissani kauas todellisuudesta, tämä kappale oli tehnyt tehtävänsä. Niin nytkin.

Loikoilimme Samin kanssa sohvallani, ja olimme vain hiljaa yhdessä. Ajattelin tulevaisuuttani ja sitä, olisinko valmis jättämään kaiken pitkäksi aikaa tehdäk- seni unelmastani totta. Kuinka paljon tarvitsisin rahaa siihen, että voisin toteuttaa unelmani?

– Taidat olla jo lentokoneessa matkalla Ranskaan, Sami sanoi äkkiä.

– Wau, alat olla todella pelottava, sanoin Samille.

– Ei ole vaikeaa päätellä, mitä sinä ajattelet. Olet viime aikoina puhunut lähtemisestä niin usein, että jopa pääsykokeesi ja kaikki muu on jäänyt tuon aiheen taakse, Sami naurahti.

– Niin, en voi ymmärtää, miksi minulla on näin val- tava tarve lähteä jonnekin. Joku minussa vain ei tyydy tähän nykyiseen elämäntilanteeseen, vaikka kaikki on periaatteessa hyvin. Haluaisin nähdä maailmaa, kokea maailman, tuntea, haistaa ja maistaa uusia tuulia, runoi- lin ja painoin kaukosäätimellä takaisin Desert Rosen sulosoinnut kaikumaan stereoista.

Sami nauroi hiljaa.

– Tuosta minä juuri pidän sinussa. Olet joskus niin maanpinnan yläpuolella, että se on virkistävää tällaisel-

le tavallisen arjen tallaajalle, joka ei kuvittelekaan lähtevänsä mihinkään tavallisesta elämästään. Juuri kun kaikki odottavat sinun joko asettuvan aloillesi jonkun mukavan miehen kanssa ja hankkivan muutaman lapsen tai lähtevän edes opiskelemaan, sinä päätätkin irtottaa itsesi kaikesta, Sami sanoi ja pörrötti äkkiä hiuksiani hellästi.

– Mutta se on myös rasittavaa. Olisi paljon helpompaa, jos voisi vain tyytyä tähän mitä on, niin kuin muutkin. Kun olen joskus tehnyt tuon vaelluksen, sydämeni tulee haluamaan tehdä jotakin muuta kuin asettua paikalleen Suomeen, tiedän sen. Niin kuin tiedät, olen aina ollut samanlainen, jo lapsesta asti. Jo lapsena unelmoin siitä, että lähtisin pyörällä teltan kanssa kiertämään Suomea. Unelmani oli pienempi, mutta jo silloin tiesin, etten voisi pysyä paikallani niin kuin normaalit ihmiset. Ajattelin aina, että ei kukaan voi olla onnellinen eläessään vain tavallista arkea. Nyt olen saanut huomata, että usein ihmiset ovat kuitenkin aidosti onnellisia normaalissa elämässään. Mutta miksi minä en voi tyytyä samaan? Miksi minun sydämeni on oltava niin levoton? kysyin Samilta silmät kiinni, sillä joskus se ahdisti minua, etten osannut rauhoittua paikoilleni ja olla tyytyväinen siihen mitä minulla oli.

– Sinulle on annettu linnun siivet, Nelli. Älä katkaise niitä sen vuoksi, että muilla ei ole siipiä, Sami sanoi sitten hiljaa, vakavasti.

– En tahdokaan tehdä niin, joskus on vain niin vaikeaa löytää keino toteuttaa unelmansa, vastasin hänelle yhä silmät ummessa.

– Ihmisen pitäisi tehdä mitä sydän sanoo. Tuhlaamme liikaa aikaa kuvitellen, että elämä kestää ikuisesti. Minä tietysti uskon, että jossakin muodossa elämä jatkuukin ikuisesti, ei tosin täällä maan päällä mutta muu-

ten. Mutta silti, arvostamme liian vähän elämäämme ja omia unelmiamme. Tiedät minut ja sen, että minä uskon, että Jumala on antanut meistä jokaiselle oman unelman, jonkun asian miksi me olemme syntyneet tänne. Hänellä on meidän jokaisen elämää varten suunnitelma, jonka vuoksi jokaisella ihmisellä on aivan oma erityinen tarkoituksensa maailmassa. Harva löytää sen tien, liian moni tuhlaa elämänsä tekemällä sellaista, mitä tekemään hän ei ole syntynyt, ja on sitten onneton, Sami sanoi hiljaa.

Sami puhui usein uskostaan Jumalaan. Minä en tiennyt miten suhtautua asiaan, sillä olin itse perin juurin tieteellisen maailmankatsomuksen läpäisemä enkä osannut ajatella, että voisi olla olemassa jotakin, mitä minä en voi omilla silmilläni nähdä ja käsilläni koskea. Olin sellaisissa asioissa realistinen, pidin loogisista, järkeen käyvistä asioista, sellaisista, jotka noudattivat järkevää kaavaa. Mutta minä kuuntelin Samia, sillä hän oli ystäväni ja hänen omistani eroavat ajatukset kiehtoivat minua tietyllä tavalla. Oli kiehtovaa leikkiä ajatuksella, että mitä jos olisikin olemassa joku, joka välitti minusta niin paljon, että hänellä oli elämäni varten yksilöllinen suunnitelma. Mutta koskaan en päässyt niin pitkälle, että olisin todella kyennyt uskomaan siten miten Sami uskoi. Näin toki, että Samille hänen uskonsa toi syvää rauhaa ja tarkoituksellisuuden tunnetta, ja kaikesta hänessä kuuli, että hänen elämänsä syvin tarkoitus löytyi juuri suhteesta Jeesukseen. Joskus kadehdin häntä, sillä tuollainen tarkoituksellisuuden tunne täytyi olla mukavaa. Minä en kuitenkaan löytänyt samanlaista uskoa sydämeistäni, eikä Sami koskaan yrittänyt kääntää minua. Hän kunnioitti minun vapauttani valita elämäntarkoitukseni, ja minä kunnioitin hänen elämäntarkoituksensa. Olimme siinä asiassa erilaisia, mutta

meidän välillämi mielipiteidemme eroavaisuus oli vain rikkaus, se aiheutti mielenkiintoisia keskusteluja ja ahaa-elämyksiä molemmille.

2. Luku

Perjantai-iltani alkoi punaviinin maistelulla. Kuuntelin vanhaa Daruden levyä ja tanssin ympäri asuntoani harjaten samalla hiuksiani. Meikkasin itseni tuntemattomaksi peilin edessä ja nautin olostani. Oloni oli perhosmaisena kevyt, vapaa ja hilpeä. Olotilani johtui myös osittain siitä, että edellisenä päivänä Sami oli ystävällisesti toimittanut minulle pinon netistä tulostettua tietoa reitistä, ja olin yllättyneet siitä, miten vähillä kustannuksilla saatoin sittenkin päästä lähtemään. Olin säästänyt jo muutaman vuoden matkaani varten, ja vaikka en ollutkaan saanut kuukaudessa säästöön paljon, silti jo nykyiset säästöni riittäisivät minulle matkassaksi. Siksi olotilani oli hilpeä ja onnellinen, unelmani oli kuin olikin mahdollinen.

Kymmeneltä tilasin taksin keskustaan. Näin Sannan ja Miisan baarin edessä, ja menimme saman tien sisään.

– Me mennään heti tanssimaan, lähdetkö mukaan? Sanna kysyi, ja hänen mustaksi maalatut silmänsä vilkkuivat ja säihkyivät kilpaa hänen kimaltelevan toppinsa kanssa.

– Minä juon tämän ensin ja tulen sitten, sanoin ja jäin tiskille juomaan tilaamaani lonkeroa, kun Sanna ja Miisa lähtivät tanssimaan.

Heidän ympärilleen kerääntyi äkkiä miehiä tanssimaan, ja katselin heidän edesottamuksiaan hymyillen itsekseni. Tunsin oloni iloiseksi, itsevarmaksi ja kauniiksi ja ennen kaikkea vapaaksi ja irralliseksi kaikesta ja kaikista.

Olin juuri lähdössä muiden kanssa tanssimaan, kun joku tönäisi minua. Käännyin ja olin juuri ärähtämässä jotakin, kun katseeni osui tumman, häkellyttävän komean miehen itsevarmoihin silmiin.

– Olen pahoillani. Tarkoitukseni ei suinkaan ollut moukkamaisesti tönäistä kaupungin kauneinta naista, mies sanoi ja hymyili valloittavasti.

– Olisit edes jättänyt tuon kaupungin kauneimman sanomatta, niin olisit voinut kuulostaa jopa uskottavalta, sanoin nauraen.

– Älä koskaan torju miehen kohteliaisuutta, arvon neiti, mies sanoi monimielisesti hymyillen.

Katsoin häntä kohottaen kulmiani, ja toivoin, että hän ymmärtäisi vaihtaa puhetyyliään.

– Saan kai kuitenkin tarjota anteeksipyyntönä yhden drinkin kauniille neidille? mies kysyi sitten matalasti ja katsoi minua ilkikurisesti.

– Saat, mutta vain sillä ehdolla, että lakkaat olemasta lipevä, sanoin hänelle vakavasti.

– Ai, ja minä kun luulin, että naiset tykkää lipevistä miehistä, mies sanoi järkyttyneenä, kuitenkin kuulin naurua hänen äänessään.

Olin varma siitä, että tuo mies tiesi tasan tarkkaan mistä naiset pitivät, sillä tuolla ulkonäöllä hänellä pyöri varmasti paljon naisia ympärillään.

Mies ojensi minulle drinkin ja katseli minua tummilla silmillään arvioivasti.

– Mitä sinä tuijotat? tokaisin töykeästi, sillä hänen intensiivinen katseensa hermostutti minua.

– Anteeksi, tarkoitukseni ei ollut olla epäkohtelias. Sinun silmäsi vain ovat jotenkin niin sielukkaat, hän sanoi runollisesti.

- Niinpä, ja kertoisitko vielä, mistä lähtien silmät ovat sijainneet kaulan alapuolella, totesin kuivasti.
 - Kauhistus! Syytätkö sinä minua irstaudesta? mies kysyi järkyttyneen näköisenä, mutta hänen silmänsä nauroivat.
 - Kyllä syytän. Voisin haastaa sinut raastupaan seksuaalisesta siveettömyydestä ja naisen arvoa loukkavasta käytöksestä, sanoin täysin vakavana.
 - No sitten minun täytyy oppia käyttäytymään. Aloitetaanko alusta? Minä olen Pete. Entä mikä sinun nimesi on? Pete kysyi virallisesti.
 - Nelli.
 - Nelli, makea kuin karamelli, mies maisteli nimeä.
 - Älä nyt sinäkin aloita. Luuletko, etten ole kuullut tuota karamellijuttua jo joskus aiemmin? Tuo on ihan tosi hyvin vanha juttu, sanoin vähän kyllästyneenä.
 - No nyt sitten alitin taas riman. Kaikkein parasta olisi varmaan, jos en puhuisi mitään vaan menisimme vain tanssimaan. Saanko luvan, tanssitko kanssani? Pete kysyi kuin joku vanhan ajan herrasmies ja ojensi kätensä. Tartuin hänen käteensä ja nauroin.
- Hänen tarjoamansa drinkki alkoi nousta päähäni, ja mieleni oli riemastuttavan hilpeä ja onnellinen. Kun Pete veti minut itseään vasten ja tunsin hänen vahvan vartalonsa painuvan omaani vasten, minua ei enää naurattanut. Tuntui kuin hän olisi ollut täynnä sähköä, joka sähköisti minutkin. Tunsin leijuvani pilviin ja tanssivani höyhenenkevyesti, tuskin maata koskettaen. Mahani kiertyi kokoon ja tiesin ensimmäistä kertaa elämässäni mitä tarkoittivat perhoset vatsassa. Tai ehkä ennemminkin villiintynyt sonnilauma.

En ollut koskaan aiemmin tuntenut tällaista tunteiden hyökyaaltoa. Minun rakkauteni oli aina ollut käy-

tännöllistä. Aiempien seurustelukumppanieni kanssa olin tuntenut ehkä jonkinlaista lämpöä, mutta roihusta ei voinut puhua. Luulin, että olin tällaisten tunteiden yläpuolella. En ollut koskaan ymmärtänyt mitään hehkutusta rakkauden huumasta tai sydämentykytyksistä. Minulle rakkaus oli yksinkertaisesti sitä, että oli aina joku, jonka kanssa saattoi kokea läheisyyttä ja hellyyttä, jonka kanssa jakaa elämänsä ja tunteensa. Olin aina nauranut naisten novellien ja kirjojen naurettavan sentimentaalille ja naiiville intohimon ylistykselle. Niin kuin Pauliinakin oli tällä viikolla ihmetelty, olin aina ollut rakkauden suhteen realististi mutta kaiken muun suhteen haahuilija.

Nyt kuitenkin ymmärsin jotakin siitä, mitä olin pitänyt tunteellisten ja yltiöromanttisten naisten koskaan toteutumattomina haaveina. Pete oli vahvasti karismaattinen mies.

Kun olimme tanssineet hetken aikaa, vaalea, kaunis nainen tuli pyytämään Peteä tanssimaan kanssaan. Mielestäni vaati kohtalaista röyhkeyttä tunkea väliin, kun Pete oli tanssimassa minun kanssani, joten mulkaisin naista pahasti.

– Ei tällä kertaa, valitan. Ehkä joku toinen kerta, Pete sanoi naiselle pahoitellen.

Nainen lähti katsellen minua arvioivasti. Hänen katseensa oli kuin tikarin pisto, niin vihaiselta hän näytti.

– Se oli Riina. Rasittava nainen. Seuraa minua joka paikkaan, Pete tuhahti.

– Sinun ex-tyttöystävä? kysyin, vaikka en halunnut vaikuttaa uteliaalta.

– No jaa, ei oikeastaan mikään tyttöystävä, Pete sanoi hymyillen.

Siitä päättelin, että kyseessä oli ennemminkin yhden yön juttu. Se sai minut varuilleni, sillä jostakin syystä

en luottanut miehiin, jotka harrastivat yhden illan suhteita. Olin joissain asioissa vanhanaikainen.

– Haluaisin oppia tuntemaan sinua vähän paremmin. Voisimmeko mennä vaikka tuonne vähän sivummalle pöytään juttelemaan? Pete kysyi.

– Mennään vain, eihän sitä koko iltaa tanssiakaan jaksaa, sanoin nauraen.

Pete kävi hakemassa meille uudet drinkit, ja aloin pelätä, että olisin kohta kännissä kuin käki. Vaikka kävinkin paljon baareissa, join normaalisti vain muutamaman lonkeron enkä mitään sen vahvempaa, joten viinapääni oli todella huono. En kuitenkaan kehdannut kieltäytyä Peten tarjoamasta drinkistä.

– Mitä sinä teet työksesi? kysyin, kun Pete istahti vastapäätä minua ja alkoi taas katsella minua hermostuttavan kiinteästi.

– Minulla on oma yritys mainosalalla. Olen toimitusjohtaja, ja minulla on tällä hetkellä kymmenen alaista. Tosin olen myös taiteellisesti lahjakas, joten osallistun toisinaan myös suunnittelutyöhön varsinkin tärkeimpien asiakkaiden kohdalla, ja tietysti kaikki suunnitelmat kulkevat minun kauttani. Olen aikeissa laajentaa yritystäni ja palkata lisää ihmisiä, sillä yritykseni on tosiaan alkanut menestyä erinomaisesti, Pete kertoi ja katsoi minua koko ajan tiiviisti silmiin.

Minä punastuin, mutta onneksi sitä ei varmasti huomannut diskovalojen tuikkeessa.

– Ai jaa, kuulostaa hienolta, sanoin kohteliaasti.

Todellisuudessa tunsin nyt itseni vähän vaivautuneeksi.

– Elämä on kieltämättä ihan mallillaan. Menestys on minulle tärkeää. Mutta ei puhuta minusta enempää. Mitä sinä teet työksesi? Pete kysyi katsoen edelleen minua silmiin. Hänen katseensa oli niin tiivis ja läpitunkeva, että minun oli käännettävä katseeni pöytään.

Kun katsoin häntä silmiin, tuntui että hän porautui sieluuni saakka noilla tummilla silmillään.

– Minä olen töissä kaupassa, kassalla, sanoin häpeillen.

Normaalisti en hävennyt ammattiani, mutta arvelin Peten olevan niitä ihmisiä, jotka arvostivat älykkyyttä, hyvää ammattia, asemaa ja rikkautta hyvän ulkonäön lisäksi. Päätelin sen kaiken hänen pukeutumistyyliinsä ja tavastaan ilmaista itseään. Yleensä olin hyvä ihmistuntija tällaisissa asioissa.

– Ahaa? Pete sanoi sellaisella äänellä, että arvasin olleeni oikeassa. Hänen kiinnostuksensa minua kohtaan tuntui hiipuvan hiukan.

– Niin no, en minä tiedä, onko kaupan kassa mikään unelma-ammatti, mutta kyllä siitä elantonsa saa, minä puolustauduin.

– Kai sinä kuitenkin vielä aiot edetä jonnekin sieltä kassalta, sinä vaikutat kuitenkin älykkäältä naiselta? Pete kysyi ja katsoi minuun tarkkaavaisesti.

– Olen itse asiassa juuri lukemassa pääsykokeisiin, ajattelin nyt keväällä hakea Helsingin yliopistoon, sanoin nopeasti.

Tunsin valtavaa tarvetta saada hänen hyväksyntänsä, sillä hän kiehtoi minua enemmän kuin kukaan mies koskaan aiemmin.

– Mitä opiskelemaan? Pete kysyi katsoen minua nyt taas kiinnostuneena.

– Psykologiaa, sanoin ja katsoin häntä silmiin.

– Todella mielenkiintoista. Olen itse asiassa itsekin lukenut aika paljon psykologiaa, se on hyvin kiehtovaa. Ihmisen mieli on monimutkainen ja arvaamaton, Pete sanoi ja hymyili sitten salaperäisellä tavallaan.

– Niin, sanoin, kun en muutakaan keksinyt.

Tavallisesti olisin aloittanut pitkällisen keskustelun asiasta vastapuolen kanssa, mutta Pete sai minut jokseenkin häkellyksiin enkä yhtäkkiä keksinytkään mitään fiksua sanottavaa.

– Oletko sinä vapaa? Pete sitten yhtäkkiä kysyi ja katsoi minua silmiin tiiviisti.

Hänen katseensa vangitsi minut merkillisellä tavalla, ja se pelotti minua.

– Kyllä, erosin viimeisimmästä miesystävästäni kolme kuukautta sitten, mutisin.

– Ahaa, sepä ikävää, Pete sanoi, mutta ei näyttänyt olevan yhtään pahoillaan.

– Niin kai, mutta on yksinään olossa hyviäkin puolia, sanoin

– Niin, mutta yksinolo ei sovi kaikille, kuten ei parisuhdekaan. Jos en ole liian utelias, niin miksi te erositte? Pete kysyi.

– Olet liian utelias.

– Anteeksi, et selvästi halua puhua asiasta, Pete sanoi.

– Ei se mitään, en vain tosiaan mielelläni halua puhua henkilökohtaisista asioistani vieraille ihmisille, sanoin vähän töykeästi.

– Niin, ymmärrän tietysti, vastahan me tapasimme, ja tässä minä jo röyhkeästi utelen, olen pahoillani, Pete sanoi hymyillen pahoittelevasti.

Sitten hän nousi tuolistaan, ja pyyhkäisi hellästi hiukseni korvan taakse. Ele oli pieni, mutta minut se sai aivan sekaisin. Värähdin kuin sähköiskun saaneena. Pete hymyili itsevarmasti ja pyysi minua sitten tanssiin kanssaan. Lähdin, vaikka tiesin, ettei olisi pitänyt. Sydämeni hakkasi siitä ajatuksesta, että olisin taas kohta Peten sylissä. Peten silmät tuikkivat härnävinä, kun hän veti minut syliinsä. Minun pieni sydänparkani

laukkasi kuin villihevonen, ja minua alkoi toden teolla ihmetyttää se, miten vahvasti tunsin hänen sylissään.

– No, rentoudu nyt vähän prinsessa, miksi sinä pingotat? Pete naurahti

Hän pysähtyi ja työnsi minut pienen matkan päähän itsestään. Tuijotin maahan ja poskeni paloivat tulta, tunsin sen. Jostakin syystä tunsin oloni Peten seurassa epävarmaksi ja kömpelöksi ja muutenkin vähän haksuksi. Olotila, jota en ollut koskaan aiemmin miehen takia kokenut. Tavallisesti olin itsevarma ja seurallinen, joten en ollut lainkaan oma itseni. Jokin Petessä, hänen tavassaan ilmaista itseään ja olla olemassa, sai minut tuntemaan itseni pieneksi ja vähän avuttomaksi, mutta myös hyvin, hyvin naiselliseksi. Hänessä oli omituista voimaa ja vahvaa maskuliinisuutta, joka veti minua puoleensa magneetin tavoin.

– Nelli?

– Mitä? kysyin hermostuneena, enkä vieläkään katsonut häneen.

Pete kohotti leukaani siten, että jouduin katsomaan häntä silmiin. Sitten hän äkkiä veti minut vahvasti lähemmäs itseään ja suuteli minua. Annoin hänen tehdä niin ja vastasin hänen suudelmaansa. Se tuntui upealta, Peten jokainen kosketus tuntui sähköinä vartalossani. Minä olin bensaa, ja hän oli minussa raapaistu palava tulitikku. Kaikki minussa räiskyi ja räjähteli. Ympäristö, ihmiset ja musiikki katosivat, tunsin olevani irti maan pinnalta.

Viimein irrottauduin Petestä hengästyneenä ja katsoin häneen posket palaen nolostuksesta. Miten olin saattanut unohtaa kaiken muun hänen sylissään, olin todella menettänyt järkeni ja halusin hänen rakastelevan minua heti, siinä paikassa.

– Anteeksi, halusin vain kokeilla miltä se tuntuu, suudella kanssasi, tarkoitan. Punatukkaisia kehutaan aina intohimoisuudesta, ja sinä taidat olla vielä aito punatukkainen, Pete sanoi nauraen härnäävästi, pörötti hiuksiani ja katsoi minuun katseella, joka kertoi, että hän ei oikeasti ollut pahoillaan.

Vilkaisin hämilläni ympärilleni, ja näin Sannan ja Miisan katselevan meitä kiinnostuneina. Lähdin kävelemään Sannaa kohti, aioin jättää Peten siihen, olla vastaamatta hänelle mitään, mutta Pete veti minut takasin luokseen.

– Älähän yritä tehdä minulle tuhkimoita, prinsessa. Annathan minulle ensin puhelinnumerosi? Pete kysyi ja katsoi minua silmiin.

Hänen silmänsä tuikkivat härnäävinä tähtinä. Ilmiselvästi Pete tiesi, mitä oli saanut minut tuntemaan.

– Minä en ole varma, olenko vielä valmis uuteen suhteeseen, sanoin.

– Kuka nyt mistään suhteesta on mitään puhunut? Ajattelin että voisimme vain nähdä ja jutella, käydä kahvilla. Olla vaikka ystäviä, jos niin tahdot, Pete sanoi.

Tunsin helpotuksen sisälläni, mutta samalla jokin omituinen, kirpeä pettymys kouraisi sydäntäni. Pete ei ollutkaan kiinnostunut minusta, kun hän oli valmis olemaan vain ystävä kanssani. Annoin hänelle numeroni, vaikka järkeni kielsi minua tekemästä sitä. Sydämeni ääni oli tällä kertaa vahvempi. Sen jälkeen lähdin Sannan ja Miisan luo.

– Kukas tuo oli? Sinun ex? Sanna kysyi.

– Ei ... Ei ollut. Tuo oli Pete, tapasin hänet tuossa baaritiskillä, sanoin lasittunein silmin.

– Aijaa... mimmi vaan iskee tuollaisia alfauroksia tuosta noin vaan, aika epäreilua, Sanna sanoi sitten ja katsoi minua uusin silmin, tarkkaavaisesti.

– Taidan lähteä nyt kotiin, sanoin sitten Sannalle ja Miisalle ja haukottelin leveästi.

Minun oli päästävä kotiin ajattelemaan kaikkea tapahtunutta.

– Nähdään sitten töissä maanantaina, Sanna huikkasi ja jäi juttelemaan Miisan kanssa.

Soitin taksin ja hain sitten takkini narikasta. Kun olin saanut ulkovaatteet päälle ja astuin kirpeään pakkasilmaan, äskeiset tapahtumat alkoivat seljetä minulle. Tunsin oloni naurettavaksi ja hihitinkin hetken omalle typeryydelleni. Olin kuvitellut tuntevani jotakin tuota outoa miestä kohtaan, jota en edes tuntenut. Baarien hämärissä tunteet nähtävästi saivat otteen myös minunlaisestani realistista.

Rappukäytävä oli hiljainen ja pimeä kun könysin yksiööni viidenteen kerrokseen. Suljin kotioven hiljaa takanani, jotta rauhastaan tarkka naapurini ei saisi aihetta valittamiseen.

Syödessäni leipää pohdin vielä kaikkea tapahtunutta. Ihmettelin Peteä, koko hänen käytöstään. Hän oli ollut koko illan täydellinen herrasmies. Hän oli suudellut minua, kyllä, mutta hän ei ollut yrittänyt sen jälkeen päästä sänkyyni niin kuin useimmat miehet tekivät. Hän ei ollut ehdotellut minulle mitään. Sen sijaan hän oli kysellyt minun ajatuksistani ja mielipiteistäni ja mielenkiinnon kohteistani. Tuntui, että hän oli pitkään aikaan ensimmäinen mies, joka tuntui olevan kiinnostunut minusta ihmisenä, ei mahdollisena sänkykumppanina, ja se hämmensi minua.

Minä en koskaan tuonut miehiä kotiin baarista, mutta sain kyllä kuunnella kaikenlaisia ehdotuksia useinkin.

Olin tottunut siihen. Mutta se, että Peten kaltainen karismaattinen, komea mies oli ollut minua kohtaan niin kohtelias, lisäsi mielenkiintoani häntä kohtaan huimasti. Tietysti se saattoi tarkoittaa sitäkin, että hän ei ollut minusta kiinnostunut missään mielessä, jolloin hän ei myöskään soittaisi minulle. Ehkä hän oli vain halunnut päästä minusta kohteliaasti eroon?

3. Luku

Istuin aamukahvipöydässä juomassa kahvia ja lukemassa päivän lehteä, kun puhelimeni soi.

- Karamelli, vastasin puhelimeen.
- Mikä? Sami ähkäisi.
- Karamelli. Kuulin eilen taas kerran sen karamellijutun, joten ajattelin vaihtaa nimeni, kun kaikki sitä kuitenkin käyttävät, nauroin puhelimeen.
- Jahas. Saat kohta sitten kertoa kuka tylsimys sinua eilen häiriköi, mutta soitin itse asiassa kysyäkseni, miten sinun pääsykokeisiin lukeminen edistyy? Sami kysyi.
- Edistyyhän se. Eilen en tosiaan lukenut yhtään sivua, mutta pitäähän sitä välillä pitää vapaapäivä lukemisesta. Niin kuin varmaan päätteletkin, kävin eilen vähän tuulettamassa aivojani, sanoin.
- Hyvä kuulla, ettet homehdu niiden kirjojen kanssa kokonaan neljän seinän sisälle. Aivot kun ei toimi kunnolla, ellei välillä tuuleta ajatuksiaan. Toivottavasti oli hauska ilta? Olitko Tuulian ja Pauliinan kanssa? Sami kysyi sitten.
- Olin Sannan ja Miisan kanssa, ja ilta oli oikein onnistunut. Itse asiassa tapasin yhden miehen, Peten, sanoin hetken miettimisen jälkeen.
- Karkkimies? Sami kysyi kiusoittelevalla äänellä.
- Kyllä, karkkimies. Mutta älä nyt ala kuvittelemaan mitään, varoitin.

- Sinä siis tutustuit johonkin Peteen, joka on tarpeeksi tylsä käyttääkseen sata kertaa käytettyä isku-repliikkiä? Hmm... No kerropas nyt vähän tarkemmin hänestä, jotta voin päättää, uskallanko päästää sinua treffeille hänen kanssaan, Sami jatkoi veljellistä suoje-lunhalua äänessään.
- Kuka nyt mistään treffeistä on puhunut, enhän edes tiedä, näenkö häntä enää, nauroin Samille.
- Sinä kyllä kuulostat siltä, kun todella toivoisit saavasi tavata Peten uudelleen. Alan kiinnostua todella paljon, mikä hänessä oli niin ihmeellistä? Sami kysyi hilpeästi.
- Niin, ihme kyllä toivonkin tapaavani hänet uudelleen. En tiedä, en osaa määritellä mikä hänessä oli niin ihmeellistä. Tarkoitan, olihan hän todella komea ja älykäs, mutta tunnen muitakin komeita ja älykkäitä miehiä. Petessä oli karismaa. Hänestä huokui suorastaan magneettista voimaa ja hän sai pääni aivan sekaisin, sanoin.
- Nelli, tiedätkö sinä, että olet suorastaan runollinen? Et kuulosta lainkaan omalta itseltäsi. Suuteliko se mies sinua? Sami kysyi sitten.
- Kyllä hän suuteli minua, se tuntui kummalta, aivan erilaiselta kuin kenenkään muun kanssa koskaan aiemmin, sanoin hämilläni.
- Selvä, nyt kuuluu sellaista rohinää sydäimestä, että tohtori antaa diagnoosiksi, että vihdoinkin joku mies on saanut rakkaan Nellini pään sekaisin. Enpä uskonut näkeväni tätä päivää, aijajai, Sami sanoi härnäävästi nauraen.
- Lopeta, en minä tiedä oliko se vain joku tilapäinen mielenhäiriö, ja tämä on tosi noloa, mutta toivon todella näkeväni hänet vielä uudelleen, jotta saan todeta

tulleeni taas järkiini ja että eilisiltainen oli vain jokin merkillinen mielen häiriötila, sanoin.

– Enpä usko. Etkö sinä sitä paitsi toivoisi, että rakastuisit? Sehän olisi ihan mahtavaa, rakkaus on maailman ihanin ja kaunein asia, Sami sanoi vakavoituen.

– Tarkoitatko siis tuota aivoissa tapahtuvaa tahdotonta häiriötilaa, järkevyyden vivun kääntymistä väärään asentoon, hulluudeksi? En todellakaan toivo nyt rakastuvani, kun juuri olen pääsemässä vapaan elämäntyylin makuun, sanoin kauhistuneena.

– Sinä olet omituinen nainen, kaikki tuntemani naiset haluavat rakastua ja olla rakastuneita ja että joku rakastaa heitä, ja sinä vain haluat paeta rakkautta, Sami sanoi.

– Höh, huolehdi sinä vain omasta rakkauselämästäsi, joka ei sekään mainitakseni ole ollut viime aikoina mitenkään erityisen mieltä räjäyttävän aktiivista, sanoin Samille.

– No mutta se ei ole kiinni siitä, ettenkö minä haluaisi rakastua. Minä haluaisin löytää oikean naisen, mennä naimisiin ja perustaa perheen. Ainoa, joka puuttuu tästä täydellisestä kuvasta, on se oikea nainen, Sami sanoi.

– No mitäs olet niin nirso, onhan sinulla tarjokkaita jonossa, kiusoittelin Samia.

– Minä en seurustele seurustelun takia, tiedäthän sinä sen. Haluan antaa rakkauteni ja koko sydämeni oikealle naiselle, ja silloin pitää olla tosi kyseessä molempien puolelta. Ei ole niin helppoa löytää oikeaa rakkautta, Sami sanoi.

– No, on joka tapauksessa paljon todennäköisempää, että sinä löydät unelmanaisesi kuin että minä löydän unelmamieheni, etkö sinäkin ole samaa mieltä? Minähän en edes halua rakastua, haluan vain matkustaa ja

opiskella ja olla vapaa. Sinä sen sijaan etsit rakkautta, joten sinä todennäköisemmin myös löydät rakkauden, sanoin.

– Mutta eikö se monesti mene juuri niin, että silloin kun etsii, ei varmasti löydä, mutta silloin kun ei etsi, yllättäen löytääkin? Sami sanoi filosofisesti.

– No oletpa sinä pohdiskelevalla tuulella. Kuule, minun kahvi jäähtyy, joten jatketaanko tästä kieltämättä mielenkiintoisesta aiheesta joskus toiste? Hienoa. Heippa.

Istuin pitkän aikaa keittiön pöydän ääressä tuijottamassa ulos ikkunasta. Ulkona satoi taas räntää ja suuret pisarat putoilivat ikkunaan. Vajosin ajatuksiini ja merkittäviä kyllä, haaveisiin eilisestä illasta. Aloin epäillä mielenterveyttäni, kun tajusin haaveilevani jostakusta miehestä matkustamisen sijaan. Ajatukseni keskeytyvät, kun puhelimeni soi taas. Outo numero vilkkui näytössä.

– Nelli.

– Pete tässä hei. Kai vielä muistat minut, tavattiin eilen? Peten ääni oli asiallinen, mutta silti jännittynyt olotila valtasi minut heti.

– Muistanhan minä, sanoin yrittäen peittää innostukseni siitä, että hän todella soitti minulle.

– Tänään olisi kahvilassa joku uutuuskahvi maistelutavana, lähtisitkö minun kanssani? Pete kysyi sitten huolettomasti, kun minä en jatkanut keskustelua.

– Ehkä, sanoin yrittäen kuulostaa siltä kuin epäroisin, lähteäkö vai eikö.

– Sinäpä olet tänään harvasanaisella tuulella, Pete sanoi nauraen.

– Olen vain vielä vähän tokkurassa, heräsin juuri, huijasin ja puristin puhelintani jostakin syystä lujempaa kuin koskaan.

– Minä tulin juuri kuntosalilta ja olen täynnä virtaa, joten taidan vielä käydä lenkillä ennen tapaamistamme. Kävisikö kahdelta Robert´s Coffeessa?

– Käytkö sinä baari-illan jälkeen normaalistikin kuntosalilla ja lenkillä? kysyin hämmentyneenä sivuuttaen hänen kysymyksensä.

– No, katsos, tapasin eilen baarissa todella kauniin ja mielenkiintoisen naisen, josta satuin pitämään melkoisen paljon. Sain valtavasti energiaa hänen pirteästä seurastaan, joten nyt olen siis valmis valloittamaan vaikka koko maailman, Pete sanoi puhelimeen vakavasti, mutta kuulin naurua hänen äänessään.

– No sepä hienoa, antaisitko sen ihmenaisen puhelinnumeron, niin minä soitan hänelle, jospa hän luovuttaisi osan ihmeellisestä pirteydestään minullekin, sanoin puhelimeen ja Pete nauroi.

– Nähdään kahdelta Robert´s Coffeessa, Pete sanoi ja laittoi puhelimen kiinni kuuntelematta, sopisiko kyseinen aika minulle.

Iltapäivällä minä lähdin ovesta ulos varmana siitä, että kohtaisin Peten kerran enkä enää näkisi häntä sen jälkeen. Eilisen illan lumous olisi taatusti jo haihtunut, ja näkisin hänessä enää tavallista komeamman mutta minulle merkityksettömän miehen. Olisin taas tavallinen Nelli vain, joka ei turhia haihatellut mitä miehiin ja rakkauteen tuli.

Olin etuajassa ja ostin itselleni cappuccinon, koska mitään uutuuskahvia ei luonnollisestikaan ollut tänään tarjoilussa. Napsuttelin pöytää kynsilläni ja katselin ikkunasta ohi käveleviä ihmisiä. Kaikki tuijottivat maa-

han ja näyttivät taistelevan tietään röntätuiskun läpi yleisen apatian vallassa.

Pete tuli muutaman minuutin myöhässä. Hän kävi tilaamassa itselleen juoman ja tuli sitten luokseni.

– Hei prinsessa, Pete sanoi pehmeästi ja hipaisi leukaani sormillaan hellästi saaden minulle heti levottoman olon.

Yksi vilkaisu Peten tummiin silmiin ja sain huomata olleeni väärässä. Tunteeni ei ollut johtunut baarin tunnelmasta vaan sittenkin miehestä itsestään. Kyseinen havainto aiheutti minussa suunnatonta pakokauhua. Minä en halunnut ihastua häneen, en halunnut tuntea häntä kohtaan mitään. Sami olisi sanonut, että pelkäsin aitoa rakkautta ja että pakenin paikalta, koska en uskaltanut koskaan rakastua, mutta itse pidin asennettani pelkästään itsenäisyyden ja vapauden kaipuuna. Seurustelusuhhteessa on paljon vaikeampaa tehdä päätöksiä lähtemisestä vuosiksi ulkomaille, ja silloin pitäisi aina ottaa huomioon toinen osapuoli päätöksiä tehdessään. Minä halusin olla sellaisista sitoumuksista vapaa.

– Hei, minä vastasin ja tuijotin kiusaantuneena lasiani, joka oli vielä puolillaan.

Halusin lähteä pois Peten tutkivan katseen alta. Hän sai pelkällä katseellaan minulle hermostuneen olon. Sydämeni hakkasi niin lujaa, että pelkäsin, että Pete pystyisi näkemään sen tykytyksen. Se tietenkin oli typerä pelko. Kaikki nyt kokemani tunteet olivat minulle uutta. Minä en hermostunut koskaan, Nelli The Cool Girl piti aina päänsä kylmänä eikä arastellut mitään eikä ketään. Mikä minua oikein viirasi?

– Joko sinä olet selvinnyt eilisestä? Pete sitten kysyi ja säpsähdin.

– Mitä sinä tarkoitat? kysyin hölmönä.

– Niin että joko on alkoholihöyryt kadonneet päästä? Pete kysyi ja nauroi hölmistyneelle ilmeelleni.

Minäkin nauroin helpottuneena, hetken olin jo kuvitellut, että hän oli nähnyt kaikki naurettavat tunteeni suoraan lävitseni.

– Kyllä, enhän minä edes juonut niin paljon, sanoin sitten.

– Oli todella mukava ilta, Pete sitten sanoi ja katsoi minua tiiviisti silmiin.

– Kieltämättä oli ihan hauskaa, sanoin ja tunsin vielä kaiken muun hyvän lisäksi punastuvani.

Minun teki taas mieli karata paikalta, sillä tunsin oloni naurettavaksi koulutyöksi. En koskaan aiemmin ollut tuntenut itseäni näin tyhmäksi kenenkään edessä enkä pitänyt tunteesta. Halusin tavallisen itsevarmuuteni takaisin. Halusin olla oma itseni, aikuinen, järkevä nainen, enkä mikään punasteleva pikkutyttö.

– Oletko jo aloittanut lukemaan pääsykokeisiisi? Pete sitten kysyi, ja tunnelma muuttui hieman virallisemmaksi, jolloin oloni helpottui vähän.

– Olen minä itse asiassa jo alkanut silmäillä kirjoja läpi. Ensi viikolla aloitan tiiviimmän lukemisen, olen valmistanut itselleni lukuaikataulun, jotta saan suunnitelmallisesti luettua kirjat kevään aikana muutamaan kertaan läpi. Olen valtavan innostunut aloittamaan, henkäisin posket palaen innostuksesta.

– Sinä olet todella kaunis, kun innostut noin, prinsessani. Minä voin auttaa sinua, jos tahdot. Vaikka en ole itse hakenut psykologiaa lukemaan, niin olen tutustunut aiheeseen melko paljon ja tiedän tietysti millaisia pääsykokeet yliopistossa ovat, Pete sanoi ja katsoi minua taas tiiviisti.

– Ai, no kaikesta avusta on varmasti hyötyä, sanoin innostuneena mutta epäilin, että innostukseni johtui lähinnä siitä, että tämä tarkoitti sitä, että Pete halusi jatkossakin olla kanssani tekemisissä.

– Hienoa, se on sitten sovittu, Pete sanoi ja hymyili taas valloittavaa, itsevarmaa hymyään.

Jouduin taas tolaltani niin, että olin tökätä lasini kumoon yrittäessäni juoda loppua jäljellä olevasta piristysaineesta.

Juttelimme vielä muutaman tunnin, ja kahvia kului sinä aikana useita kupillisia. Minulla alkoi olla hysteerisen levoton olo kaiken sen kofeiinimäärän jälkeen.

– Minun varmaan täytyisi nyt lähteä, lupasin vielä tänään nähdä ystäviäni, sanoin sitten kun viides kupillinen kahvia oli juotu.

– Selvä, minäkin olen menossa tunnin päästä syömään työporukan kanssa, vaikka mahani on kyllä aivan täysi tästä kahvimäärästä. Lisäksi tuntuu siltä, että voisin hyppiä seinille kuin kumipallo, Pete sanoi ja nauroi.

– Varmasti riittää kahvi muutamaksi vuorokaudeksi, sanoin ja tunsin kuinka vatsassani kiersi.

– Koska nähdään seuraavan kerran? Pete kysyi ja katsoi syvälle silmiini.

Minusta tuntui kuin hän olisi nähnyt suoraan lävitseni kaikki ajatukseni ja tunteeni. Tunne oli hermostuttava.

– Koska vain sinulle sopii, vastasin.

Mietin itsekseni, että minun pitäisi kääntää katseeni hänen silmistään pois etten paljastaisi hänelle ajatuksiani hänestä. En kuitenkaan kyennyt siihen. Peten katse otti minut merkillisellä tavalla valtaansa. Hänen silmänsä olivat kuin pohjaton, syvä tähtitaivas, jonka äärettömyyttä ei voinut nähdä eikä mitata. Tavallisesti ihmisen silmistä pystyi lukemaan paljon asioita, mutta

Peten silmistä näkyi vain arvaamaton, tumma avaruus. Hän kiehtoi minua, vaikka en olisi halunnut myöntää sitä itselleni. Yritin kovasti olla näyttämättä hänelle hermostuneisuuttani.

– Minä soitan sinulle, Pete sanoi sitten, kun erosimme kadun kulmassa.

Kun kävelin kotia kohti, tajusin, että olin kertonut Petelle hirvittävän paljon asioita itsestäni ja menneisyydestäni, mutta hän ei ollut kertonut itsestään oikeastaan mitään. Hän oli kysellyt niin paljon, perheestäni ja harrastuksistani, ystäväistäni ja vapaa-ajan viettotavoistani, että aikani oli mennyt vastatessa hänen kysymyksiinsä. Tietenkin hänen mielenkiintonsa minua kohtaan imarteli minua, sillä tuntui omituiselta, että niin komea mies oli niin epäitsekäs ettei puhunut itsestään melkein mitään. Olin utelias hänen suhteensa, halusin tietää hänestä enemmän. Seuraavalla kerralla pitäisin huolen, että hän kertoisi vuorostaan jotakin itsestään.

Pyysin Tuulian ja Pauliinan kotiini, koska olin sattuneesta syystä saanut kahvia tarpeeksi tälle päivälle. Istuimme sohvalla ja juttelimme asioista muutaman tunnin. Minä en kuitenkaan saanut puhuttua Petestä, sillä juttu tuntui vielä niin tuoreelta, etten ollut valmis jakamaan sitä vielä kenenkään muun kuin Samin kanssa. Koska olin tuntenut Samin lapsesta saakka, saatoin kertoa hänelle mitä vain, ja kerroinkin. Myös hän kertoi omat asiansa aina ensin minulle, joten side välillämme oli erityinen.

Myöhemmin illalla päätimme lähteä elokuvaan katsomaan viimeisintä kotimaista elokuvaa. Minulla oli vahva ennakoasenne kotimaisia elokuvia kohtaan, sillä vakiojuonena oli yleensä viina ja pettäminen ja minua tympäisi jo etukäteen. Taivuin kuitenkin Tuuli-

an ja Pauliinan suostutteluihin, sillä he uskoivat, että elokuva olisi hyvä.

Elokuvan jälkeen kävelimme lumisateessa kaupungilla. Ennakoasenteeni oli täyttynyt jälleen kerran, ja tunsin heittäneeni kahdeksan euroa hukkaan. Oli kuin olisin katsonut saman elokuvan erilaisina toisintoina jo kymmenen kertaa. Edes näyttelijät eivät olleet vaihtuneet.

Kulkiessamme kotia kohti ja kuunnellessani Tuulian huoletonta elokuvan ruotimista mietin, uskaltaisinko sittenkin kertoa ystäväilleni Petestä. Olin pakahtua tunteisiini ja halusin puhua ystäväilleni, koska halusin tietää, mitä mieltä he olivat kaikesta siitä mitä minulle oli tapahtunut.

– Rakkautta ensi silmäyksellä, Tuulia henkäisi ikuisena romantikkona, kun olin kakaissut asiani ulos.

– Mutta minä en rakastu ensisilmäyksellä. Minä en edes usko rakkauteen ensisilmäyksellä, sanoin vakavasti.

– Ei se uskoa vaadikaan silloin kun se iskee. Rakkaus on kuin salama, et sinä kykene sitä väistämään, jos se päättää iskeä sinuun, sillä se on sinua nopeampi, Tuulia sanoi runollisesti uneksien.

– Luuletko sinä, että tässä voisi olla jotakin vakavampaa? Pauliina kysyi.

– No en minä tiedä, haluanko oikeasti alkaa seurustelemaan Peten kanssa. Tai sen puoleen haluaako hänkään mitään sellaista. Hänellä riittää varmasti naisia muutenkin jokaiselle sormelle, sanoin ja puhuessani Peten muista naisista sisimmässäni kipristeli jokin uusi ja inhottava, kylmä tunne.

Minä, joka en koskaan ollut vaivautunut olemaan mustasukkainen yhdenkään miehen vuoksi, minä, joka ajattelin, että jos mies ei halunnut minua, niin omapa

oli tappionsa. Minä, joka kuvittelin olleeni moisten tunteiden yläpuolella, minäkö olisin mustasukkainen miehestä?

Kadunkulmassa joku nuori tyttö oksensi sisuksiaan pihalle ja hänen ystävänsä piti häntä hiuksista kiinni ja katsoi inhoten toisaalle. Minäkin käänsin katseeni äkkiä muualle.

– No mutta eikö hän juuri ehdottanut uutta tapaa-
mista? Tuulia kysyi sitten silmät säteillen.

Hän haistoi ilmassa romantiikkaa, ja se sai hänet innostumaan joskus liikaakin.

– Ehdotti. En tiedä, tunnen häntä kohtaan hyvin ristiriitaisesti. Hän saa minut tuntemaan monia asioita vahvemmin kuin kukaan koskaan ennen. Myös negatiivisessa mielessä.

– Miten niin? Tuulia kysyi silmät pyöreänä.

– En tiedä. Minulla on niin epävarma olo hänen seurassaan. En ole koskaan tuntenut itseäni niin typeräksi kuin hänen seurassaan. Hän on niin komea ja fiksu, tuntuu tietävän kaikesta kaiken. Kuitenkin hän kehuu minua niin, että tunnen oloni kiusalliseksi, sanoin.

– No mutta nuohan nyt on ihan klassisia ihastumisen oireita. Minä ainakin tunnen itseni aina vähän epävarmaksi, kun ihastun uuteen mieheen. Ja sitä paitsi, jos hän kehuu sinua, niin eikö se ole hyvä asia? Hän pitää sinusta, Tuulia yritti rauhoitella minua.

– Niin kai sitten. En vain voi ymmärtää, hänessä on jotakin niin kummallista. Hän vetää minua puoleensa niin voimakkaasti, että minua pelottaa. Näin vahva tunne täysin vierasta ihmistä kohtaan tuntuu täysin järjen vastaiselta. Samalla kuitenkin minulla ei ole kotoisa olo hänen kanssaan, niin kuin esimerkiksi Samin kanssa. Olen koko ajan jotenkin varuillani ja pelkään tekeväni jotakin väärin, sanoin miettiväisesti.

– No vertaa nyt vain hänen kanssaan olemista Samin kanssa olemiseen. Nelli hei! Sinä olet viettänyt Samin kanssa aikaa viisivuotiaasta lähtien, olette olleet käytännössä kaiken mahdollisen vapaa-aikanne yhdessä, niin että välillä on ollut vaikeaa suhtautua teihin erillisinä ihmisinä, joten onko se siis nyt jokin ihme, jos sinulla on kotoisampi olo Samin kanssa kuin täysin uuden ihmisen seurassa? Ajattele nyt vähän. Sami tuntee sinut läpikotaisin, ja tiedät, että hän hyväksyy sinut juuri sellaisena kuin olet, joten totta kai sinun on helppo olla hänen kanssaan. Petestä sen sijaan et tiedä, miten hän suhtautuu mihinkin asiaan. On ihan luonnollista, että olet vähän varpaillasi tavatessasi uuden ihmisen, varuillaan olo on vain viisasta. Usko nyt kokemuksen ääntä, ihastumista se vain on, Tuulia sanoi.

– Niin kai sitten, sanoin ja kohautin olkiani.

En voinut sanoa asiaan mitään, koska milloinkaan aiemmin en ollut ollut yhteenkään mieheen yhtä ihastunut enkä tuntenut yhtä vahvoja tunteita ketään kohtaan aiemmin, joten mistä minä olisinkaan voinut tietää, mikä oli normaalia ja miten minun kuuluisi tuntea?

Kävelimme hiljaisuuden vallitessa hetken matkaa, kunnes tiemme erosivat ja lähdimme jokainen omaan suuntaamme.

Ajatukseni pyrkivät väkisin koko ajan Peteen, vaikka yritin ajatella kaikkea muuta. En todellakaan halunnut ihastua enkä rakastua häneen. Sellaiset tunteet sotkisivat koko elämäni, kaikki suunnitelmani lähtemisestä, joten yritin olla ajattelematta koko ihmistä. Soitin sen sijaan Mikolle ja kyselin, milloin hän ehtisi käymään. Mikko asui kahdensadan kilometrin päässä kotikaupungistani ja kävi nykyään hyvin harvoin täällä päin.

- En taida tulla nyt vähään aikaan. Mikäs siskon saa minulle soittamaan, eihän sinusta tavallisesti koskaan kuulu mitään? Mikko kysyi ihmettelevästi.
- Kunhan kyselen kuulumisia kotimatalla, kun en jaksata ajatella omiani, sanoin.
- Vai niin. No ei tänne mitään erityistä kuulu. Käyn töissä niin kuin tavallisestikin, ja Tiina on raskaana, Mikko sanoi ohimennen niin kuin kyseessä olisi pienikin uutinen.
- Mitä? Ei kuulu mitään erityistä, mutta Tiina on raskaana! Etkä sinä ole kertonut mitään? Monennelkoko kuulla jo? kysyin järkyttyneenä.
- Viidennellä, Mikko sanoi.
- Mikko! On siinä kanssa veli, kun ei kerro tuollaisia uutisia perheenjäsenilleen, kiitos vain.
- No olisin minä kertonut viimeistään silloin, kun skidi on syntynyt, Mikko mutisi vaivaantuneena.
- No jopas heitit pommin, sinä isäksi, ei ole totta, höpötin puhelimeen.
- No mitä niin omituista siinä on? Minä haluan antaa omille lapsilleni vähän rauhallisemmän kodin, kuin missä itse elin, Mikko puuskahti loukkaantuneen kuuloisena.
- Joo no, ihan hyvä tavoite, mutta silti, mihin jäi se vakiolauseesi ”minä en koskaan perusta perhettä ja hoida räähkyvää kersaa”, mitä?
- Ihan kuin sinä olisit vihainen siitä, että minä saan lapsen, Mikko sanoi äkkiä terävästi.
- No en tietenkään ole, miksi olisin? Olen vain niin yllättynyt, kun et kertonut mitään minulle. Olen sentään siskosi, sanoin muka loukkaantuneena puhelimeen.

- No nyt sinä tiedät. Äläkä kerro porukoille, en kestä, jos ne änkeää tänne mupeltamaan kyynel simussa lapsenlapsesta. En halua heitä lähellekään lastani, ennen kuin pääsevät itse eroon vaippavaiheestaan, Mikko pyysi sitten.
- En kerro, saat kertoa ihan itse sitten joskus jos haluat. Kai nyt kuitenkin kerrot sitten kun lapsi on syntynyt, kutsut heidät ristiäisiin?
- En olisi siitä niin varma. Saa nyt nähdä, Mikko sanoi epävarmasti.
- Tuntuisi aika julmalta, ettei mummi ja pappa saa tietää, että heillä on lapsenlapsi maailmassa, sanoin.
- Mistä lähtien sinä olet siitä välittänyt, miltä niistä tuntuu? Anna nyt vaan asian olla. Minä hoidan oman elämäni, hoida sinä omasi. Jos tahdot tulla käymään, olet tervetullut, mutta ilmoita ensin koska tulet, Mikko totesi lopettaen keskustelun vanhemmillemme kertomisesta.
- Ilmoitanhan minä, sanoin ja suljin puhelimen. Tuntui kuin taas olisi jokin heittänyt häränpyllyä elämässä. Mikko saisi lapsen. Mikko, minun veljeni. Voi taivas, ja minä taisin olla rakastunut.

4. Luku

– Mennäänkö vaihtelun vuoksi minun luokseni? Juodaan vähän viiniä, jutellaan ja katsellaan vaikka joku leffa? Pete kysyi, kun olimme taas istuneet kahvilassa tunnin jutellen.

Olimme tunteneet nyt kolme kuukautta ja nähneet melkein joka päivä, enkä silti vielä kertaakaan ollut käynyt hänen luonaan, tosin ei hän ollut edes pyytänyt. Kumpikaan meistä ei ollut vielääkään tavannut toisen ystäviä. Olimme olleet vain ystäviä, emme olleet edes suudelleet kertaakaan sen baari-illan jälkeen, jolloin tapasimme. Ihastukseni häntä kohtaan oli kasvanut päivä päivältä, enkä usko, että olin pystynyt peittämään sitä häneltä. Hän ei ollut kuitenkaan kertaakaan yrittänyt mitään, ja olin päätellyt siitä, että hän tahtoi olla vain ystäväni. Oli huhtikuu, ihanan aurinkoinen alkukevään sää, ja linnut liversivät. Kevät oli muutoinkin rakkauden aikaa, kuinka olisin voinut olla rakastumatta tuohon mieheen? En vain halunnut hänen tietävän sitä, siläl en halunnut tulla torjutuksi.

– Mennään vain, ihan kiva nähdä vihdoinkin, miten sinä asut, sanoin hänelle, ja hän katsoi minua hymyillen niin, että vatsassani tuntui kiertyvän jotakin kokoon.

Kävelimme hänen autolleen, ja katselin ihmeissäni uuden ja kalliin näköistä menopeliä. Pete ei tosiaan

voinut olla kovin köyhä mies. Istuin hänen vierelleen ja tunsin oloni merkillisen vieraaksi tässä uutuuttaan hohtavassa autossa. Olin tottunut ystävieni ja vanhempieni autoihin, jotka olivat monta vuotta vanhoja, käytettyjä, ja joiden ainoa tarkoitus oli siirtyä paikasta A paikkaan B. Vaistosin kuitenkin, että Petelle hänen autonsa oli myös tärkeä statussymboli. En pitänyt sitä pahana, en vain täysin ymmärtänytään sitä, koska itselleni raha ei koskaan ollut ollut tärkeää. Minulle riitti, että rahaa oli sen verran, että sain ruokaa ja jonkinlaisen katon pääni päälle.

Petellä oli kaksio melko lähellä kaupungin keskustaa. Hän kertoi ostaneensa asunnon muutamia vuosia sitten. Asunto oli tilava, siisti sekä hyvällä maulla sisustettu. Sisustukseen oli käytetty paljon rahaa, näin sen heti. Lattiat olivat tummaa parkettia, ja valaistukseen oli panostettu erityisesti. Hän oli käyttänyt valoja valaisemaan viherkasveja sekä tauluja.

Hänellä oli valtava kirjahylly täynnä kirjoja ja satoja cd-levyjä kaikki aakkosjärjestykseen järjestettynä. Kävelin hänen kirjahyllylleen, sillä olin utelias sen suhteen, mitä hän luki. Hyllyssä oli paljon tietokirjoja monelta eri alalta. Historiaa, psykologiaa, taidetta, luonnontieteitä. Silmiini osui myös Darwinin Lajien synty. Hän näytti olevan kiinnostunut todella monesta eri asiasta. Asunto huokui Peteä, kaikkea sitä mitä hän itsekin oli.

Hetken aikaa tunsin oloni jotenkin nukkavieruksi kaiken tämän uuden ja kalliin keskellä. Minun teki mieli perääntyä, sillä tunnelma oli muuttunut sillä samalla hetkellä, kun Pete oli sulkenut oven takanaan. Tunnelma oli nyt intiimimpi, olimme ensimmäistä kertaa kahdestaan ilman että ympärillämme oli muita ihmisiä. Olin nyt Peten alueella, en enää puolueettomalla alu-

eella kahvilassa. Se tuntui samalla sekä valtavan jännittävältä että myös pelottavalta. En tiennyt miten käyttäytyä tai mitä odottaa.

– Onpa sinulla siistiä, minun asunnossani ei ole varmaan koskaan ollut kaikki näin järjestyksessä, sanoin ihailen.

– No, salaisuus on siivoojassa, Pete naurahti.

– Mitä, käykö sinulla siivooja? päästin suustani hämmästyneenä, ennen kuin ehdin estää typerää huomautustani.

– Totta kai käy, minun aikani ei riitä siivoamiseen, kiireinen työni pitää siitä huolen. En kai minä muutenkaan itse rupeaisi siivoamaan, kun on kerran mahdollisuus siihen, että joku muu tekee sen puolestani, Pete sanoi kuin itsestäänselvyytenä ja katsoi minua hetken hymyillen.

– Haluatko sinä teetä, kahvia, viiniä? Pete kysyi sitten ja laittoi samalla valtavan taulutelevisionsa päälle.

– Viini voisi olla ihan hyvää, sanoin, sillä halusin jotakin, joka laukaisisi jännittyneen olotilani.

– Viiniä siis. Punaista vai valkoista?

– Punaviiniä kiitos.

Pete avasi viinipullon tottuneesti ja toi minulle ja itselleen lasit olohuoneen pöydälle. Sitten hän sytytti pöydällä olevat kynttilät ja minä tunsin oloni hämilliseksi. Tämä kaikki oli kuin suoraan jostakin elokuvasta, ja aloin tuntea oloni epätodelliseksi.

– Tulen kohta takaisin, Pete sitten sanoi yllättäen ja hävisi makuuhuoneeseensa.

Olimme katsoneet elokuvaa vain hetken, kun Peten ovikello soi.

– Olisitko kultainen ja kävisit avaamassa oven? Pete kysyi minulta, ja menin vähän hämilläni avaamaan oven.

– Nelli Virmavirta? oven takana seisova mies kysyi.

– Juu, sanoin.

– Kukkalähetys sinulle, ole hyvä, mies sanoi ja ojensi valtavan ruusukimpun syliini.

Minä änkytin kiitokseni hänelle ja menin sitten takaisin olohuoneeseen kimppu sylissäni.

– Sinäkö tämän tilasit? kysyin Peteltä hämilläni.

– Jo aamulla, ilmoitin vain äsken heille, että he voivat nyt tuoda kimpun, kukkakauppa on tuossa ihan vieressä, Pete sanoi hymyillen.

– Mutta miksi? kysyin.

En ollut tottunut tällaisiin eleisiin miesten taholta, enkä tiennyt miten suhtautua. Tietysti olin imarreltu ja onnellinen tällaisesta huomiosta, mutta miksi Pete vai-vautui näin paljon pelkän ystävän vuoksi?

– Tiedätkö sinä mitä punainen ruusu symboloi? Pete kysyi huolettomasti.

– Tuota... rakkautta kai, mutisin punaisena.

– Tarkemmin sanottuna ikuista, intohimoista rakkautta, muruseni.

Henkäisin tahtomattani ja katsoin häntä järkyttyneenä.

– Et kai väitä, että yllätyit viestistäni? Pete kysyi vino hymy huulillaan.

– Katsotaanko nyt vain tuota elokuvaa, sanoin nopeasti ja istuin takaisin sohvalle, ennen kuin polveni olisivat romahtaneet altani.

– Oletko sinä hermostunut jostakin? Pete kysyi kiu-soittelevasti, kun näpertelin kaulassani olevaa korua ja pyörittelin hiuksiani rauhattomasti.

– Mitä minä? Miten niin? En ole, sanoin kaiken liian nopeasti, ja hän vain nauroi ja pörrötti hiuksiani ja laittoi sitten dvd:n takaisin päälle ja istui itse sohvalle, soveliaan välimatkan päähän minusta, ja niin minäkin hieman rentouduin.

– Tämä elokuva on yksi parhaista, mitä olen koskaan katsonut, se on sopivalla tavalla älykäs ja hauska, oletko nähnyt sen aiemmin? Pete äkkiä kysyi, ja havahduin jostakin toisesta maailmasta.

En ollut lainkaan selvillä siitä, mitä elokuvassa oli tapahtunut tai kuinka paljon aikaa oli kulunut, joten sanoin, että en ollut nähnyt elokuvaa.

– Pidätkö siitä? Pete kysyi.

– Hmm... On se hyvä, mutisin.

Pete naurahi hiljaa, laski sitten viinilasinsa pöydälle ja laittoi kätensä sohvaa reunalle, pääni taakse. Hän hyväili niskahiuksiani, ja koin taas koko joukon uusia, ennen kokemattomia tunteita. Minulle tuli kylmiä väreitä ja samalla oudon kuuma.

– Mitä sinä teet? kysyin, ja tunsin omituisten kuumien sähköisten väreiden kulkevan lävitseni.

– Prinsessa, kyllä sinä tiedät mitä minä teen. Sitä mitä sinäkin olet jo pitkään halunnut minun tekevän. Luulitko sinä, että minä en ole huomannut miten sinä minua katsot? Pete kysyi ja katsoi minua kiusoittelevasti.

– Sinä kuvittelet, en minä ole katsonut sinua mitenkään erityisesti, sanoin hiljaa, jostakin syystä ääneni tärisi.

Yritin kaikin voimin estellä sitä mitä oli tapahtumassa sydämessäni, en halunnut tätä, en halunnut rakastua häneen.

– Älä edes yritä valehdella minulle, Pete sanoi pehmeästi ja silitteli hiuksiani.

Sitten hän suuteli minua. Sähkölinja kulki lävitseni, ja tunsin olevani kuin tulessa hänen kosketuksestaan. Hän tuntui saavan jokaisen soluni liikahtelemaan levottomasti.

– Älä tee tätä minulle, minä pyysin hiljaa, kun hän irrottautui minusta hetkeksi katsoakseen minuun.

– Mitä minä sitten sinulle teen? Pete kysyi viattomasti ja katsoi minua hännästä silmiin, pitäen leuastani kiinni ja pakottaen katseeni hänen silmiinsä.

– Sinä tiedät varsin hyvin mitä minä tarkoitan. Älä kiusaa minua, jollet oikeasti ole kiinnostunut minusta. Vaikka muuten olisin miten seikkailuhenkinen ihminen tahansa, niin ihmissuhteissa minä en ole sellainen nainen, joka kykenee yhden illan suhteisiin ja sen jälkeen vain unohtamaan ja jatkamaan eteenpäin, sanoin hiljaa. Tunsin oloni todella avuttomaksi tunteideni edessä, sillä koskaan aiemmin en ollut kohdannut näin voimakkaita tunteita.

– Mistä sinä olet päätellyt, etten minä oikeasti välitä sinusta? Pete kysyi ällistyneenä.

– Sinä et ole vihjannutkaan mitään kiinnostuksestasi aiemmin, sanoin.

– Minä annoin sinulle aikaa Nelli. Kerroit minulle silloin ensimmäisenä iltana, kun tapasimme, että olit eronnut, ja koska et pystynyt puhumaan erostasi, tiesin ettet ollut päässyt vielä vanhasta miesystävästäsi irti. Kyllä minä sinua jo sen verran tunnen, että tiedän, ettet lähde kevyesti mukaan mihinkään suhteeseen, ja juuri sitä sinussa arvostan. Olen ollut monen sellaisen naisen kanssa, jolle ihmissuhteet eivät ole ainutlaatuisia, ja siksi osaan arvostaa sinussa tuota viattomuuttasi. Siksi minä en halunnut aloittaa mitään kanssasi, ennen kuin olin varma, että sinä olisit täysin minun, ilman

että minun täytyisi jakaa sinun sydäntäsi kenenkään toisen kanssa.

- Ja nytkö sinä olet siitä varma? kysyin.
- Oletko sinä? Pete kysyi ja katsoi minua silmiin tutkivasti.
- Kyllä, kuiskasin.
- Uskoinkin niin, Pete sanoi ja hänen kasvoilleen levisi itsevarma hymy.
- En ole koskaan tavannut yhtä huomaavaista miestä kuin sinä, sanoin onnellisena nojaten hänen rintaansa vasten.
- Huomaavaisuuteni johtuu siitä, että sinä olet niin ainutlaatuinen, ihana nainen. Olet niin kaunis, niin täydellinen. Haluan pitää sinusta huolta, haluan tehdä sinusta maailman onnellisimman naisen. Minä en koskaan anna kenenkään haavoittaa sinua. Minä todella rakastan sinua, kultaseni. Olet ensimmäinen nainen, jota oikeasti rakastan, Pete sanoi hellästi, ja kaikki hänen sanansa saivat sisimpääni kertymään vielä suuremman rakkauden häntä kohtaan.

En ollut koskaan kokenut moista välittämistä ja näin suurta onnea.

Seuraavana aamuna, joka oli sunnuntai, menin tavalliseen tapaani keskustaan tapaamaan Tuuliaa ja Pauliinaa. Menimme kahvilaan istumaan, minkä jälkeen tarkoituksenamme oli mennä tapamme mukaan uimahalliin. Kerroin heille, että olin vihdoinkin alkanut seurustelemaan Peten kanssa. Kerroin myös eilisestä illasta, kaikesta siitä romanttisesta ja ihanasta mitä Pete oli minulle sanonut.

- Wau, kun romanttista, kuulostaa niin ihanalta mieheltä, oikein unelmalta, Tuulia henkäisi ihastuneena.

- Hän on aika unelma, liiankin täydellinen, myönsin.
 - Miten voi olla muka liian täydellinen mies? Tuulia puhahhti.
 - No siten että häneen rakastuu liikaa, vastasin.
 - Höpö höpö, miten muka voisi rakastua liikaa? Nauti nyt vain, kun olet löytänyt elämää suuremman rakkauden, Tuulia sanoi.
 - Sinä olet aivan varma että Pete on sinulle parempi kuin esimerkiksi Mika? Pauliina kysyi yhä epäillen.
- Hän oli pitänyt edellisestä miesystävästäni Mikasta, koska hän oli ollut hyvin samantyylinen ihminen kuin Pauliina itse. Hän oli ollut todella pettynyt, kun olin kertonut, että Mika ja minä olimme eronneet. Olimme olleet pitkään yhdessä, ja yhdessäolomme oli muuttunut tylsäksi puurtamiseksi, minkä olimme onneksi molemmat huomanneet ajoissa ja tajunneet, ettei meistä ollut enempään. Olimme eronneet ystävinä ilman että kumpikaan tunsi suurempaa tuskaa erostamme. Koska kuitenkin olin seurustellut hänen kanssaan monia vuosia, en ollut voinut kuvitella mitään toista suhdetta keneenkään eromme jälkeen, olin ollut vain tyytyväinen, kun vihdoinkin sain olla vapaa.
- Voiko mistään ikinä olla varma? Peten kanssa kuitenkin on erilaista. Hän saa minussa aikaan kamalan voimakkaita tunteita. Luulen, että olen ensimmäistä kertaa elämässäni oikeasti rakastunut, sanoin.
 - Nelli käyttää vapautuneesti sanaa rakkaus, nyt on maailman kirjat sekaisin, sanoi Tuulia muka kauhistuneena, ja läppäsin häntä muka vihaisena. Nauroin kuitenkin hänen loukkaantuneelle ilmeelleen.
 - Mutta rakkaus on paljon muuta ja paljon enemmän kuin pelkkää intohimoa, jolta tuo sinun ja Peten juttu kuulostaa. Mikan kanssa sinulla oli ainakin aito suhde,

joka ei perustunut mihinkään niin heppoiseen kuin pelkkä intohimo vaan ystävyyteen ja todelliseen toinen toisensa kunnioittamiseen, Pauliina intti kuulostaen yhä epäilevältä.

- Tietääkö Mika muuten siitä, että olet alkanut taas seurustelemaan? Tuulia kysyi sitten.
- Ei, eikä häntä varmasti kiinnostakaan. Hän on jo jatkanut omaa elämäänsä, emmekä ole olleet juuri yhteydessä sen jälkeen kun erottiin, niin kuin tiedätte, vastasin.
- Niin, niin ikävä kyllä, sanoi Pauliina siihen.
- Niinpä, sinun kannaltasi. Sinun olisi pitänyt alkaa seurustelemaan Mikan kanssa, kun tykkäsit hänestä noin paljon, minä sanoin kiusoitellen.
- Ystävien ex-miehiin ei kosketa. Kirjoittamaton sääntö, joka pätee silloinkin, kun koskeminen olisi ystävälle ok, Pauliina sanoi ylevästi.
- Ja höpö höpö, jos sinä pidit oikeasti Mikasta sillä tavalla, niin minua ei todellakaan olisi haitannut yhtään, vaikka olisitte alkaneet seurustelemaan, sanoin välinpitämättömästi.
- Ja tästä erottaa sen, välittääkö jostakusta ihmisestä vai ei, sanoi Tuulia siihen väliin dramaattisesti. Hänen puheissaan taisi olla järkeä, sillä kun kuvittelin Peteä jonkun toisen naisen kanssa, näin punaista ja tunsin omituista nipistelyä ja vääntelyä vatsassani.
- Vaihdettaanko puheenaihetta? Puhutaan välillä teidän elämästä, sanoin.
- Ai mistä elämästä? Kuule, sinun elämäsi on tällä hetkellä huomattavasti mielenkiintoisempaa kuin meidän työkuviot, Pauliina sanoi siihen.

– No itse asiassa minä kyllä tapasin yhden miehen tuossa muutama päivä sitten. Hän vaikuttaa hyvin mielenkiintoiselta ihmiseltä, Tuulia sanoikin yllättäen.

– Kerro hänestä lisää, sanoin, ja Tuulia kertoikin.

Mies, Timo nimeltään, vaikutti hyvin paljon Tuulian tyyliiseltä, ja kuulosti siltä, että jutusta saattaisi kehkeytyä vakavakin.

Olin onnellinen hänen puolestaan, sillä hän oli ehkä meistä kolmesta eniten halunnut löytää rakkauden, hän kaipasi toisen ihmisen läheisyyttä. Kyllä hän oli onnellinen itsekseenkin, mutta hän sanoi, että vain rakkaus toi todellisen sisällön hänen elämäänsä. Pauliina ja minä olimme erilaisia. Minä en enää tosin tiennyt, mitä minä olin, sillä Pete oli saanut ajatukseni ja tunteeni täysin sekaisin. En ollut enää miettinyt lähtemistä, sillä hän täytti ajatukseni täydellisesti lähes joka hetki kun olimme erossa.

Tunnin päästä olimme jo uimahallilla. Uimme jokainen kilometrin verran ja menimme sen jälkeen porealtaisiin. Siellä oli paljon ihmisiä, lähinnä vanhoja mummoja ja pappoja, ja jouduimme änkeämään itsemme sekaan. Hetken päästä onneksi yksi vanhempi paris-kunta lähti pois ja tila hieman väljeni.

Saunassa heitimme löylyä niin paljon, että ajoimme vanhemmat mammat saunasta pihalle. He sihisivät menessään jotakin, mutta tällä kertaa emme jaksaneet edes hävetä kovaa lölynheittoamme. Kai sitä joskus sai nauttia löylyistä ilman syyllisyyttä?

Puettuamme päällemme menimme istumaan uimahallin kahvilaan. Katselimme uivia ihmisiä ja joimme kylmää limsaa. Suunnittelimme, että jos minä pääsisin yliopistoon, Tuulia ja Pauliina voisivat tulla viikonloppuvierailuille ja voisimme käydä läpi Helsingin kaikki rantakahvilat, kaikki taidenäyttelyt ja pyöriä kaupossa

katselemassa kaikkea kivaa, mitä ei kuitenkaan olisi varaa ostaa.

– Ja sitten voitaisiin lähteä taas Ruotsin risteilylle, Tuulia sanoi innostuneena.

Olimme lähes joka vuosi lähteneet nelistään Ruotsiin shoppailemaan. Shoppailumme oli tosin sisältänyt enemmänkin näyteikkunaostosten tekemistä kuin varsinaista shoppailua, sillä meistä kenelläkään ei koskaan ollut ollut liikoja ylimääräistä rahaa käytettävänä. Juuri kun pursusimme uusia suunnitelmia, Pete soitti.

– Hei, prinsessa, Peten ääni oli matala ja sai kylmät väreet kulkemaan selkääni pitkin.

– No heipä hei,kehräsin puhelimeen.

– Soitin vain varmistaakseni, että tulethan illalla luokseni? Pete kysyi pehmeästi, suostuttelevasti, eikä mikään olisi saanut minua kieltäytymään.

– Tulenhan minä, sanoinkin.

– Kiva kuulla, tule heti kun pääset, minulla on jo ikävä sinua, Pete sanoi ja sulki puhelimen.

– No kukahan siellä mahtoi olla, kun neiti noin kehräsi? Tuulia kiusoitteli minua, ja tavoistani poiketen minä taas kerran punastuin.

Tunsin olevani joku muu kuin se, joka tavallisesti olin. Minä hehkuin, ja sydämeni oli täynnä kuumaa persuavaa elämän iloa niin, että halusin hihkua ja kailottaa onneni ilmoille kaikkien maailman ihmisten tietäväksi.

Kävin vielä ennen Peten luo menoa Marian luona, koska olin sopinut vierailusta jo muutamia viikkoja sitten. Maria oli ollut tuttavani jo ala-asteelta lähtien, ja olimme nähneet säännöllisen epäsäännöllisesti suunnilleen kerran kuukaudessa.

Maria kertoi kuulumisiaan. Hän oli juuri ollut kuu-
kauden Meksikossa, ja hän oli täynnä matkakertomuk-
sia. Katselin kuvia ja kuuntelin hurjia tarinoita villeistä
illanvietoista ja ihanista miehistä. Olin hänelle hieman
kateellinen, sillä rakastin matkustamista ja unelmoin
pääseväni niin moneen maahan kuin vain mahdollista.
Maria oli päässyt matkustamaan paljon. Olin toivonut
pääseväni joskus Interrailille ystävieni kanssa, mutta
toistaiseksi se oli jäänyt haaveeksi. Ehkä ensi kesänä
olisi rahaa ja aikaa lähteä, jos en ennen sitä päättäisi
lähteä Ranskaan.

Illalla kahdeksan aikaan kävelin Peten luo. Olin
melko väsynyt, sillä olin ollut liikenteessä koko päivän
aamusta asti. Hän odotti minua.

- Missä sinä olet ollut koko päivän, luulin että tulet
vähän aikaisemmin? olin aistivinani Peten äänessä ki-
reyttä ja katsoin häntä ihmetellen.
- Kavereiden kanssa. Anteeksi, meni vähän pitkäksi.
- No ei se mitään, kunhan kysyin, minulla on ollut
sinua valtava ikävä, Pete sanoi leppoisammin.

Sydämeni sykähti, kun Pete katsoi minua silmiin ja
suuteli minua. Painauduin hänen syliinsä ja sisimmäs-
säni kehräsin. Pete oli ikävöinyt minua, hän oli ehtinyt
kaivata minua, vaikka olin ollut poissa vain yhden päi-
vän. Ilta olikin taas ihana. Hän oli laittanut meille ro-
manttisen illallisen, ja pöydällä paloivat jälleen kynttilät.
Taustalla soi lempimusiikkini. Hän oli niin huomaavai-
nen kun oli muistanut senkin yksityiskohdan, vaikka
olin maininnut sen vain ohimennen keskusteluissam-
me. Juttelimme syödessämme kaikesta mahdollisesta,
ja minusta hänen kanssaan keskusteleminen oli ihanaa.
Hän tiesi niin paljon asioita ja oli niin älykäs, että kes-
kustelut olivat todella antoisia.

Syönnin jälkeen Pete tarttui kädestäni kiinni ja pyysi minua tanssimaan kanssaan. Nautin hänen läheisyydestään, hellyydestään ja kauniista sanoistaan. Oloni oli levollinen, turvallinen ja ihanasti onnellinen. Illan loppuksi hän vielä antoi minulle kauniin ja kalliin näköisen kaulakorun, ja olin ihan myyty. Eilen illalla ruusuja ja tänään koru.

- Ei sinun tarvitse antaa minulle koko ajan lahjoja, sanoin hämilläni, kun hän laitto korun kaulaani.
- Ei minun tarvitsekaan, mutta tahdon tehdä niin, koska sinä olet kaiken arvoinen, kaunis rakkaani. Sinä ansaitset vain parasta, Pete toisti eiliset sanansa, ja tunsin oloni hemmotelluksi.

Hän todella sai minut tuntemaan itseni maailman kauneimmaksi ja haluttavimmaksi naiseksi.

Samin ja Peten ensitapaaminen oli sanalla sanoen omi-
tuinen. En liioittele, sillä olin kokenut saman tilanteen jo aiemmin Mikan kanssa sekä Samin entisen tyttöystävän Annan kanssa. Molemmat olivat suhtautuneet aluksi epäillen ystävyyskavereihin, mutta lopulta molemmat olivat myös ymmärtäneet, että Sami ja minä olimme todella vain ystäviä. Minä olin tullut hyvin toimeen Annan kanssa, ja myös Mika oli ystäväystynyt Samin kanssa.

Nyt kuitenkin vaistosin, että tästä ei tulisi yhtä helppoa ystäväystymistä. En ymmärrä, mistä se johtui, mutta vaistosin heti, että kumpikaan ei pitänyt toisestaan. Näin, että Sami ponnisteli valtavasti voidakseen pitää Petestä, koska Sami tiesi, miten syvästi olin rakastunut Peteen. Pete sen sijaan ei edes yrittänyt näyttää pitävänsä Samista. Tilanne oli kaiken kaikkiaan epämukava ja kiusallinen. Halusin kahden elämäni tärkeän miehen pitävän toisistaan, jotta voisimme jatkossa tulla toi-

meen keskenämme, mutta se näytti heti kärkeen mahdolltomalta toiveelta. Istuimme kahvilla, ja Sami ja minä olimme erittäin kiusaantuneita, Pete oli ainoastaan kyllästynyt.

– Minä henkilökohtaisesti en usko naisen ja miehen kykenevän olemaan vain ystäviä, niin kuin te väitätte olevanne. Aina jompikumpi on ihastunut toiseen, Pete sanoi yllättäen, pitkän hiljaisuuden jälkeen.

– No me Samin kanssa voimme todistaa teoriasi vääräksi, sillä olemme olleet ystäviä viisivuotiaista saakka emmekä koskaan ole edes suudelleet. Kumpikaan meistä ei taatusti ole toisesta kiinnostunut siinä mielessä. Sami on minulle kuin veli, ja minä olen Samille kuin sisko, sanoin Petelle.

– Edelleen, en usko naisen ja miehen kykenevän olemaan vain ystäviä, Pete tokaisi ja katsoi Samia tiiviisti.

Sami katsoi takaisin Peteen, heidän välisensä katseet eivät vaikuttaneet järin ystävällismielisiltä.

– No teidän täytyy nyt vain oppia tulemaan toimeen, koska tulette näkemään toisianne paljon jatkossakin, puuskahdin, kun molemmat miehet edelleen tuijottivat toisiaan kuin molemmat olisivat juuri oikeissa heittä taistelurukkasen.

– Sen näemme ajan kuluessa, Pete sanoi kummallisella äänellä, ja katsoin häntä hämilläni.

Miksi hän suhtautui Samiin näin vihamielisesti? Ja miksi Sami, joka yleensä tuli toimeen kaikkien kanssa, suhtautui Peteen näin vihamielisesti? Puolen tunnin kyräilyn jälkeen Pete ilmoitti, että hän lähtisi nyt kotiin, sillä hänellä oli tärkeämpää tekemistä kuin istua täällä tyhjän panttina. Minä olisin jäänyt vielä juttelemaan Samin kanssa, mutta kun Pete nosti takkini selkänojaj-

ta ja oli valmis auttamaan sen päälleni, minä nousin ja katsoin Samia anteeksipyytävästi.

Kävellessämme kohti Peten asuntoa minun teki koko ajan mieli kysyä Peteltä, miksi hän inhosi Samia vaikka ei edes tuntenut tätä. Miksi hän ei voinut edes yrittää olla Samille normaalin kohtelias, vaan hänen piti piikitellä hänelle täysin vierasta mutta minulle merkityksellistä ihmistä? En kuitenkaan uskaltanut kysyä, koska Pete vaikutti niin vihaiselta koko matkan eikä itsekään puhunut mitään.

Samin kanssa juttelin illalla, päästyäni kotiin.

– Mitä ihmettä teidän välillä oikein tapahtui tänään? ihmettelin hänelle.

– Anteeksi, että minä olin sellainen idiootti. Sinähän tiedät, että en normaalisti käyttäydy noin, ja minua harmittaa, koska tiedän miten tärkeä ihminen Pete sinulle on, joten minä yritin, tosissani yritin pitää hänestä. Mutta hänessä on jotakin omituista, Nelli. Saan tästä kaverista kylmiä väristyksiä. Hän on hirvittävän ylimielinen, ja hän suhtautui minuun alentuvasti ja oli kamalan ivallinen koko ajan, vaikka hän ei edes tunne minua. Minusta sellainen suhtautuminen täysin vieraaseen ihmiseen on omituista. Anteeksi, että sanon näin, mutta sinähän tunnet minut ja tiedät, että kerron sinulle aina rehellisesti sen mitä ajattelen, Sami vuodatti.

– Niin tiedän. Toivon tosiaan, että onnistutte vielä joskus pääsemään jonkinlaiselle ystävällismieliselle kommunikaatiotasolle, koska en kestä, jos minun pitää aina tasapainoilla kahden minulle tärkeän ihmisen välillä, sanoin surullisesti.

– Minä lupaan yrittää tulla toimeen hänen kanssaan sinun vuoksesi, mutta en todella voi tehdä sitä yksin, jos hän ei suostu tekemään yhteistyötä, Sami sanoi hiljaa.

– Tiedän, vastasin, ja yritin samalla miettiä, kuinka saisin Peten ymmärtämään, että Sami todella oli vain ystäväni ja ettei meidän välillämme ollut mitään sen enempää.

5. Luku

Aurinko paistoi häikäisevänä silmiini, kun katsoin rakennusta, jossa hetken kuluttua suorittaisin valintakokeeni. Jännitys kasvoi sisälläni valtavaksi kuohuksi, ja pelkäsin, että unohtaisin kaiken, mitä olin opetellut.

Kävelin sisälle ja totesin, että paikalla oli valtava määrä ihmisiä, jotka kaikki taistelivat paikasta auringon alla. Toiset keskittyivät selkeästi tulevaan kokeeseen eivätkä huomanneet mitään tai ketään ympärillään. Eräs vaaleahiuksinen nainen mumisi itsekseen silmät kiinni ja hypisteli samalla laukkuun hermostuneesti. Rastatukkainen mies vilkuili ympärilleen pakokauhuisen näköisenä ja mietti selvästi, menisikö lainkaan luentosaliin vai pakenisiko paikalta suosiolla jo nyt. Rauhoituin hieman, kun huomasin, että muutkin jännittivät tilannetta. Kun salin ovet aukenivat, jätin laukkuni käytävälle ja istuuduin takariviin. Sen jälkeen saimme ohjeet, ja minä yritin olla huomioimatta sitä faktaa, että paikalla oli satoja ja taas satoja ihmisiä. Yritin myös kovasti olla laskematta tilastollista todennäköisyyttä sille, kuinka todennäköistä olisi, että kaikista näistä ihmisistä juuri minä onnistuisin pääsemään sisään.

Käänsin paperin ja huokaisin. Tämä ratkaisee tulevaisuuteni suunnan, ajattelin ja aloitin. Luin nopeasti läpi kokeen alussa olevat yleiset ohjeet. Kirjoitin ohjei-

den mukaan nimeni ja henkilötunnukseni kaikkiin vaadittuihin papereihin. Papereita oli valtava määrä, ja luotuani niihin yleissilmäyksen tunsin paniikin kasvavan. Koe vaikutti todella haastavalta, ja hetken aikaa pelkäsin, etten saisikaan papereihin aikaan mitään muuta kuin henkilötunnukseni ja että olisin kaikkien aikojen ensimmäinen pääsykokeisiin hakija, joka palauttaisi paperit, joissa olisi vain nimi ja henkilötunnus. Aivokapasiteettini tuntui kutistuvan tämän ajatuksen myötä. Kokosin itseni, kun huomasin kaikkien muiden jo kirjoittavan, ja yritin muistaa unelmani, sen miksi olin täällä.

Monien tuskaisten tuntien jälkeen, kun olin rutistanut aivoistani irti viimeisenkin tiedonmurusen, palautin paperini kokeen valvojille. Kaivoin esille henkilökorttini ja tarkistin siitä nimeni, sillä senkin muistaminen aiheutti minulle tällä hetkellä suurta henkistä tuskaa.

Siristelin hetken silmiäni päästyäni ulos, minulla oli alkava päänsärky. Jälkeenpäin en juuri muistanut, miten olin päässyt kotiin, sillä ajatukseni askartelivat vieläkin luentosalissa kokeen parissa. Kotiin minä kuitenkin olin päässyt, sillä Pete odotti minua siellä. Olin antanut hänelle avaimen kotiini.

- Miten pääsykokeet sujuivat? Pete kysyi ja halasi minua.
- Ei aavistustakaan. Vaikeat ne kuitenkin olivat, sanoin väsyneenä.
- Sen sinä tiesit jo sinne mennessäsi, Pete vastasi.
- Niin tiesin. Mutta haluaisin nyt mielelläni nukkua, olen tosi väsynyt, sanoin.
- Ai, ajattelin että lähtisimme juhlistamaan jonnekin sitä, että kokeesi ovat nyt vihdoin ohi eikä sinun tarvitse enää lukea kaikkea vapaa-aikaasi, Pete sanoi vähän pettyneellä äänellä.

- Anteeksi, mutta en todella taida jaksaa, pahoittelin.
- No, lähden sitten työporukan kanssa, Pete sanoi, suuteli minua ja oli poissa ennen kuin ehdin sanoa mitään.

Hän kävi usein työporukansa kanssa juhlimassa. Ihmettelin sitä joskus, sillä harvassa työpaikassa oli niin hyvä yhteishenki, että työkavereiden kanssa jaksaisi viettää kaiken vapaa-aikansakin. Peten tapauksessa tilanne oli tietysti poikkeuksellinen, koska moni hänen työkavereistaan oli myös hänen ystävänsä. En ollut vielä koskaan tavannut ketään Peten ystäväistä, ja joskus mietin, miksi hän ei halunnut esitellä minua heille. Ihan kuin hän pitäisi minut ja muun elämänsä erillään toisistaan tarkoituksella. Toikkaroin nukkumaan jaksamatta pohtia enää enempää.

Puhelimeni piippasi keskellä yötä ja säikähdin järjettömästi, heräsin syvästä unesta. Haroin puhelinta yöpöydältä kiukkuisena, olisi pitänyt älytä laittaa äänettömälle. " Tyttö syntyi tänään klo 01.23, mitat 3675 g, ja 50 cm. Äiti ja vauva voivat hyvin. Isä tosin melkein pyörtyi. - Mikko".

Heräsin hetkessä ja hihkaisin. Näpyttelin onnitteluviestin ja sydämeni sykki jostain syystä kovemmin. Tuntui niin omistuiselta, että veljelläni oli nyt lapsi.

Herätyskellon soidessa kuudelta aamulla olin nukkunut melkein neljatoista tuntia. Keitin haukotellen joka-aamuksen kahvin ja hain sanomalehden . Laitoin Mikolle viestin jossa käskin hänen lähettää kuvan vauvasta, vaikka salaa mielessäni ajattelin, että kaikki vauvat näyttivät samanlaisilta.

Pyöräillessäni töihin kauniissa aamuauringossa koin olevani onnellinen. Kaikki näytti elämässäni avoimelta ja mahdolliselta. Linnut liversivät, eivätkä ne livertäneet pelkästään puiston puissa, vaan myös sydämessäni.

Viheltelin pukiessani työvaatteitani päälleni, ja tänäkin aamuna, niin kuin joka aamu siitä saakka kun olin alkanut seurustelemaan Peten kanssa, hymyni tuli sydämestä.

Jaksoin taas kokea työni mukavaksi, kun tiesin, ettei minun ehkä tarvitsisi enää kauaa jatkaa kassalla vaan voisin alkaa tehdä sitä mistä todella unelmoin. Sillä vaikka mikä tahansa työ kelpasi minulle, kunhan siitä sai elantonsa, silti kaipasin työltäni haasteita, joita en koskaan saisi tässä työssä.

Ehkä myös Pete kiehtoi minua siksi juuri niin paljon: hän oli älyllisesti haastava, hänen kysymyksensä ja pohdintansa olivat monesti mieltä kiehtovia, ja keskusteluni hänen kanssaan vaativat keskittymistä, sillä hän ei koskaan tyytynyt valmiisiin vastauksiin. Ehkä juuri siksi hänen yrityksensäkin oli niin menestynyt, sillä hän ei tehnyt mitään tavanomaista eikä turvallista. Hän riskeerasi, shokeerasi ja haastoi ihmisiä tavalla, josta kyvystä moni saattoi olla kateellinen. Olin huomannut, että ehkä juuri tästä syystä Petellä oli toisinaan paha tapa aliarvioida muita ihmisiä. Hän saattoi pitää itseään muita älyllisesti ylempiäarvoisena, mutta hän ei mielestäni tehnyt sitä häiritsevässä määrin. Olin rakastunut häneen, ja halusin ajatella, että se oli osa häntä. Hän oli älykäs, varakas ja komea. Hän tiedosti sen itse, mutta en tiennyt, oliko se pelkästään paha asia. Olisiko hän yhtä kiehtova, jos hän ei olisi niin varma itsestään?

Päivä oli hiljainen. Ulkona oli lähes hellelukumat, joten ihmiset olivat varmaankin rannalla nauttimassa kesän ensimmäisistä hellepäivistä. Nekin, joita kassalleni päivän aikana eksyi, ostivat lähinnä jäätelöä tai limsaa, kaljaakin kulki kassan läpi kiehtova määrä.

Sanna tuli töihin, kun minä olin jo lähdössä. Hän meikkasi peilin edessä, sipaisi vielä hiuksiaan ja jäi sit-

ten seisoskelemaan nojaten pukukaapin oveen ja katsellen minua miettivästi.

- Mitä nyt? kysyin.
- Miten sinun pääsykokeet menivät? Sanna kysyi.
- En oikeastaan tiedä, uskallan kommentoida vasta sitten kun tulokset tulevat, naurahdin.
- Tuota, vieläkö sinä olet sen Peten kanssa? Sanna kysyi sitten.
- Olen, miten niin? kysyin terävästi.
- Ei mitenkään. Tai siis muuten vain, Sanna sanoi nopeasti ja oli poissa jo ennen kuin ehdin edes toivottaa hyvää työpäivää.

Leimasin kellokortin ennen kuin astuin ihanaan kesäiseen kaupunkiin. Mietin hetken Sannan hieman omituista käytöstä, mutta kävellessäni kohti uimarantaa ja ajatellessani tulevaa kesälomaani unohdin pian Sannan ja kaiken muunkin mieltäni häiritsevän. Olin suorastaan hävyttömän onnellinen kaikesta mitä elämässäni tällä hetkellä tapahtui. Minun teki mieli tanssia, laulaa ja hihkua, sillä minulla olisi enää viikko töitä, ja sitten olisi edessä pitkä, ihana kesäloma.

Soitin Petelle ja kysyin moneltako hän pääsisi lähemään töistä tänään. Hän sanoi pääsevänsä vasta illalla myöhään, joten soitin Tuulialle, ja hän lupasi lähteä kanssani rannalle.

Ranta oli täynnä telmiviä lapsia ja heidän vanhempiaan, joten levitimme pyyhkeemme vähän syrjemmäs muista.

- Ah, tämä se on elämää, Tuulia huokasi asettuaan pyyhkeelle ja avatessaan kirjansa.
- Sanopa muuta. Vielä kun olisi oma rantaleijona hieromassa aurinkovoidetta selkään, niin mikä sen

parempaa, sanoin naureskellen. Tuulia katsoi minuun kulmiensa alta.

– Minun täytyy vieläkin totutella tuohon sinun uuteen tapaasi puhua asioista. Entinen Nelli ei olisi puhunut mitään tuollaista, Tuulia sanoi.

– Niin, sellaista se on, kai rakkaus vain saa realistinkin pään sekaisin, nauroin hänelle onnellisena.

– Nyt sekin ihme on nähty, Tuulia myönsi.

– Soititko sinä muuten Pauliinalle? kysyin sitten.

– Joo soitin, hän sanoi tulevansa tunnin päästä, hän on ollut yövuorossa, joten hän vasta heräili.

– Samikin sanoi tulevansa tunnin päästä. Näinköhän sitä pystyy edes olemaan täällä niin kauan, tuntuu grillaaavan niin kuumasti tänään tuo aurinko, sanoin.

– No käydään uimassa välillä, niin eiköhän sitä taas jaksaa grillaantua. Voi että minä rakastan kesää, tämä on niin taivaallista. Voisinko mitenkään laittaa kesän purkkiin ja ottaa sen talvella esiin purkista, niin että pääsisin juuri tähän hetkeen?

– Ei se taida onnistua, särjin hänen haaveensa julmasti.

– Sinä olet ilonpilaaja, Tuulia sanoi muka vihaisena.

– Jep, niin taidan olla, sanoin iloisesti.

Makoilimme reporankoina pyyhkeillämme ja nautimme auringon lämmöstä ihollamme, kun yhtäkkiä Tuulia vinkaisi.

– Mitä? säpsähdin säikähtäneenä, sillä olin ollut unen ja valveen rajamailla, kelluen euforisessa hyvän olon tunteessa.

– Äh, perkuleen penskat, Tuulia äsähti ja osoitti rantapalloa, joka oli osunut häntä suoraan päähän.

– Sori tätsy, palloa hakemaan juossut poika suhautti suustaan ja oli poissa ennen kuin Tuulia ehti sanoa mitään.

– Tätsy? Minä olen tätsy. Täti. No nyt voi virallisesti sanoa, että olen tullut vanhaksi, Tuulia valitti epätoivoisesti.

– No ehkä me ollaan tuollaisen kymmenvuotiaan nassikan silmissä aika ikäloppuja, naurahdin.

– Lähdetään uimaan, kun ei täällä saa ihmiset nukkua rauhassa, Tuulia sitten sanoi nauraen, ja kipitimme kylmään veteen.

Vesi ei todellakaan ollut vielä kovinkaan lämmintä, joten uimisesta ei oikein voinut puhua meidän kohdallamme. Kävimme lähinnä kastautumassa ja viipotimme sitten takaisin pyyhkeiden luo, kunnes hytinä lakkasi ja meillä oli taas kuuma.

Kun tulimme kolmannen kerran pulahtamasta, myös Sami ja Pauliina olivat ilmaantuneet pyyhkeineen rannalle.

– No kerro nyt vähän niistä sinun pääsykokeista, miten ne meni? Pauliina kysyi.

– Voi ei kaikki kyselevät niistä, mutta minä en halua puhua niistä, haluan vain unohtaa kaiken. Muuten jännitän niin paljon, etten pysty nauttimaan koko kesänä elämästäni, sanoin huokaisten.

– No ei puhuta sitten niistä. Tuulia, etkö sinä ikinä lue mitään muuta kun tällaista sontaa? Pauliina sitten tuiskahti kun oli lukenut Tuulian lukeman kirjan kansitekstin.

– Minä rentoudun näiden kirjojen avulla. Kaikki talvet koulussa minä opetan asiaa, joten kun vapaa-aikanani luen, minä tahdon lukea jotakin, missä ei tar-

vitse niin paljon vaivata harmaita aivosolujaan, Tuulia puolustautui.

– Luulisi, ettei sinun tarvitsisi nyt lukea tätä roskaa, kun sinulla on Timokin, Pauliina sanoi vielä.

– Mitä se nyt siihen liittyy? Timo on ihana, mutta todellisuus on kuitenkin todellisuutta, ja pako todellisuudesta on joskus ihan paikallaan. Sitä paitsi mitä se sinulle kuuluu mitä minä luen? Tuulia päsähti.

– Noh, Pauliina, anna Tuulian nyt nautiskella rankan työvuoden jälkeen. Eihän Tuuliakaan arvostele sitä, että sinä luet lähes aina vain asiatekstejä, vaikka voisit välillä rentoutuakin, Sami sanoi ikuisena sovittelijana.

Vaikka Pauliina tosin mulkaisi Samia, hän silti lakkasi puhumasta Tuulian kirjallisesta mausta ja kysyi, joko lähtisimme pian syömään jotakin.

Olimme jo ehtineet lähteä rannalta ja istuimme pitseriassa, kun puhelimeni soi. Pete oli viimein päässyt lähtemään töistään ja toivoi näkevänsä minut nyt. Sovimme, että hän tulisi pitserian kautta ja tapaisi samalla Tuulian ja Pauliinan.

– Pitäisiköhän minun lähteä, Sami mietti siinä vaiheessa, kun kuuli että Pete olisi tulossa.

– Etkä lähde, kyllä hänen on sopeuduttava sinuun, ihan samalla lailla kuin minun jossakin vaiheessa on sopeuduttava hänen ystäviinsä, minä sanoin Samille, joten Sami jäi.

Kun Pete saapui paikalle, huomasin, kuinka Tuulian ja Pauliinan silmät revähtivät auki. Olisin luultavasti itse suhtautunut samalla tavalla, jos jompikumpi heistä olisi tuonut näytille jonkun Peten näköisen miehen.

– Hei, olen Petteri Leppäsalo, tuttavallisemmin Pete vain, Pete sanoi ja hymyili valkoiset hampaat loistaen kätellessään Tuuliaa ja Pauliinaa.

Huomasin, että Pete aiheutti myös heissä samankaltaisen reaktion kuin minussa silloin, kun tapasin hänet ensimmäisen kerran. Se ei voinut liittyä pelkästään siihen miltä hän näytti, vaan hänessä oli jotakin määrittelemätöntä karismaa. Tiesihän meistä jokainen montakin jopa Peteä komeampaa miestä, jotka eivät kuitenkaan aiheuttaneet moisia reaktioita kenessäkään meistä.

Keskustelu pyörähti käyntiin, Pete vitsaili ja oli muutenkin rennolla tuulella. Hän kyseli Pauliinan ja Tuulian elämästä ja oli erittäin kiinnostunut heistä. Hän oli myös yhtä kohtelias ja hurmaava kuin millaisena olin oppinut hänet tuntemaan. Se minua tosin hieman häiritsi, että hän ei ollut huomaavinaanakaan Samia, joka istui hiljaa tarkkaillen tilannetta.

– Oli ilo tutustua teidän kaltaisiinne fiksuihin ja kauniisiin leideihin, ja toivon, että tutustumme jatkossa paremminkin, mutta luulen, että Nellin ja minun on nyt aika lähteä viettämään romanttista iltaa kahdestaan, ymmärrätte varmaan, Pete sanoi vinkaten silmää ja nousi paikaltaan.

– Ymmärretäänhän me, Tuulia naurahti ja katsoi minua virnistäen.

Kävelimme Peten kanssa hiekkarantaa pitkin laituria kohti. Pete jutteli leppoisasti työpäivästään. Katselin hänen kasvojaan, kun hän puhui, ja keskityin jokaiseen sanaan, jonka hän sanoi, sillä tiesin, että hän saattaisi kysyä mielipidettäni jostakin mitä hän oli juuri sanonut. Istuimme laiturin päähän, ja minä uitin jalkojani kylmässä vedessä. Suljin hetkeksi silmäni ja nautin veden kosketuksesta ja Peten läheisyydestä. Olimme hetken hiljaa ja kuuntelimme aaltojen lipplatusta laituria vasten. Linnut liversivät läheisissä puissa, ja tunnelma oli uskomattoman romanttinen.

– Minä rakastan sinua Nelli. Olet tehnyt minut onnellisemmaksi kuin uskoinkaan. Sinä olet täydellinen, Pete sitten yhtäkkiä kuiskasi korvaani, vetäen minut ihan lähelleen.

Hengitin hänen ihanaa tuoksuaan ja sisimpääni huomahti valtava onni hänen sanoistaan.

– Minäkin rakastan sinua, vastasin hänelle vähän ujosti.

Pete silitteli hiuksiani hellästi ja katseli miettävästi järeälle.

– Mitä sinä mietit? minä kysyin.

– Sitä vain, että haluaisin sinut luokseni asumaan. Tiedän, että sinä olet se nainen, jonka kanssa haluan olla, enkä haluaisi viivyttää suhteemme kehittymistä enää pidempään. Sinä olet unelmieni nainen, Nelli. Mitä tuumaat, muuttaisitko luokseni?

Hätkähdin ja yllätyin hänen kysymyksestään. Tuijotin häntä uskomatta korviani ja hän hymyili varmana siitä, että vastaus hänen kysymykseensä olisi ehdoton kyllä.

– Olisin erittäin onnellinen, jos saisin asua kanssasi, sanoinkin ja hänen hymynsä leveni virnistykseksi.

– Niin oletinkin.

– Mutta vasta kuukauden päästä, asunnossani on kuukauden irtisanomisaika, lisäsin sitten.

– Pääasia, että tiedän saavani sinut luokseni pian, Pete sanoi.

Olimme taas hetken hiljaa, molemmat omiin ajatuksiimme vaipuneina.

– Lähdän muuten viikonloppuna kavereiden kanssa Tukholman risteilylle, joten tänä viikonloppuna emme valitettavasti voi olla yhdessä, Pete sanoi rikkoen hiljaisuuden.

- Aijaa. Olisin voinut lähteä mukaan, jos olisit kysynyt vähän aiemmin.
 - No kun tämä on itse asiassa tällainen miesten risteily, kukaan ei ota tyttöystäviään mukaan. Tiedäthän, biletsyristeily miesten kesken, kannäystä ja pelaamista, eikä ketään naista kiinnosta katsella sellaista, Pete virnisti.
 - No ehkä ei, myönsin ja käperryin tyytyväisenä hänen syliinsä katselemaan auringonlaskua.
- Siinä oli hyvä olla. Hän silitteli hiuksiani, ja koko maailma näytti kauniimmalta kuin koskaan. Tunsin oloni pitkästä ajasta levottoman sijasta rauhalliseksi ja levolliseksi. Ehkä minun paikkani maailmassa olikin olla juuri tässä eikä minun tarvitsisikaan lähteä vaeltamaan maailmalle sammuttaakseni levottomuuteni. Ehkä olin ollut väärässä, ehkä minä en ollutkaan lintu jonka täytyi lentää. Jospa minä olinkin ihan tavallinen suomalainen kotihiiri.

6. Luku

Oli aurinkoinen heinäkuun sunnuntaiamu, kun kannoimme tavaroitani ulos entisestä asunnostani. Olin vuokrannut pakettiauton muuttoa varten, ja vähäiset tavarani mahtuivat yhteen kuormaan, joten en ollut pyytänyt edes ystäviäni muuttoavuksi. Kun suljin kotioven viimeisen kerran, tunsin hetken verran haikeutta. Olin asunut siinä asunnossa monta vuotta, ja siitä oli tullut minulle oikea koti. Ei vain asunto jossa asuin, vaan koti. Yksi elämänvaihe päättyi tähän.

Saatuamme tavarani kannettua Peten asuntoon ja jotenkin paikoilleen Pete avasi viinipullon juhlistaaksemme yhteen muuttamistamme. Pöydällä odotti myös mansikkarasia täynnä aamulla poimittuja mansikoita.

– Minun ihanalle Nellilleni ja meidän yhteisen elämämme alulle, hän sanoi, iski silmää ja nosti lasiaan.

Kohotin lasini ja kilistimme nauraen. Tyhjennettyään lasinsa Pete äkkiä vakavoitui.

– Ikäväkseni tässä vaiheessa suhdettamme minun täytyy jälleen ottaa puheeksi sinun ja Samin ystävyys. Minusta meidän pitää puhua vakavasti Samista nyt, ennen kuin hän aiheuttaa enemmän ongelmia suhteeseemme, Pete sanoi yllättäen.

- Mitä Samista? kysyin hieman säikähtäneenä.
- Minä en pidä siitä yhtään, että sinä olet yhteydessä Samiin. Jos sinun on ihan pakko nähdä häntä, niin olisin iloinen, jos ette näkisi ainakaan kahden kesken. Tietysti, nyt kun me asummekin yhdessä ja olemme siten virallisestikin sitoutuneita toisiimme, niin arvostaisin tietysti vielä enemmän sitä, ettet sinä enää pitäisi lainkaan yhteyttä Samiin, Pete sanoi harkitsevan hitaasti ja kohotti leukaani katsoakseen silmiini.

Pete oli puhunut asiasta aiemminkin, ja tunsin taas saman ärtymyksen nousevan pintaan. Kuinka hän keh-tasi edes pyytää, että en pitäisi yhteyttä Samiin, kun hän tiesi, että Sami oli ollut lapsesta asti minulle kuin veli.

- Ymmärrän sinun kantasi, mutta Sami on minulle hyvin tärkeä ihminen, ja toivoisin, että sinä et pyytäisi minulta näin suuria uhrauksia. En tosiaan haluaisi jou-tua luopumaan hänestä aiheettoman mustasukkaisuute-si takia, minä sanoin pehmeästi, vaikka sisälläni kupli ärtymys.

– Jos olen mustasukkainen, se ei ole aiheetonta, hyvä neiti. Sinä varmasti fiksuna naisena ymmärrät, että vaikka sinä pidät Samia kuin veljenä, hän ei ehkä pidä sinua siskonaan. Olen täysin varma siitä, että hän on ihastunut sinuun, joten nyt kun seurustelet kanssani, sinä et voi olla Samin kanssa samalla tavalla tekemisissä kuin aiemmin. Ymmärräthän, että minä olen tunnettu mies, ja jos sinä kävelet kaupungilla toisten miesten kanssa minulle nauravat aidan seipäätkin. Ihmiset eivät ymmärrä tällaisia ”hän on kuin minun veljeni” -juttuja, vaan heidän mielikuvituksensa sanoo, että teillä on salasuhte minun selkäni takana. Sinähän ymmärrät, että tästä eteenpäin tietyt asiat ovat sellaisia, joissa minulla on sinun elämässäsi määräysvaltaa, ja tämä on

yksi niistä asioista. Jos minä pyydän sinulta tätä yhtä asiaa, niin sen ei pitäisi olla sinulta liian suuri uhraus, jos todella rakastat minua, Pete sanoi tiukasti.

Katsoin häntä, ja sydäntäni kuristi. Näin hänen silmissään saman ehdottomuuden, josta olin oppinut tietämään, että hän ei peruisi sanojaan.

– Oletko sinä tosissasi, sinä todella pyydät minulta tätä? kysyi tukahtuneella äänellä.

– Niin no, enhän minä voi sinun elämästäsi päättää, mutta tiedät, että minulla olisi paljon parempi olo, jos tekisit niin kuin pyydän. Minua loukkaa se, että Sami pyörii kuvioissa ja sinä jatkuvasti asetat hänet samalle viivalle kanssani. En pidä siitä, että hän kilpailee kanssani sinun huomiostasi. Kumpi on sinulle tärkeämpi, minä vai hän? Pete kysyi ja katsoi minuun tiukasti vastausta vaati.

– Älä aseta minua tällaiseen valintatilanteeseen. Minä rakastan sinua mutta rakastan myös Samia. Häntä rakastan kuin veljeä, sinua taas eri tavalla. Sinä et voi asettaa minua näin ikävään tilanteeseen, en voi asettua ystäväni vastaan, sanoin.

– Niinkö? Jos et voi valita, silloin et todella taidakaan rakastaa minua, Pete sanoi pettyneen oloisena.

– Rakastanhan minä sinua, ihan valtavasti, mutta tällainen valinta on ihan mahdoton, sanoin kyöneleet silmissäni.

– Minä en halua asettaa sinua vaikeaan tilanteeseen, enkä tee tätä tahallani. Rakastan sinua niin paljon, että en vain tahdo yhdenkään toisen miehen tulevan sinua metriä lähemmäs, Pete sitten sanoi.

Hän tuli lähelleni ja katsoi silmiini, sitten hän suuteli minua hellän suostuttelevasti. Voi miksi hänen kosketuksensa vaikutti minuun niin tainnuttavasti?

– Hyvä on. Suostun siihen, että tapaan Samia vain silloin, kun myös joku toinen henkilö on läsnä, mutta en suostu luopumaan hänen ystäväyydestään kokonaan, sanoin viimein.

– Hyvä on sitten, se riittää minulle, toistaiseksi. Sinä olet minun omani, minun naiseni. Vain minun. Sano se minulle, Pete pyysi kohottaen leukaani ja katsoen silmiini vaativasti.

Sanoin hänelle mitä hän halusi kuulla, sillä sehän oli totuus. En voinut kuvitellakaan enää koskaan rakastavani ketään toista kuin Peteä.

Seuraavana aamuna Sami soitti minulle, kun olin tekemässä aamulla leipää itselleni ja Petelle.

– Kuulin juuri uutiset Pauliinalta. Onneksi olkoon, olette sitten muuttaneet Peten kanssa yhteen, Sami sanoi.

Kuulin hänen äänestään, että hän vain teeskenteli olevansa onnellinen puolestani. Tiesin, että hän ei pystynyt olemaan, mutta arvostin sitä, että hän edes yritti.

– Niin, muutin tosiaan eilen tänne Peten luo, ja kiitos vain onnittelusta, sanoin vähän vaivaantuneena.

– Toivottavasti tiedät mitä teet luottaessasi häneen, Sami sanoi pitkän hiljaisuuden jälkeen.

– Kyllä minä tiedän mitä teen, rakastan häntä.

– Niin, tiedän sen, ja todella toivon, että hän on rakautesi arvoinen eikä loukkaa sinua, Sami huokaisi.

– Uskon niin. Mutta puhutaanko tästä joskus toiste? kysyin, kun huomasin Peten kuuntelevan ovella puhuamme.

– Kyllähän se käy, Sami sanoi, ja kuulin hänen äänestään, että hän arvasi miksi halusin lopettaa puhelun niin lyhyeen.

Normaalisti saatoimme puhua puolikin tuntia, vain höpötelä vaikka mitään varsinaista asiaa ei ollutkaan, mutta nyt puhuminen tuntui jotenkin takkuiselta ja vaikealta, kun tiesin Peten kuuntelevan ja tiesin senkin, että hän toivoi, että en puhuisi Samin kanssa lainkaan.

Puhelimeni soi hetken kuluttua uudestaan, ja Pete kohotti kulmiaan ovella, jossa hän katseli ja kuunteli puheluani. Tuulia soitti ja pyysi minua lähtemään huomenna kahville. Lupauduin lähtemään, ja lopetimme puhelun lyhyeen. Pete nojaili seinään ja tuijotti minua kysyvästi.

– Menen huomenna Tuulian kanssa kahville, sanoin selitykseksi.

– Mitä mieltä ystäväsi ovat meistä? Pete kysyi, käveli luokseni ja otti minusta kiinni omistavasti.

– No Tuulia ja Pauliina on ihan onnellisia meidän puolesta. He taisivat ihastua sinuun aika lailla, sanoin naurahtaen.

– Entäs Sami? Miten Sami mielestäsi suhtautuu minuun? Pete kysyi.

– Kyllä hän onnitteli yhteenmuuttamisemme johdosta, ja hän todella yrittää tulla kanssasi toimeen, yritin sanoa diplomaattisesti.

– Älä yritä säästellä tunteitani. Tiedän mitä hän ajattelee minusta. Aavistin heti kun näin hänet, että hän ei pidä minusta. Mutta mikä ihme se on, kun hän haluaa sinut itselleen? En todella pidä siitä, että hän saa mustamaalata minua sinulle. Eikö se mielestäsi kerro mitään hänen motiiveistaan, että muut ystäväsi pitävät minusta mutta Sami on ainoa, joka suhtautuu nihkeästi, suorastaan vihamielisesti? Pete kysyi.

– No, ehkei hän ole täysin yksin syypää tilanteeseen, yritin sanoa varovasti.

- Totta kai minä olen hänelle kireä, jos hän ensin suhtautuu minuun niin epäluuloisesti ja vihamielisesti. Luuletko, että olen valmis sietämään sellaista kohtelua hänen kaltaiseltaan ihmiseltä? Pete kysyi vähän halveksuntaa äänessään.
- Miten niin hänen kaltaiseltaan, mitä sinä tuolla tarkoittit? minä tivasin, ja tunsin taas alkavani suuttua.
- No, Nelli pieni, Sami on keskinkertainen kaikessa mitä tekee, sen näkee hänestä heti. Vaaleatukkainen Sami Suomalainen, urheilukaupan myyjä, koulutustaso kauppakoulu, tulotaso keskinkertainen, on kiinnostunut yksinkertaisten ihmisten yksinkertaisista asioista. Ja kaiken muun naurettavuutensa lisäksi hän on tarpeeksi naivi ja tyhmä uskoakseen Jumalaan, se jo kertoo jotakin hänen älykkyytensä määrästä. Lapset uskovat johonkin hyvään Taivaan Isään, eivät järkevät aikuiset ihmiset, Pete sanoi oudon ivallisesti.
- Älä viitsi olla ilkeä. Miksi se on mielestäsi niin paha asia, että Sami uskoo Jumalaan? Mistä lähtien luonnon valintaan uskomisesta on tullut älykkyyden mittari? Sitä paitsi, miten sitten voit seurustella minun kanssani? Minä olen yo-merkomi, joka on töissä kaupan kassalla. Enkö minä ole mielestäsi sitten keskinkertaisuus? kysyin häneltä haastavasti.
- Nelli rakas, älä kysele tyhmiä. Kukaan älykäs ihminen ei usko pelastavaan Jeesukseen. Älykäs ihminen on itse itsensä johtaja. On heikkouden merkki turvautua johonkin niin absurdiin asiaan kuin Jumala. Kukaan ei ole koskaan nähnyt Jumalaa, miten kukaan voi siis uskoa häneen? Ja mitä tulee sinun älykkyyteesi: sinä olet tarpeeksi älykäs, ettet usko moisiin satuihin. Sinusta tulee vähintään maisteri, olet kiinnostunut monista asioista ja olet valtavan kaunis. Sinä et ole keskinkertai-

suus, mutta Sami on, eikä hän ole arvoistasi seuraa, Pete sanoi.

— Minä olen eri mieltä sinun kanssasi. Mikä sinun mielestäsi sitten on älykkyyttä, millä sinä mittaat sen kuka on älykäs? Silläkö kuinka paljon hänellä on rahaa? Entä takaako se raha tai omaisuus ihmisen onnellisuuden? Ja kumpi on tärkeämpää: se, että ihminen on onnellinen, vai se, että hän on älykäs? Sinä olet väärässä tässä, Pete. Sami on enemmän kuin arvoistani seura. Hän on paras ystäväni, luotettava, rehellinen, viisas ja ihana ihminen, enkä halua kuulla häntä arvosteltavan noin epäreilusti, sanoin ja katsoin Peteä vihaisesti.

— Älykkyys on mitattavissa oleva ominaisuus. Ja sellainen ihminen, joka uskoo näkymättömään, sellaiseen, jota ei voida nähdä eikä mitenkään objektiivisesti koskea tai kokea, on yksinkertaisesti tyhmä.

— Ja kuka sen sitten päättää, millä mittareilla mitaten ihminen voidaan todeta älykkääksi? Maailmassa nyt vain on paljon asioita, joita ei voi järjellä selittää. Minusta Samin usko on kaunis asia ja osa häntä, eikä liity mitenkään hänen älykkyytensä määrään. Ja entä sitten jos joku ei ole älykäs, vaan elää tavallista elämää ja tekee tavallista työtä? Eikö se ole pääasia, että jokainen tekee oman osansa siinä missä on, ja on onnellinen? Eihän työ tai äly tee kenestäkään yhtään huonompaa ihmistä kuin muutkaan. En lainkaan ymmärrä sinua, puuskahdin.

— Voi Nelli, älä puhu enää enempää ettet nolaa itseäsi puolustelemalla Samia tai hänen typerää uskoaan. Huomasitko, vaikka sinä itse et ole uskovainen, sinä silti puolustat Samia mieluummin kuin olet kanssani samaa mieltä. Eli teet sen taas. Asetat hänet minun edelleni, Pete sanoi.

Olin vähän aikaa hiljaa ja katsoin häntä silmiin. Minua harmitti Peten omituinen asenne.

– En aseta häntä edellesi, haluan vain, että lakkaat arvostelemasta häntä epäreilusti jonkun sellaisen asian kuin koulutustason tai hänen uskonsa vuoksi. Koulutustaso tai tulotaso ei tee ihmisestä arvokkaampaa tai huonompaa kuin muut. Sitä paitsi eikö ole aika ylimielistä väittää, että sinä olet automaattisesti ja aivan varmasti oikeassa? Koska vaikka kukaan ei voikaan todistaa, että Jumala olisi olemassa, silti kukaan ei myöskään voi todistaa, että Jumalaa ei ole olemassa, joten minä en ainakaan halua väittää olevani absoluuttisen varmasti oikeassa väittäessäni että evoluutioteoria on totuus. Se on ehkä minun ja sinun totuus, mutta me emme välttämättä ole oikeassa, jatkoin väittelyä.

– Minä voin väittää olevani oikeassa, ja samoin tekee koko järkävä tiedemaailma. Älä yritä puolustella Samia. Hän ei ole älykäs, mikset hyväksy sitä? Voi Nelli pieni rakkaani, sinä et ehkä vielä ole oppinut, kuinka tämä maailma toimii, olet toisinaan niin naïivi. Mutta minä kerron sinulle totuuden: tämä maailma on niiden, joilla on raha ja valta. Ne, joilla ei ole kumpaakaan, roikkuvat perässä. He ovat niitä, jotka häviävät, ja rikkaat ja valtaa pitävät vievät heitä minne tahtovat, tekevät heille mitä lystäävät. Se on vain evoluutiota, Nelli, luonnonvalintaa. Vahvat selviävät ja polkevat mennessään heikommat jalkoihinsa. Pete sanoi itsevarmasti.

Katsoin häntä hetken kuin näkisin hänet ensimmäistä kertaa. Ajatteliko hän todella noin laskelmoivasti ihmisistä?

– Onko sinun mielestäsi siis jotenkin oikein se, että köyhemmät ihmiset poljetaan jalkoihin? kysyin häneltä uskomatta korviani.

- Minusta se on vain biologiaa, Nelli. Luonto poistaa heikot yksilöt jaloista, jotta vahvemmat voisivat selvitä ja jatkaa sukua, Pete sanoi tunteettomasti.
- No jos noin jyrkän tieteellinen ajattelu johtaa äärimmilleen vietyinä tuollaiseen suhtautumiseen, niin minä en halua olla missään tekemisissä tuollaisen elämäntapaolosuhteen kanssa. Vaikka minäkin uskon evoluutioon – ja nimenomaan uskon, sillä kukaan ei voi varmasti todistaa teoriaa oikeaksi – niin silti mielestäni ihmisillä on jonkinlaisia moraalisia velvoitteita toisiaan kohtaan. Hyväosaisempien täytyy pitää huolta heikoimmista ja huonommassa asemassa olevista. Jos sinä ajattelet noin köyhistä ja heikoimmista, niin mitä sinä sitten ajattelet ihmisten välisestä uskollisuudesta? Ovatko ihmiset mielestäsi vain eläimiä, ja onko miesten tehtävä mielestäsi vain levittää spermaansa niin laajalle kuin mahdollista? kysyin häneltä haastavasti.
- Miten sinä nyt siihen aiheeseen päädyit? En tiennyt sinun olevan noin epäjohdonmukainen, Pete tokaisi kärsimättömänä.
- No jos sinä ajattelet noin asiakeskeisesti, niin ehkä sinä suhtaudut myös ihmissuhteisiin yhtä välinpitämättömästi? Siksikö sinulla on ollut niin paljon naisia? kysyin häneltä ja tunsin jotakin kylmää valuvan sydämeeni, peläten hänen vastaustaan.
- Nelli, miksi minä olisin pyytännyt sinua muuttamaan tänne, jos minulla olisi muita naisia mielessä? En ole koskaan aiemmin pyytännyt ketään naista asumaan luokseni, ja sen pitäisi kertoa sinulle jotakin. Myönnän kyllä sen, että minulla on ollut paljonkin naisia enkä kadu sitä. Se on tietäkseni ihan normaalia miehen elämää, nauttia mahdollisuuksista joita elämä tuo tullessaan. Elämme kuitenkin vain kerran, joten miksi olisin tuhlannut koko nuoruuteni nyhvertämällä saman

naisen kanssa, leikkien olevani uskollinen, mihin en kuitenkaan olisi kyennyt? Kun olisin nähnyt jonkun nykyistä naisystävääni kauniimman naisen, joka on kiinnostunut minusta, minunko olisi pitänyt tuhlata elämäni olemalla uskollinen naisystävälleni? Peten sanat sattuivat minuun ja saivat kylmän metallin putoamaan vatsanpohjaani.

Tunsinko sittenkään Peteä lainkaan?

– Miten sinä sitten nykyään voit nyhvertää saman naisen kanssa ja kuvitella olevasi uskollinen? kysyin vähän myrkyllisesti.

– Koska nyt minä olen rakastunut. Olen rakastunut maailman kauneimpaan, älykkäimpään, ihanimpaan, suloisimpaan naiseen, joka koko maailmasta löytyy, Pete sanoi yksinkertaisesti ja sipaisi sormillaan kasvojani hymyillen itsevarmasti.

– Vai niin, sanoin yrittäen yhä leikkiä suuttunutta, vaikka hänen kehunsa olivat jo sulattaneet sisimpääni pudonneen jään.

– Katso nyt, mitä Sami saa suhteessamme aikaan, pelkkää riitaa ja epäsopea. Tämän takia en haluaisi, että hän olisi osa elämäämme, hän sotkee onnemme, Pete sanoi, tarttui minua leuasta kiinni ja pakotti katsomaan itseään silmiin ja suuteli sitten minua.

Minä en vastannut hänelle mitään, koska tunsin äkkiä oloni niin hyväksi hänen syleilyssään etten halunnut enää jatkaa riitaa.

– Onko kaikki nyt hyvin? hän kysyi, pitäen yhä leuastani kiinni ja katsoen silmiini.

– On, kaikki on hyvin, sanoin onnellisena.

– Hienoa kuulla, koska minä olen varannut huomiseksi pöydän ravintolasta. Ajattelin esitellä sinut viimeinkin ystäväilleni. Mutta sinä tietysti lupasit mennä

katsomaan omia kavereitasi, mikä oli sinulta hieman typerästi tehty, Pete sanoi muuttaen puheenaihetta, ja siristäen silmiään tyytymättömästi.

– No onhan näitä iltoja tässä muitakin. Sitä paitsi mistä olisin voinut tietää, että olet suunnitellut sellaista, kun et ole puhunut asiasta mitään, sanoin taas vähän ärtyneenä.

– Jatkossa arvostaisin sitä, että sinä kysyisit minulta ennen kuin sovit menoja ystäväsi kanssa, Pete sanoi ja katsoi minua silmiin tiiviisti.

– Anteeksi, en tajunnut. Olen vain niin tottunut siihen, että saan mennä omien aikataulujeni mukaan kysymättä keneltäkään, sanoin Petelle.

– Niin, voithan sinä mennä, mutta jatkoa ajatellen saat opetella kysymään minulta ensin, ennen kuin sovit menoja. Minä olin jo tosiaan ehtinyt suunnitella meille muuta menoa. Mutta ei se mitään. Kyllä sinä vielä opit, Pete sanoi siihen.

– Anteeksi mitä? Siis sinun mielestäsi minun pitää kysyä sinulta lupa tavata ystäviäni? Minun pitää kysyä sinulta, saanko tavata ystäviäni, mutta sinä saat kyllä suunnitella ihan yksin meille menoja, joista minulle ei kerrota mitään? minä räjähdin.

Hänen sanansa olivat todella ärsyttäneet minut taas raivon partaalle.

– Kyllä, sinun pitää kysyä lupa. Se on ihan normaalia vakavassa parisuhteessa, Nelli pieni. Sinä olet aivan liian kiivas suuttumaan koko ajan, toivon, että se muuttuu, sillä en pidä raivottarista. Rauhoitu nyt, ei tässä ole mitään hätää. Sinä menet tapaamaan ystäviäsi, niin kuin lupasit, ja menemme sitten sen jälkeen tapaamaan minun ystäviäni, Pete sanoi.

Huokaisin ja lähdin ovet paukkuen menemään. Lähdin kävelyille rauhoittamaan hermojani. Hetken kuluttua

puhelimeni soi. Pete soitti, enkä vastannut puheluun. Kävelin tunnin ja menin sitten kotiin rauhoittuneena valmiina tekemään kompromissin Peten kanssa.

Tiistai-iltapäivänä istuimme kantakahvilassamme Pauliinan ja Tuulian kanssa edessämme höyryävät kupit kahvia ja leivokset.

– Oletko sinä nyt ajatellut ihan loppuun asti tuon Peten kanssa yhteenmuuttamishomman? Tarkoitin, että onhan hän mahtava tyyppi ja kaikkea, mutta silti aika nopeaa toimintaa, Pauliina kysyi.

– Niin no, ollaanhan me nyt kohta jo puoli vuotta oltu yhdessä, sanoin.

– Joidenkin mielestä se on aika lyhyt aika oppia tuntemaan toinen ihminen. Mutta omahan on päätöksesi, Pauliina sanoi.

– Niin. Luulen, että silloin kun todella rakastuu, sitä vain tietää vähän nopeammin milloin on valmis, sanoin, enkä kuulostanut lainkaan omalta itseltäni. Huomasin sen siitä, että molemmat ystäväni kohottivat kulmiaan toisilleen.

– Mutta on se Pete kyllä jotakin, hän on niin maskuliininen, niin voimakkaan oloinen, miehekkään mies, jonka olen koskaan tavannut, Tuulia sanoi haaveillen.

– Mitäs Timo tuohon purkaukseen sanoisi? kysyin kiusoitellen.

– No enhän minä sillä, Timo on ihana ja Pete on sinun heiniäsi, mutta näin yleisesti ottaen, Tuulia puolustautui.

Sami käveli sillä samalla hetkellä sisään kahvilan ovesta. Hän haki itselleen kahvin ja istui sitten minua vastapäätä. Huomasin, että hänellä oli vähän vaivautunut olo. Tunsin hänet jo niin hyvin, että arvasin, että

hüntä vaivasi nykyinen tilanteemme. Myös minua se vaivasi, sillä en osannut enää olla luonnollisesti Samin seurassa, koska pelkäsin loukkaavani Peteä jos juttelin ja olisin Samin ystävä niin kuin ennenkin. Koska Pauliina ja Tuulia juttelivat kuitenkin ihan normaalisti, niin pian minä ja Samikin rentouduimme toistemme seurassa ja olimme jo päässeet melkein normaaliin mukavaan yhdessäolon tilaan, kun Pete tuli kahvilaan. Hän oli yksin ja näytti etsivältä. Kun Pete paikansi minut Samin seurasta, hänen katseensa synkkeni hetkeksi, mutta kun hän pääsi pöytäämme asti, hänen ilmeensä oli jo tavallinen.

– Minä tulin nyt hakemaan sinua, niin kuin sovittiin, rakkaani, Pete sanoi hellästi, katsoi sitten Samia vähän ivallisesti ja suuteli minua.

– Ai sinä tulit jo nyt, sanoin vaivautuneena.

– Oletko jo saanut kahvisi juotua, niin että voisimme lähteä? Pete kysyi katsoen minua tiiviisti.

Hänen katseestaan näin, että minun olisi parasta vastata myöntävästi, jos tahdoin säilyttää sovun, Pete oli jostakin syystä minulle vihainen, näin sen hänen ilmeestään.

– Joo ihan kohta, mutisin hiljaa.

Sami katseli minua ja Peteä tiiviisti, hänen ilmeensä oli tutkimaton. Join kahvini nopeasti, sillä en halunnut mitään riitaa Peten ja Samin välille, ja nousin sitten äkisti. Pete auttoi takin päälleni, jonka jälkeen hän otti minua vyötäröltä kiinni tiukasti ja lähti viemään pois kahvilasta. Törmäsimme muutamaan ihmiseen, koska kahvila oli täysi ja siellä pystyi juuri ja juuri kävelemään yksin törmäilemättä muihin. Yritinkin hienovaraisesti irrottautua Peten otteesta, mutta hän tiukensi otettaan kädestäni eikä välittänyt ihmisten vihaisista mutinoista.

– Miksi sinun piti tulla nyt jo? Me nimenomaan sovittiin, että sinä tulet vasta kuudelta, sillä minä todella halusin tänään nähdä omat kaverini rauhassa, ärähdin, kun pääsimme kuulomatkan etäisyydelle.

– Sinä valehtelit minulle, Nelli, kun et kertonut, että Sami on tulossa myös kahville. Ainoa puolustuksesi on, että Tuulia ja Pauliina olivat mukana, ettekä olleet kahdestaan. Minun pitäisi olla sinulle vihainen eikä toisinpäin, Pete sanoi rauhallisesti.

Hän vastasi kysymykseeni syytöksellä, ja yhtäkkiä huomasin olevani puolustuskannalla, syyllisen penkillä.

– Minä en tiennyt, että minun pitää kertoa sinulle jos näen Samin. Sovimme, että saan nähdä häntä, jos en näe häntä kahdestaan. Ja nyt Tuulia ja Pauliina olivat mukana, joten en mielestäni tehnyt mitään väärää, sanoin puolustelevasti.

Pete pysäytti minut keskelle katua ja otti käsistäni kiinni.

– Katso minua, Nelli, hän käski.

Katsoin häntä uhmakkaasti silmiin, mutta hänen katseensa oli niin tiukka ja itsevarma, että lopulta painoin katseeni alas. Pete oli todella vakuuttava vihaisena, ja koska kunnioitin häntä ja totuuden sanoakseni pelkäsin häntä silloin kun hän oli tuolla tuulella, kuuntelin häntä ja tottelin, kun hän pyysi minua tekemään jotakin. Niin nytkin.

– Minä luotan sinuun, Nelli. Tiedän, ettet koskaan pettäisi minua, rakastat minua liikaa tehdäksesi niin. Saat anteeksi tämän kerran tuon Sami-jutun, mutta jatkossa en ole enää yhtä suvaitsevainen, en sinua kohtaan enkä häntä kohtaan. Onko selvä? Pete kysyi ja kohotti katseeni takaisin hänen silmiinsä.

Minä huomasin nyökkääväni sen merkiksi, että olin ymmärtänyt.

– Yritä oppia puhumaan Nelli, kun kysyn sinulta jotakin, Pete sanoi tarkoituksellisen hitaasti.

– Anteeksi, kyllä minä ymmärsin mitä sinä sanoit. Mutta mielestäni toimin niin kuin olimme sop..., aloitin, mutta Pete vaiensi minut yhdellä vihaisella katseella, joka kertoi minulle, että minun oli parasta olla nyt hiljaa.

Lähdimme kävelemään, ja minä mietin mitä kaikki nuo ihmiset olivat ajatelleet äskeisestä. Oliko joku kuunnellut mitä puhuimme? Olin häpeissäni, koska minua oli läksytetty keskellä kaupunkia ihmisten nähdessä ja ihmiset ajattelivat nyt ties mitä minusta. Toivottavasti kukaan tuttu ei ollut nähnyt. Kotiin päästyäni toivoin, että saisin olla hetken yksin ja ajatella, olinko todella ansainnut Peten äskeisen vihanpurkauksen ja olinko tehnyt jotakin toisin kuin olin luvannut. Pete ei kuitenkaan antanut minulle ajattelu-aikaa vaan seurasi perässäni makuuhuoneeseen.

– Haluaisin mielelläni, että ystäväni voisivat pitää sinua vertaisenaan, joten voisitko näyttää mitä aiot laittaa päällesi tänään? Pete kysyi.

Esittelin hänelle lähes koko vaatekaappini sisällön, ja hän pyöritti kieltävästi päätään jokaisen vaateen kohdalla. Kun aloin hermostua, Pete sanoi, että meidän olisi lähdettävä vaatekauppaan.

Laskeskelin tuskastuneena mielessäni kuinka paljon minulla olisi varaa laittaa uusiin vaatteisiin joutumatta vararikkoon. Pete ei kuunnellut nurinaani rahatilanteestani, vaan valitsi minulle alusvaatteista alkaen vaatteet, jotka minä sitten ostin, vaikka yritinkin vielä vedota siihen, että eivät hänen ystävänsä katselisi minun alusvaatteitani.

Jos olisin ajatellut, olisin varmasti ihmetellyt, miksi annoin niin helposti Peten määrätä itseeni liittyvissä

asioissa, mutta minä en ajatellut. En ajatellut, koska Pete ajatteli puolestani, ja minä annoin hänen tehdä sen, koska rakastin häntä ja halusin miellyttää häntä.

– Olen ylpeä, vaikka itse sanonkin, Pete virnisti tyytyväisenä, kun olin meikannut ja laittanut hänen valitsemansa vaatteet päälle.

– Kiva, että kelpaan, sanoin ja hymyilin hänelle. Pete katsoi minuun hellästi ja suuteli minua sitten pitkään.

– Sinä et olisi minun avovaimoni, ellet kelpaisi. Sinä tiedät, että olen vaativa mies, minulle ei kelpaa sekunda missään asiassa, vähiten rakkautessa. Odotan täydellistä omistautumista naiseltani, sen sinä tiedätkin minusta jo tähän mennessä, Pete sanoi hieman ylimielisesti.

– Mitä sinä tarkoitat omistautumisella? kysyin, sillä hänen sanansa olivat saaneet minut hämmennyksiin.

– Kyllä sinä tiedät, Nelli. Tiedät mitä tarkoitan, Pete sanoi ja katsoi minua pitkään.

En tiennyt, mutten uskaltanut myöskään enää intää ettei hän hermostuisi minulle. Olin toki huomannut, että Peten kanssa seurusteleminen oli erilaista, kuin mitä se koskaan oli ollut Mikan kanssa. Mika ei ollut vaatinut minulta missään suhteessa läheskään niin paljon kuin Pete, sen olin jo todennut. Pete eli täysin erilaisessa maailmassa kuin minä, Sami tai Mika, tai ylipäätään kukaan tutuistani, senkin olin jo ehtinyt huomata. Mutta se kaikki kiehtoi minua Petessä. Hän oli kaikessa niin erilainen, kuin mihin olin aiemmin tottunut.

Kun me viimein kaiken säätämisen jälkeen saavuimme ravintolaan, Pete suuntasi kohti pöytää, jossa istui kaksi liikemiehen näköistä tyyppiä sekä valtavan kaunis, jakkupukuun pukeutunut vaalea nainen. Molemmat miehistä olivat puolestaan pukeutuneet mus-

tiin pukuihin ja nousivat ylös, kun saavuimme heidän luokseen.

– Esittelenkin teidät ensin, ennen kuin istumme alas. Eli tässä on Nelli, avovaimoni, ja Nelli, tässä on Ari, hän on mainostoimistomme AD, Teemu on projekti-johtaja, ja Marika on copywriter, Pete kertoi.

Minä nyökkäsin ja kättilin miehet ja myös Marikan virallisesti. Ihmettelin hetken sitä, että Pete esitteli heidät pelkästään heidän ammattinimikkeillään, vaikka he olivat kaikesta päätellen myös hänen hyviä ystäviään. Lisäksi olin aina kuvitellut, että mainostoimistossa työskentelevät pukeutuisivat jotenkin boheemisti, että heillä olisi tukka villisti pystyssä, virttynyt villapaita päällä ja eriparisukat jalassa, mutta huomasin olleeni väärässä, ainakin Peten yrityksen suhteen.

Odottaessamme ruokiamme muut puhelivat jostakin heidän uudesta kampanjastaan. Asiakas oli minun ymmärtääkseni iso ja merkittävä, ja he keskustelivat jo kiihaasti toteuttamiskelpoisista ideoista kampanjan suhteen. Yritin näyttää kiinnostuneelta ja kuunnella heitä, mutta mitä pidemmälle bisneksiinsä he uppoutuivat, sitä enemmän vaivuin omiin ajatuksiini, sillä totuus oli, etten tiennyt mainostoimistojen työstä mitään eikä minua myöskään kiinnostanut. En koskaan ollut ollut suuntautunut markkinointiin tai myyntiin, vaan olin aina ollut kiinnostunut ihmisten auttamisesta ja heidän henkisestä hyvinvoinnistaan, joten en jaksanut kiinnostua heidän suunnitelmistaan.

– Mitä sinä Nelli muuten teet työksesi? Teemu äkkiä kysyi minulta.

Minä säpsähdin ja punastuin, olin pelännyt tuota kysymystä koko illan.

– Tuota, olen kaupallisella alalla, sanoin hiljaa.

Pelkäsin sanoa enempää, sillä olin kuunnellut ja katsellut heitä sen verran, että tiesin heidän silmissään kaupan kassan olevan jonkinlaista ylijäämäjätettä. En kyennyt ymmärtämään heidän kaltaistensa ihmisten ajatusmaailmaa, sillä kuinka kukaan saattoi ammatin perusteella arvostella ketään? Mitä jos kukaan ei tekisi kaupan kassan töitä? Tai siivoaisi? Vasta silloinko näiden ihmisten työpanoksen tärkeys kävisi kaikille selväksi? Vasta silloinko ihmiset käsittäisivät meidän niin kutsuttujen tavallisten työläisten työn arvon, kun kukaan ei möisi heille heidän päivittäisiä ruokatavaroitaan tai siivoaisi heidän työtilojaan?

- Mahtavaa. Missä sinä olet töissä?
- Kaupassa, sanoin kiristellen hampaitani.
- Myymäläpäällikkönä? Teemu jatkoi, eikä minulla ollut muuta mahdollisuutta kuin sanoa totuus.
- Kassalla, sanoin niin hiljaa, että toivoin, että kukaan ei kuullut mitä olin sanonut.
- Kassalla? Teemu kysyi halveksivalla äänellä ja vilkaisi Peteä kulmat koholla.

Painoin pääni vähän nolostuneena enkä vastannut hänelle enää. Hänen mielenkiintonsa minua kohtaan lopautti siihen. Tunsin punastuvani häpeästä, sillä Teemun ilmeestä näin, että hän todella ihmetteli, mitä Pete oikein teki kanssani. Teemu oli ilmeisestikin yksi niistä ihmisistä, joille ihmisten arvo määrittyi heidän ulkoisen asemansa perusteella. Teemu ei tuntenut minua, mutta hän halveksi minua vain ammattini perusteella. Kun katsoin Peteen hakeakseni tukea, näin hänen katseestaan, että hän häpesi minua. Hänen katseensa oli kova ja kylmä, kun hän katsoi minuun. Se sai minut vetäytymään kuoreeni ja olemaan puhumatta enää mitään.

Loppuillan minä sitten näykin ruokaani ja lipittelin viiniä, kuuntelin puolikorvalla heidän loputtomia suunnitelmiaan ja ihmettelin, kuinka joku viitsi jauhaa työasioistaan vapaa-ajallansa. Ja kaipasin jonnekin muualle, halusin olla missä muualla tahansa, en tuntenut oloani hyväksi näiden ihmisten keskellä, he olivat kuin avaruusolentoja, täysin eri planeetalta.

Kun vihdoinkin pääsimme lähtemään, olin niin helpotunut, että hymyilin ensimmäistä kertaa koko illan aikana sanoessani hyvästejä Teemulle, Arille ja Marikalle, uusille tuttavilleni, jotka tuntuivat yhä yhtä vierailta kuin kaukaiselta galaksilta saapunut vieras elämänmuoto.

– Pahoittelen, että Nelli oli tänään niin epäseurallinen, hänellä on ollut päänsärkyä koko päivän, normaalisti hän on ihan fiksu ja huumorintajuinen nainen, huolimatta siitä missä hän työskentelee. Hän lähtee pian opiskelemaan yliopistoon, joten tuo kassatyö on hänelle vain välivaihe, kuulin Peten selittelevän Teemulle ja Arille, kun olin hakemassa takkiani.

Punastuin ja mieleni teki vajota maan alle. Pete todella häpesi minua, hän häpesi minua työni ja hiljaisuuteni vuoksi. Epätavallisen hiljaisuuteni, sillä olin muuttunut Peten seurassa hiirulaiseksi, jolla ei ollut mitään omaa sanottavaa. Jostakin syystä minusta tuntui, että minun sanomiseni eivät olisi mitään hänen sanomisiensa rinnalla, joten pysyin mieluummin hiljaa, kun nolasin itseni sanomalla jotakin typerää.

Pete oli pitkään jäätävän hiljaa, enkä uskaltanut itsenkään sanoa mitään. Hänen pettymyksensä minuun leijui ilmassa.

– Sinä nolasit minut – ja itsesi – tänä iltana ihan täysin, kai ymmärrät sen itsekkin? On jo todella häpeällistä sanoa kavereille, että avovaimoni on vain kaupan kassa,

mutta se, että sinä et sano ainuttakaan fiksumaa sanaa koko illan aikana vaan tuijotat vaan tylsänä pöydäkantta, on jo ilkeyttä sinulta. Taatusti sinä halusit vain pilata minun iltani murjottamisellasi, halusit osoittaa mieltäsi siitä, että minä en kysynyt sinun mielipidettäsi tästä illasta, Pete laukoi syyttävästi, hän puhisi kiukkuja.

– Anteeksi nyt vain, mutta minä en todellakaan tahallani pilannut sinun iltaasi. En voi ymmärtää syytöksiäsi. Jos sinä häpeät noin paljon minun ammattiani, olisit iskenyt jonkun lääkäriyden tai yritysgrun! Se mitä teen ammatikseni, on kai oma asiani. Jos sinä häpeät sitä kuka minä olen ja mitä minä teen, mitä ihmettä sinä edes teet kanssani? kysyin vihaisesti.

– Jos sinä haluat olla minun kanssani, sinun on ymmärrettävä muutama asia. Ensinnäkin sinun pitää oppia hyviä tapoja ja keskustelutaitoja. On todella noloa, kun sinä istut hiljaa kun muut keskustelevat, vaikutit tänä iltana tyhmältä. Sinun pitää ymmärtää, että minun ystäväni ovat paremmista piireistä kuin sinun tuttusi ja sinun on sopeuduttava heidän joukkoonsa, sinun on sopeuduttava minun maailmaani, ja minä aion sopeuttaa sinut siihen, Pete puhui rauhallisesti ja ikään kuin minulla ei olisi muita vaihtoehtoja.

– No mitä jos sinä hankkisit sellaisen tyttöystävän, jolla on kyseiset ominaisuudet jo valmiina, joka on sinulle täydellinen, minä tokaisin Petelle vihaisena.

Katkeruus ja suru kertyi sisälleni mustana möykkynä. En enää kelvannut hänelle omana itsenäni, hän halusi minun olevan joku muu kuin olin, ja sen ymmärtäminen sattui minuun.

– En hanki, vaan sinusta tulee minulle sellainen tyttöystävä, minä opetan sinua, Pete sanoikin sitten rauhallisella äänellä.

– Minä en halua oppia, enkä tulla noin pinnalliseksi. Minä en koskaan tule arvioimaan ihmisiä heidän ammattinsa tai varallisuutensa perusteella, minusta ei koskaan tule yhtä teistä, mutisin hiljaa.

Minua ärsytti, ja minulla oli paha olo. En kelvannut Petelle. Koskaan ennen en ollut joutunut taistelemaan tällaisten vaatimusten kanssa, enkä osannut suhtautua siihen, mitä Pete minulta vaati. Olin tottunut itseni kaltaisiin ihmisiin, ihmisiin, jotka tekivät työnsä, elättivät itsensä ja olivat tyytyväisiä itseensä ja toisiinsa siksi, että heillä ylipäätään oli töitä.

– Me näemme ajan kuluessa mitä sinusta tulee, Pete sanoi siihen ja katsoi minuun pitkään.

Loppumatkan mietin mitä hän oikein oli tarkoittanut sanoillaan. Kun viimein tulimme kotiovesta sisään, tiesin mitä Pete halusi ja mitä hän odotti minulta. Minä en kuitenkaan halunnut muuta kun nukkumaan, minulla oli käsittämättömän paha olo, koska jouduin häpeämään sitä, kuka olin Peten ystävien silmissä. Kuitenkin kun ovi takanamme sulkeutui, Pete painoi minut melkein väkivaltaisesti seinää vasten ja suuteli. Sitten hän nosti minut syliinsä ja kantoi minut sänkyyn, ja juuri kun olin unohtamassa koko muun maailman hänen sylissään, puhelimeni piippasi tekstiviestin merkiksi. Pete sävähti ja irrotti otteensa minusta.

– Mene katsomaan kuka se on, Pete sanoi ilmeettömästi.

– Pitääkö minun just nyt ...?

– Tottele, Pete sanoi sitten kärsimättömästi.

Minä menin ja kaivoin puhelimen takin taskusta. Sydämeni alkoi hakata, kun huomasin viestin olevan Samilta. Säpsähdin syyllisenä ja painoin viestin äkkiä pois näkyvistä.

– Keneltä se oli? Pete kysyi.

- Tuulialta, sanoin ja painoin katseeni maahan.
- Sinä valehtelet. Näytä se minulle, Pete sanoi ja otti puhelimen kädestäni.

Kirosin typeryyttäni, kun en ollut poistanut viestiä äsken, kun oli mahdollisuus. Minä en ollut edes kerinnyt lukemaan, mitä Sami oli kirjoittanut.

- No niin, kuuntelehan mitä Samilla on sinulle asiaa: ”Nelli, pyydän anteeksi, että sanon tämän, mutta minun on pakko, välitän sinusta liikaa. Lähde Peten luota ennen kuin on liian myöhäistä. Pete kohtelee sinua huonosti, minä näin tänään, miten hän raahasi sinut ulos kahvilasta. Pete määräälee sinua, etkö näe sitä, että hän kohtelee sinua jo nyt kuin omaisuuttaan, miksi sinä annat hänen tehdä niin?”

Pete oli pitkään hiljaa luettuaan viestin ja katsoi vain minua silmiin. Minusta tuntui kuin olisin alkanut hikoilla hänen katseensa alla, miksei hän sanonut mitään, miksi hän vain katsoi minua noin?

- Juuri tämän takia minä jo aiemmin sanoin, että en halua sinun näkevän Samia. Hän myrkyttää sinun miellesi minua vastaan. Sen takia minä nyt vaadin, että sinä et näe Samia enää. Et edes Tuulian ja Pauliinan seurassa. Ja tällä kertaa tästä ei enää keskustella. Hän on muutenkin huonoa seuraa sinulle. Seuraavan kerran jos Sami lähettää sinulle viestin, sinun on myös parasta puhua minulle totta, Pete sanoi huulet tiukkana viivana.

- Mutta..., aloitin epätoivoisena.

- Älä edes yritä vastustaa minua tässä asiassa, Nelli. Lupaatko sinä, ettet enää ole yhteydessä Samiin? Pete kysyi ja katsoi minua silmiin.

Hänen katseensa oli kylmää terästä, ja minä sävähdin ja laskin katseeni.

– Lupaan, minä kuiskasin ja kyyneleet polttivat sisimmässäni.

Joutuisin todella luopumaan Samista, Samista joka oli ollut tukipylvääni, paras ystäväni koko elämäni. Mutta miksi hän puhui Petestä koko ajan pahaa, miksi hän oli ajanut meidät tähän tilanteeseen, etten voisi enää nähdä häntä lainkaan?

7. Luku

Oli marraskuinen keskiviikkoilta. Pete oli kutsunut Teemun saunaan ja käskenyt minun pysyä poissa tieltä, sillä heillä oli paljon keskusteltavaa menossa olevan ison mainoskampanjan tiimoilta eikä keskusteluun kaivattu häiriötekijöitä.

Olin lukenut kaksi tuntia makuuhuoneessa, ja minulla oli nälkä. Toivoin voivani mennä syömään jotakin. En kuitenkaan tiennyt, uskaltaisinko käydä jääkaapilla, sillä Pete oli nimenomaan kieltänyt minua häiritsemästä heitä.

Päätin odottaa, kunnes he olisivat menneet saunaan. Siihen asti kuuntelin heidän puheitaan, koska en voinut olla kuulemattakaan. Mainoskampanjan asioiden lisäksi he puhuivat pörssikursseista ja siitä, mihin ovat sijoittaneet viime aikoina. Kuulin myös yllätyksekseni, että Pete omisti kaksi asuntoa Helsingissä, joita hän vuokrasi. Tätäkään hän ei koskaan ollut kertonut minulle. En ymmärtänyt, mistä Pete oli saanut niin paljon rahaa, yhtäkkiä tuntui, etten tiennyt hänestä mitään. En voinut uskoa, että mainostoimiston työllä pystyisi ansaitsemaan niin paljon. Kuka hän oikein oli? Olin valtavan utelias hänen perheensä suhteen, mutta hän ei koskaan puhunut heistä mitään. Olin utelias siitä, kuinka varakas Pete todella oli, mutta hän ei koskaan ollut paljastanut minulle enempää kuin että rahaa oli riittävästi.

Ihmettelin toisinaan, miksi hän halusi salata minulta niin paljon, miksei hän kertonut mitään itsestään, vaikka asuimme yhdessä?

Kun kello alkoi lähestyä yhdeksää, he viimein menivät saunaan. Vasta kun kuulin suihkun kohinan kylpyhuoneesta, uskalsin sulkea kirjan ja hiipiä hiljaa keittiöön jääkaapille. Tein itselleni voileivän ja menin makuuhuoneeseen syömään. En tiennyt kummasta Pete raivostuisi enemmän, siitä, että häiritsisin heidän iltaansa, vai siitä, että olisin murustanut leivänmuruja makuuhuoneen lattialle, mutta päätelin, että koska pystyisin helposti korjaamaan leivänmuruongelman imuroimalla, se olisi tässä tapauksessa pienempi paha.

Kuulin, kun Teemu ja Pete tulivat saunasta ja menivät kuistille. Kaljapullot oli jo avattu, ja ilmanvaihtokanavasta tulvi sisälle ällöttävä sikarinhaju, joten kaivauduin peiton alle välttääkseni haistamasta sitä. En voinut ymmärtää, kuinka kukaan saattoi polttaa sikaria, sillä jo sen haju sai minut valmiiksi oksentamaan millä hetkellä tahansa. Yritin sulkea silmäni ja alkaa nukkumaan, sillä huomenna minulla olisi herätys puoli kuu-delta aamulla.

Juuri kun olin saamassa unen päästä kiinni, musiikki rämähti soimaan niin kovaa, että nukkumisesta ei ollut enää toivoakaan. He saunoivat pitkään, ja musiikki soi vielä kun kello tuli kaksitoista. Aloin olla epätoivoinen ja raivon partaalla. Olin tehnyt kaiken niin kuin Pete pyysi, en ollut häirinnyt heitä, olin antanut heidän vietää iltansa rauhassa. Pete tiesi, että minulla oli huomenna työpäivä, kuinka hän ei voinut ottaa sitä huomioon lainkaan?

Olin miettinyt jo tunnin ajan, voisinko pyytää Peteä hiljentämään musiikkia, suuttuisiko hän, mutta nyt olin itse niin vihainen hänen kyvyttömyydestään ottaa mi-

nuu huomioon, että vedin housut jalkaani ja paidan päälleni ja tempaisin oven auki.

– Olisiko mitenkään mahdollista, että sammuttaisitte tuon musiikin tai edes laittaisitte vähän hiljemmalle? Minulla on huomenna työpäivä ja haluaisin nukkua!

Minun ei tarvinnut olla ruudinkeksijä tajutakseni, että asiasta räjähtäminen oli ollut virhe. Pete katsoi minua tietokoneensa luota vihaisella katseella ja harppoi luokseni.

– Nelli, koeta muistaa että sinä asut minun asunnossani. Täällä sinulla ei ole mitään oikeutta häiritä minun iltaani. Jos tahdot asua täällä, sinä pysyt hiljaa makuuhuoneessa silloin kun minä käsken sinun pysyä hiljaa makuuhuoneessa. Jos sinä et saa nukuttua, se on sinun ongelmasi. Ja minä oletan, että tämänkaltaisen ei toistu enää koskaan. Kiitä onneasi että paikalla oli vain Tee-mu, pääset vähemmällä. Nyt pyydä anteeksi, Pete sanoi ja katsoi minua silmät sirrillään.

– Mistä minä pyydän anteeksi? kysyin vähän vihaisena.

Samalla yritin etsiä hänen katseestaan jotakin merkkiä siitä, että hän peruisi vaatimuksensa tai että hän vain vitsaili.

– Siitä, että sinä häiritsit minun iltaani, minun asunnossani. Pyydä anteeksi, niin saat mennä takaisin nukkumaan ja asia jää tähän. Jos sen sijaan kieltäydyt..., Pete piti luovan tauon ja hänen silmissään salamoituli, jota olin oppinut pelkäämään.

Siitä katseesta tiesin milloin hän oli tosissaan, milloin hän oli ehdoton sanoessaan jotakin.

Puntaroin mielessäni vaihtoehtojani. Anteeksipyytämisen tuntui nöyryyttävältä, sillä en kokenut tehneeni mitään väärää. Toisaalta jos en tekisi niin kuin Pete käski, mitä siitä seuraisi? Ehkä olin keskeyttänyt jotakin

todella tärkeää, ei kai Pete muuten olisi ollut noin vihainen näin mitättömästä asiasta?

Katsoin Peteä ja sitten Teemua. Teemun katse oli ylimielisen pilkallinen, ja se sai minut raivoihini. Jouduisin nöyrytymään tuon sontasäkin edessä! Molemmat miehet tuijottivat minuun odottaen.

– Anteeksi että keskeytin iltanne, sanoin lopulta vaikeasti ja nieleskelin häpeän kyyneleitä.

Tämä oli ehkä nöyryyttävintä, mitä olin koskaan joutunut tekemään.

– No niin, eihän se ollut niin vaikeaa. Voit mennä nukkumaan, Pete sanoi ja käänsi sitten minulle selkensä.

Vilkaisin häveten Teemua, ja hänen kasvoillaan viipyi tyytyväinen, ivallinen virne. Tiesin, että Teemu inhosi minua ja nautti nähdessään Peten kohtelevan minua näin. Vetäydyin makuuhuoneeseen häpeän puna poskillani ja ajattelin, etten ehkä enää koskaan tulisi sieltä pois. Yllätyksekseni minua myös itketti. En edes muistanut koska olisin viimeksi oikeasti itkenyt, mutta nyt kyyneleet polttivat silmiäni takana. En halunnut päästää niitä ulos, minä Nelli The Cool Girl en itkenyt, en taatusti.

– Hyvä ettet anna Nellin määrällä itseäsi, naisille ei saa antaa liian pitkää narua, muuten ne alkaa hyppiä silmille, miehen pitää sentään saada olla mies omassa talossaan eikä mikään tossukka, jota eukko määrää, Teemu kuului sanovan Petelle oven takana, ja molemmat miehet nauroivat.

– No, eiköhän Nellillekin ole selvää, kumpi tässä talossa määrää ja kumpi tottelee, Pete kuului sanovan.

Kello oli kaksi yöllä, kun musiikki viimein lakkasi ja ovi kävi. En tiennyt, lähtikö pelkästään Teemu vai lähtikö Pete hänen kanssaan, enkä saanut sitä koskaan

tietääkään, koska nukahdin saman tien kun hiljaisuus laskeutui asuntoon.

Aamulla kellon soidessa herääminen tuntui kohtuuttoman vaikealta. Pete oli vieressäni, ja vilkaisin häntä vihoissani. Uskalsin olla hänelle vihainen hänen tietämättään ja hänen nukkuessaan. Keitin aamukahvin tavallista vahvemmaksi toivoen, että sen avulla pysyisin päivän hereillä. Nuokuin päivän kassalla juuri ja juuri hereillä, sekoilin vaihtorahojen kanssa ja vedin etukortin kortinlukijasta silloin kun minun piti vetää pankkikortti.

Ruokatauolla mietin milloin Peten ja minun suhde oli muuttunut niin haastavaksi, ja päädyin aikaan, jolloin olin saanut pääsykokeideni tulokset. Olin päättänyt neljännelle varasijalle, enkä siis ollut päässyt sisään. Pete ei ollut lohduttanut minua, vaan hän oli ollut pettynyt minuun. Hän sanoi luulleensa minun olevan fiksumpi, sillä hänen mukaansa vain älykkäimmät ihmiset pääsivät pääsykokeista läpi ensimmäisellä kerralla. Sen jälkeen hänen käytöksensä minua kohtaan oli muuttunut. Olihan hän aina ollut hieman kontrolloiva, mutta nyt hän oli toisinaan määräilevä myös sellaisissa asioissa, joissa ei ollut mitään järkeä. Toivoin, että asiantila korjaantuisi ajan kanssa, viimeistään ensi keväänä, kun pääsisin hakemaan yliopistoon uudelleen, että sitten Pete olisi taas samanlainen, kun hän oli ollut tavattomamme. Silloin hän oli kehunut minua jatkuvasti, kertonut rakkaudestaan ja kertonut kuinka täydellinen olin hänen silmissään.

Tiesin, että Pete oli täydellisyyden tavoittelija, perfektionisti, ja halusi kaiken elämässään olevan muiden silmissä kadehdittavaa, ja ymmärsin tässä valossa, miksi hän oli pettynyt minuun. En ollut täyttänyt hänen

standardejaan, ja hän joutui häpeämään minun vuokseni.

Työpäiväni päättyessä olin niin väsynyt, että rämpiessäni marraskuisessa vesisateessa kohti kotiani olin varma, että kotiin päästyäni kävisin vain lämpöisessä suihkussa ja nukkuisin sitten tyytyväisenä seuraavaan aamuun saakka.

Ajatukseni ohjautuivat väkisin ystäviini kylmän vesisateen roimiessa kasvojani. En ollut nähnyt Samia kesän jälkeen ja minulla oli häntä hirvittävä ikävä. Hän oli yrittänyt soittaa muutaman kerran, mutta kun en ollut vastannut puhelimeen, hän oli jättänyt minut rauhaan. Tuulia ja Pauliina sen sijaan vierailivat meillä toisinaan, ja heitä kohtaan Pete oli aina ollut ystävällinen ja kohtelias. Mikään ei kuitenkaan enää ollut ennallaan, joskus tuntui kuin olisin tukehtumisillani. Ihmettelin tunnetta, koska kuitenkin rakastin Peteä valtavasti. Mikä minua viirasi?

Lauantaiaamuna kiskottelin sängyssä Peten vielä nukkuessa ja olin onnellisella tuulella. Olin odottanut lauantaita koko viikon. Sitä yhtä päivää viikossa, kun saisimme olla Peten kanssa ihan kahden, sauna, syödä ja jutella rauhassa. Olin oppinut rakastamaan näitä päiviä, sillä kerran viikossa sain Peten huomion kokonaan itselleni, kerran viikossa hän sulki tietokoneensa ja puhelimensa ja vietti aikaa kanssani. Viikolla hän kävi töissä, ja iltaisin hän oli milloin missäkin kavereidensa kanssa. Olin yksinäinen, valtavan yksinäinen. Usein kuulin kun Pete ja Teemu juttelivat Peten entisten naisystävien ulkoisista avuista nauraen rämäkästi, ja tunsin pelkoa, että Pete kaipaisi sinkkuaikojaan ja haluaisi palata niihin.

Illalla olin lämmittänyt saunan ja avasin juuri siideripullon, kun Pete tuli luokseni hieman vaivautuneen näköisenä.

– Kuule, Mikke soitti. Hän kysyi minua kanssaan tänään baariin ja minä ajattelin mennä, kun en ole Mikkeä nähnyt moneen viikkoon, Pete sanoi.

– Mutta entäs meidän yhteinen aikamme? minä kysyin.

– No kai sinä nyt yhden lauantain osaat olla yksinkin.

– No mutta ongelma on juuri siinä, että minä olen kaikki viikotkin yksin. Sinä suljet minut viikolla täysin elämäsi ulkopuolelle, ja tämä on ainoa päivä, kun yleensä olemme yhdessä, sanoin surullisesti.

– Aina sinä jaksat valittaa. En minä voi aina nyhjäätä kanssasi kylki kyljessä, Pete sanoi tyyliä.

– Minä lähdän teidän mukaan, minä sitten sanoin piristyen hieman.

– Ei käy, Pete sanoi nopeasti.

– Miksei käy? En ole käynyt juhlimassa pitkään aikaan, ja todella tarvitsisin nyt rentoutumista, kaipaam sitä, että pääsisin käymään ulkona ystävien kanssa välillä, minä sanoin.

– Miesten baari-iltoihin ei kaivata tyttöystäviä. Siksi, Pete sanoi tyyliä.

– No menen sitten omien kavereideni kanssa, minä sanoin.

– Sinä et mene baariin ilman minua, Pete totesi yksinkertaisesti.

– Mitä sinä tarkoitat? Että sinä voit kyllä mennä ilman minua mihin vain, mutta minä en voi mennä ilman sinua? minä kysyin hämmästyneenä hänen kaksinaismoralismistaan.

– Se on eri asia. Sinulla tuppaa olemaan vähän huono itsekuri, eikä sinuun voi luottaa, muistelenpa erästäkin Sami-tapausta, Pete sanoi sitten ilkeästi, ja tuntui kuin hän olisi iskenyt minua palleaan puhuessaan Samista tuohon sävyyn.

– Turhaan sinä kiittailet minulle Samista, minä en ole tehnyt mitään väärää, luovuin jopa hänen ystäväystään vuoksesi. Jos en kerran voi lähteä baariin ilman sinua, lähden sitten kanssasi, mutta ulos minun on päästävä, sanoin päättäväisesti ja aloin pukea ulkovaatteita päälleni.

– Nelli, sinä pysyt kotona. Tästä ei keskustella enempää, sinun on turha yrittää kääntää päätäni tässä asiassa. Minä voin käydä vuokraamassa ennen lähtöä sinulle vaikka jonkun leffan, jos sillä tavalla viihdyt paremmin. Ostan sinulle vaikka karkkiakin, vaikka totuus on, että sinun pitäisi vältellä kaikkea mikä lihottaa, ettei tuo sinun perse leviäisi enää enempää, Pete sanoi ja katsoi minua hetken arvioivasti.

Minä pienenin ja vähenin ja annoin periksi. En jaksanut tapella hänen kanssaan, sillä tiesin, että se tappelu päättyisi aina lopulta hänen voittoonsa. Hänen tahtonsa oli liian voimakas, eikä minulla ollut voimia vastustaa häntä riittävän pitkälle.

– Ei sinun tarvitse hakea leffaa, minä vaikka saunon ja kuuntelen musiikkia, sanoin masentuneena ja lysähdin sohvalle takki päällä.

– No nyt kuulostaa paremmalta. Minä yritän tulla ajoissa, Pete sanoi.

Hetken kuluttua Pete lähti, ja asuntoon jäi tyhjiys ja hiljaisuus. Laitoin radion päälle saadakseni edes tunteen siitä, etten ollut täysin erossa maailmasta ja muista ihmisistä. Sitten menin yksin saunaan. Lauteilla ajattelin sitä, miten Pete juhliisi ystäviensä kanssa, pitäisi

hauskaa, joisi itsensä känniin ja katselisi muita naisia, vertailisi minua heihin ja huomenna taas kertoisi minulle, mitä kaikkea minussa oli vikana. Heitin löylyä, heitin sitä niin paljon, että kuuma ilma poltti ihoani kipeästi. En taipunut, vaan heitin lisää löylyä. Olin vihainen ja turhautunut. Itsellenikö vai Petelle, en tiennyt.

Kun tulin pois saunasta, päätin soittaa Tuulialle. Halusin seuraa, sanoisi Pete asiaan mitä tahansa. Itse asiassa hänellä ei ollut mitään oikeutta määrätä missä ja kenen kanssa minä viettäisin aikaani, en tajunnut miksi olin antanut hänelle niin helposti periksi.

- Moikka, mitä sinä teet nyt? kysyin Tuulialta.
- En oikein mitään, vietän tylsää lauantai-iltaa yksinäni sipsipussin kanssa sohvareunalla, kun Timo lähti käymään vanhempiensa luona Keravalla, Tuulia naurahti.
- Voisinko minä tulla teille, käydään vuokraamassa joku leffa ja syödään yhdessä ne sipsit? minä ehdotin.
- Joo! Huippua, tule vaan. Tule heti. Jää yöksi, niin sinun ei tarvitse enää myöhään lähteä mihinkään, sitä paitsi siitä on pitkä aika, kun olet viimeksi ollut yökylässä, Tuulia ehdotti ja minä innostuin.

Kirjoitin Petelle kirjelasun ja jätin sen keittiönpöydälle. Lapussa luki, että olin mennyt Tuulialle yöksi. Tuskin hänellä sitä vastaan mitään voisi olla, mehän olisimme Tuulian kanssa kahdestaan koko ajan.

Kävelin videovuokraamolle, ja Tuulia odotti minua ulkona. Kävimme vuokraamassa romanttisen komedian ja ostimme karkkia ison säkin. Meillä oli todella hauska ilta, nauroimme elokuvalla ja juttelimme kaikes-ta. Kerroin valikoidusti vaikeuksistani Peten kanssa. En tosin sitä, miten hän jatkuvasti vaati minulta enemmän ja enemmän, mutta kerroin kyllä siitä, miten

Pete jätti kaikki kotityöt minun vastuulleni ja miten yksinäinen toisinaan olin hänen kanssaan. Kun olin muuttanut Peten luo, hän oli peruuttanut siivoojan, koska hänen mielestään pystyimme jatkossa siivoamaan itse. Meillä hän tarkoitti siis minua, jota en silloin vielä tiennyt. Tuulia oli pitkän aikaa hiljaa kuunnellut minua, ja hän näperteli käsiään hermostuneena.

– Mitä? kysyin häneltä sitten.

– Olen halunnut kysyä sinulta pitkään erästä asiaa, mutta en ole oikeastaan uskaltanut..., Tuulia aloitti.

– No kerro nyt? sanoin.

– Mitä ihmettä sinun ja Samin välillä oikein tapahtui? Sami on ollut kesästä asti surkeana, kun hän ei enää uskalla olla sinuun yhteydessä, ja sinä et puhu mitään hänestä. Mitä teille tapahtui? En voi uskoa, että jokin voi erottaa teidät, Tuulia sanoi varovasti.

Tunsin valtavan tuskan piston sisimmässäni, sillä olin yrittänyt olla ajattelematta Samia. Kaipasin häntä valtavasti ja tunsin syyllisyyttä siitä, että olin hyljännyt hänen ystävyytensä noin vain.

– Minä en oikeastaan itsekään tiedä, mutta Peten ja Samin välit olivat todella tulehtuneet, ja tilanne oli tosi vaikea, niin että ehkä näin on parempi, sanoin hiljaa, tietäen, että puhuin potaskaa.

Näin ei ollut parempi, ei ainakaan minulle, ja tuskin Samillekaan.

– Tiedäthän kuitenkin, että Sami kaipaa sinun ystävyttäsi todella paljon, Tuulia sanoi ja vakavoitui.

– Älä puhu Samista, minä pyysin hiljaa.

– Minun on pakko. Sami on niin onneton, kun ei voi olla yhteydessä sinuun, Nelli. Hän kaipaa sinua todella, ja minun sydäntäni särkee katsoa kuinka orpo hän on ilman sinua, hän on tottunut siihen, että saa puhua

kaikki asiansa sinulle, ja nyt sinä olet vienyt häneltä sen tukipylyvään, Tuulia sanoi.

– Mutta myös Sami on ollut aina minun tukipylyväini, minullakin on orpo olo ilman häntä, sanoin puolustelevasti.

– Miksi sitten pysyt erossa Samista, jos kuitenkin haluat olla häneen yhteydessä? Tuulia kysyi ihmetellen.

– Puhutaanko siitä joskus toiste? Nyt on lauantai, ja minä haluaisin puhua iloisista asioista, sanoin.

En missään tapauksessa halunnut kertoa Tuulialle, että Pete oli kieltänyt minua näkemästä Samia, ja että minä tottelin. Häpesin asiaa liikaa.

– Anteeksi, en minä tahallani puhu vaikeista asioista, mutta...

– Tiedän, Tuulia, mutta minä rakastan Peteä, enkä koskaan ole tuntenut mitään tällaista, kun tunnen häntä kohtaan. Ja kuitenkin on niin omituista elää ilman Samia. Hän aina hyväksyi minut tällaisena kuin olen, ja hänen seurassaan minä tunsin oloni aina niin hyväksi, minä lipsautin ja suljin sitten kauhistuneena suuni.

Tuulia katsoi minua tarkkaavasti.

– Mitä tuo tarkoitti, Nelli? hän kysyi vaativasti.

– No ei mitään. Pete vaan välillä vertailee minua muihin naisiin. Tiedänhän minä etten ole mikään kau-notar. Enkä sen puoleen mikään järjen jättiläisenkään, ainakaan verrattuna Peteen itseensä, minä sanoin hiljaa.

– Täh? Se paskiainen! Ja minä kun luulin, että hän on niin fiksu ja mahtava tyyppi, hän vaikuttaa aina niin kohteliaalta, suorastaan unelmamieheltä, Tuulia huu-dahti.

– No totuuksiahan Pete vaan puhuu, tiedänhän minä sen itsekin. En minä ole hänen tasoaan, minä sanoin surkeana.

– Peten tasoa? Ja mistähän lähtien sinä olet ajatellut, että et ole jonkun tasolla? Sinä olet kaunis ja fiksu, olet aina ollut, ja aiemmin olet kyllä tiennyt sen itsekin. Minä en käsitä sinua. Sinulla on aina ollut niin hyvä itsetunto etkä ole kenenkään edessä tuntenut itseäsi jotenkin huonommaksi, joten miksi nyt kuvittelet, että Pete olisi sinua yhtään parempi? Et sinä voi seurustella Peten kanssa, jos hän saa sinut kuvittelemaan, että olet jotenkin häntä alemmalla tasolla! Tuulia sanoi niin ankarasti, että minä punastuin ja todella hetken aikaa sain itsekunnioitukseni takaisin.

Ajattelin, ettei Petellä todella ollutkaan oikeutta kohdella minua niin kuin hän kohteli.

Me juttelimme vielä pitkään, ja Tuulia sai minut ymmärtämään, kuinka typerästi käyttäydyin ja mitenannon Peten alistaa itseni. Sain voimaa Tuulian sanoista ja ajattelin voivani seuraavalla kerralla vastustaa Peteä tosissani. Kun menimme nukkumaan, kahden jälkeen, minulla oli helpottunut, vapautunut olo. Sisälläni ahdistanut möykky oli hieman purkautunut, ja tunsin olevani taas ihminen.

Heräsin siihen, että kuvittelin herätyskellon soivan. Mutta hetken kuluttua tajusin, että se oli puhelimeni. Avasin silmäni ja tuijotin puhelimen ruutua tajuamatta hetkeen mitään. Vastasin puheluun.

– Tule kotiin, nyt heti! Peten mustanpuhuva ääni käski puhelimesta, ja hetkessä olin täysin hereillä.

– En minä nyt keskellä yötä lähde mihinkään, sainoin päättäväisesti.

– Sinä tulet kotiin, nyt heti, tai muuten meidän suhteemme on ohi. Minä löydän kyllä vaikka heti tusinan naisia, jotka tulisivat heti luokseni, jos vain pyytäisin, sinäkin tiedät sen. Paikkaasi kyseltiin tänäkin iltana useasti, ja juuri nyt olen kovin taipuvainen soittamaan

jollekin näistä naisista, jotka tyrkyttivät puhelinnumeroitaan minulle tänään. Joten sinä saat päättää, haluatko olla tottelematta minua juuri nyt, Pete sanoi kylmästi.

– Minä tulen kotiin, hyvä on, minä tulen, sanoin pelästyneenä ja alistuneena.

Nytkö Pete sitten jättäisi minut! Olinko viimein mokaannut niin, että menettäisin hänet?

En viitsinyt herättää Tuuliala, kello oli vasta puoli viisi aamulla, vaan suljin oven hiljaa takanani ja lähetin hänelle tekstiviestin, kun olin päässyt ulos. Kävelin kotiin, sydän täynnä pelkoa ja mustuutta. Hetkessä möykky oli palannut takaisin. Tiesin käyttäytyväni taas kuin sätkynukke, juuri siten kuin mistä Tuulia oli minua moittinut. Petellä oli minuun liian vahva ote, minun ei pitäisi toimia näin, minun ei pitäisi totella. Hoin tätä itselleni koko matkan ja silti kuljin kotiin ja kun avasin ulko-oven, Pete oli minua vastassa eteisessä, humalaisen ja vihaisen näköisenä.

– Sinä sitten kuitenkin päätit lähteä, ilman minun lupani? hän kysyi tummalla äänellä. Hänen katseensa salamoit tulta, ja pelkäsin edes katsoa häneen.

– Et sinäkään kysele minulta lupaa lähtiessäsi jonnekin, sinä vain ilmoitat meneväsi. Minä tein vain samalla tavalla kuin itsekin toimit, sanoin, nostin leukani pystyyn ja katsoin häntä uhmaten silmiin

Tässä taistossa en aikonut luovuttaa. Pete oli väärässä.

– En, eikä minun tarvitse. Sinun piti olla kotona niin kuin lupasit. Mutta mitä minä löydän kun tulen kotiin? Tyhjän sängyn ja naurettavan lappusen keittiöpöydältä! Saan huomata, että sinä olet lähtenyt ties minne yöksi. Mistä minä tiedän kenellä sinä olit, olitko kenties taas Samin luona? Pete kysyi vihaisena ja katsoi minua

halveksivasti, aivan kuin minä karkaisin harrastamaan seksiä Samin kanssa heti, kun Peten silmä välttäisi.

– Minä olin Tuuliolla. Voit kysyä vaikka häneltä itseltään, sanoin.

Pysyin rauhallisena, nyt en aikonut hermostua, tiesin olevani oikeassa.

– Kyse ei edes ole siitä, että sinä olit Tuuliolla, vaan siitä, että sinä et totellut selkeää käskyä pysyä kotona, Pete sanoi vihaisesti ja tuli lähemmäs minua.

Hänen henkensä haisi viinalle, ja minä peräännyin inhoten taaksepäin.

– Minun ei tarvitse kysyä sinulta lupaa. Minä olen aikuinen ihminen, jolla on oma elämä, minulla on omakin tahto. Sinä et hallitse minua etkä minun elämäni, sinulla ei ole siihen mitään oikeutta, sanoin, nostin pääni ylpeästi pystyyn ja hetken aikaa jopa itse uskoin omiin sanoihini.

Pete katsoi minuun, ja hänen huulillaan kareili pieni ivallisen halveksiva hymy. Minä peräännyin ja törmäsin ulko-oveen.

– Vai niin sinä luulet. Totuus on kuitenkin se, että sinä olet riippuvainen minun asunnostani ja rahoistani ja rakkaudestani, sinä tarvitset minua. Sinä et koskaan voi rakastaa ketään toista niin kuin rakastat minua, minä tiedän sen, ja sinä tiedät sen itsekin. Jos minä heittäisin sinut ulos asunnostani, sinulla ei olisi paikkaa mihin mennä, ei rahaa millä maksaa takuuvuokraa uuteen asuntoon eikä myöskään työpaikkaa. Minulla on vaikutusvaltaa, minä tunnen oikeita ihmisiä ja voin järjestää sinut monella tasolla erittäin syvään liemeen. Joten mieti uudelleen, haluatko alkaa vastustamaan minua, vai olisiko kuitenkin järkevämpää vain myöntää, että olet väärässä, kuten normaalistikin? Pete kysyi.

Hänen äänensävyensä oli alentuva, hän tiesi olevansa niskan päällä, kaikin tavoin. Hänen puhuessaan uusi varmuuteni oli kadonnut kuin tuhka tuuleen ja olin painanut katseeni maahan. Pete käveli luokseni, nosti leukaani ja katsoi silmiini ylimielisesti.

– No? hän kysyi.

– Anteeksi, minä tein väärin, sanoin kyyneleet silmissäni.

Nöyryytys tuntui kipuna vatsassa.

– Ja? Pete kysyi vaativasti.

– Jatkossa minä tottelen sinua, enkä lähde ilman lupaasi, minä sanoin niellen vihani.

– Sitähän minäkin. Saat anteeksi, hän sanoi, suuteli minua sitten hellästi, ja käveli sitten venytellen makuuhuoneeseen ja alkoi nukkumaan kuin mitään ei olisi tapahtunut. Kello oli puoli kuusi, ja minä katsoin ulos ikkunasta mustaan, kylmään aamuun. Aamuun, jona minä taas kerran myin oikeuteni ihmisyyteen.

8. Luku

Eräänä maaliskuisena lauantaiamuna Pete ilmoitti minulle aamukahvin jälkeen, että illalla hänen ystävänsä tulisivat meille kylään ja viettäisimme hauskan peli-illan heidän kanssaan. Se sai minut muistamaan yksinäisyyteni, sillä en ollut tavannut omia ystäviäni moneen kuukauteen. Tuulia ja Pauliina eivät enää soitelleet minulle, ja se sattui minuun, sillä kaipasin heitä, kaipasin Samia, mutta tuntui kuin he kaikki olisivat hylänneet minut. Tiesin toki, että se ei ollut totta, ja että oli oma syyni, etteivät he enää soittaneet. Enhän minä koskaan päässyt tapaamaan heitä, jos he pyysivät minua jonnekin. Kai he luulivat, että minua ei enää kiinnostanut heidän seuransa. Eiväthän he voineet tietää totuutta.

Täksi illaksi Pete oli suunnitellut, että söisimme jotakin ja pelaisimme korttia. Minä luonnollisesti kävisin kaupassa ja tekisin tarvittavat ruoat hänen ystävilleen. Se ei minua haitannut. Enemmän pelkäsin sitä, miten tarkasti Pete minua tarkkailisi ystäviensä seurassa, kuinka paljon ponnisteluja minulta vaadittaisiin, että selviäisin illasta ilman moitteita.

Kävelin kaupassa kuin haamu, keräten koriin pientä syötävää iltaa varten. En katsonut keneenkään, pidin katseeni tiukasti ostoksissani. Mielessäni ajattelin, että

jos vahingossa vilkaisisin jotakuta miestä, Pete ilmestyisi jostakin syytöksineen eteeni.

Yhtäkkiä joku nykäisi minua hihasta, ja minä säpsähdin ja käännynin.

– Sami! minä hihkaisin ja hyökkäsin hänen kaulaansa. En tiedä mitä minulle tapahtui, mutta ilostuin hänen näkemisestään niin, että menetin itsehillintäni täysin.

– Hei Nelli! Sami hymyili pehmeästi ja rutisti minut syliinsä hellästi.

Hetkeksi lämpö täytti koko sydämeni, Samin syli tuntui lämpöiseltä ja tutulta, rakkaalta.

– Ihana nähdä sinua, minä mutisin hänen takkinsa uumenista.

Hänen tuttu tuoksunsa täytti sydämeni kaipauksella.

– Miten sinä olet noin kauhean kalpean ja onnettoman näköinen? Sami kysyi huolestuneena, kun irrottauduin hänen syleilystään.

Kukaan Peten tuttu ei saisi nähdä minua Samin sylissä, muuten minulle ei hyvä seuraisi.

– Ollut aika hankalaa Peten kanssa, sanoin hiljaa.

En äkkiä jaksanutkaan teeskennellä pirteää ja iloista niin kuin yleensä tein kun törmäsin tuttuihin. En jaksanut esittää Samille, sillä koskaan ennenkään minun ei ollut tarvinnut esittää hänelle mitään. Sami näki ajatukseksi silmistäni ja olemuksestani, minun olisi ollut turha valehdella hänelle. Hän tunsikin minut liian hyvin.

– Etkö sinä voisi vaan lähteä hänen luotaan? Sami kysyi myötätuntoisen näköisenä.

Näin hänen silmistään, että hän olisi halunnut vetää minut takaisin syliinsä ja viedä minut pois Peten luota.

– En tiedä. En tiedä enää mistään mitään. Minä kuitenkin rakastan Peteä, ja joskus hän kuitenkin on niin valtavan ihana, minä sanoin itkuisesti.

- Ainakaan sinä et ole onnellinen Peten kanssa, minä näen sen, Sami sanoi ja katsoi minua silmiin kysyvästi.
 - En tiedä. On meillä hyviäkin aikoja. Ja silloin kun on hyvä aika, niin Peten kanssa on sitten todella ihanaa, ihanampaa kuin voisi ajatella olevankaan. Mutta toisaalta sitten kun menee huonommin... Ehkä me ollaan vaan liian erilaisista maailmoista Peten kanssa, minä sanoin.
 - Nelli, älä huijaa itseäsi enää. Älä tee niin. Mitä nopeammin näet totuuden Petestä ja suostut tunnustamaan, että hän ei ole sitä mitä luulit hänen olevan, sitä nopeammin lähdet pois hänen luotaan ja saat oman elämäsi takaisin. Miksi sinä et välitä siitä, että Pete rikkoisi meidän välimme? Miksi, Nelli? Sami kysyi surullisesti.
- Minä punastuin, menin hiljaiseksi ja katsoin kengänkärkiäni. Samin kysymys väänsi puukkoa haavassani, sillä en tiennyt vastausta hänen kysymykseensä. Kaipasin Samia valtavasti, halusin hänen kuuluvan elämäni, mutta miksi annoin Peten pitää meidät erossa. Niin, miksi?
- Anna anteeksi, että olen näin surkea ystävä, mutisin hiljaa.
 - Älä pyydä anteeksi. Ainoa rikoksesi on, että rakastat liikaa miestä, joka ei ole rakkautesi arvoinen, ja annat hänen rajoittaa elämäsi.
 - Mutta minä en voi lähteä hänen luotaan, en vain voi, en koskaan enää löytäisi ketään ketä rakastan niin paljon, sanoin kyyneleet silmissäni.
 - Oletko koskaan kuullut sitä viisasta lausetta, että rakkaus ei vain aina riitä? Sami kysyi hiljaa.
 - Miksi sinä puhut tuollaisia? Sinä et voi tietää meidän elämästä mitään, tiuskaisin Samille.

– Minä olen nähnyt teidät aika usein kaupungilla. Sinä olet ollut koko ajan niin keskittynyt Peten miellyttämiseen ettet huomaa ketään muita ympärilläsi. Pete käskyttää sinua, määrää sinun pukeutumistyyliin, kaveripiiriin ja varmaan kaiken muunkin. Hän käyttää rakkauttasi surutta hyväkseen, mikset näe sitä? Sinä alat hukata itseäsi, Nelli. Miksi sinä teet itsellesi tällaista? Minusta on ihan kauheata katsottavaa, miten huonosti Pete sinua kohtelee, sinä ansaitsisit niin paljon parempaa. Nyt sinä matelet Peten jaloissa, kerjäämässä häneltä suosionosoituksia kuin koira, Sami sanoi ja katsoi minua surullisesti silmiin.

Hänen sanansa kuulostivat julmilta korviini. Hän vertasi minua kerjäävään koiraan ja mitään nöyryyttävää kuvaa hän ei olisi voinutkaan keksiä. Pahinta oli, että minä tiesin Samin olevan oikeassa. Juuri sitä minä olin.

– Niinkö sinä minusta ajattelet? kysyin itku kurkussa.

– Sinä tiedät, että en tarkoittanut pahaa millään mitä sanoin. Haluan vain saada sinut näkemään totuuden. Minä välitän sinusta liikaa, en voi pysyä hiljaa ja katsoa kuinka annat Peten tuhota itsesi. Etkö sinä itse näe, että alat hukata oman tahtosi ja oman itsesi. En ymmärrä miksi teet niin. Mihin unohdit omat unelmasi? Sami kysyi vakavasti.

– Minun pitää nyt mennä, mutisin ja lähdin Samin luota.

En kestänyt sitä, että Sami muistutti minua omasta elämästäni, sillä minulla ei ollut sellaista enää. Koko elämäni oli kietoutunut Peteen, eikä minulla ollut omia harrastuksia tai omia menoja. Kaikkein pahinta oli, ettei minulla tuntunut olevan voimaa muuttaa mitään, koska jollain lailla Petellä oli liian suuri valta minuun.

En jaksanut taistella häntä vastaan, hänen tahtonsa oli liian vahva omaani vastaan.

Kävelin kotiin masennuksen vallassa ajatuksissani vain Samin kanssa käymäni keskustelu. Yritin muistaa kuka ja millainen minä olin ollut ennen Peteä, mutta en saanut otetta entisestä itsestäni. Kaikki entiset toiveeni ja unelmani ja koko entinen elämäni tuntuivat kaukaiselta, tavoittamattomalta unelta.

– Minä tulin nyt, huikkasin ovelta.

Pete tuli minua vastaan synkän näköisenä.

– Sinä sitten menit tarkoituksella rikkomaan minun käskyäni, hän sanoi matalasti, uhkaavasti.

– Mistä sinä puhut? minä kysyin säikähtäneenä.

– Jarno soitti just. Näki sinut halailemassa jotain vaaleatukkaista miestä kaupassa. Kuvauksen perusteella oletan, että kyseessä oli Sami, vai miten on? Sinun on parasta myöntää minulle totuus, Pete sanoi vihaise-
na.

– Minä törmäsin Samiin kaupassa, vahingossa, en mitenkään suunnitellut sitä, selitin hätäntyneenä.

Miten olikin mahdollista, että Pete sai aina tietää kai-
ken?

– Jäit silti juttelemaan Samille, vaikka minä olen ni-
menomaan kieltänyt sinua puhumasta hänelle? Ja mikä kaikkein pahinta, nolasit minut vielä halailemalla Samia, Pete sanoi matalasti.

Hänen äänensä oli niin täynnä halveksuntaa ja vihaa, että pelko alkoi kaihertaa minua yhä enemmän.

– Sami on minun ystäväni, ja me vaihdettiin vain muutama sana. Siitä halailusta sinä olet oikeassa, ei minun olisi pitänyt halata Samia, se vaan tuli niin spon-
taanisti. Minä pyydän anteeksi, että tein niin, sanoin hiljaa, maahan tuijottaen.

– Sami ei ole sinun ystäväsi, ei enää. Luulin, että olit ymmärtänyt sen jo, Pete sanoi hitaasti.

– Et sinä voi minun ystävästäni päättää, minä sanoin taas kerran, väsyneesti.

Tämä keskustelu oli käyty jo sata kertaa. En tiedä miksi edes aloitin, sillä tiesin jo etukäteen miten tässä kävisi.

– Joskus minä todella mietin, oletko sinä vain tyhmä etkä ymmärrä puhetta vai haluatko sinä tahallasi suuttuttaa minut? Jos halusit suuttuttaa minut, sinä onnistuit. Minä olen varoittanut sinua, ja silti uhmaat minua, Pete sähähti.

Pete tuli lähelleni ja pakotti katseeni silmiinsä. Hänen kosketuksensa tuntui polttavalta ja sävähdin heti täyteen sähköä. Minä kaipasin niin hänen hellyyttään ja kosketustaan, hän tiesi sen ja kosketti minua juuri siksi, saadakseen minut hallintaansa.

– Ymmärrätkö sinä nyt, millaista käytöstä odotan sinulta jatkossa? Pete kysyi hitaasti.

Hänen katseensa porautui silmiini tutulla, käskävällä tavalla. Tiesin, että kohta tulisi se hetki, jolloin minun olisi laskettava katseeni, en kestäisi hänen katsettaan enää kauaa. En kuitenkaan halunnut antaa hänelle periksi ja tuijotin häntä sitkeästi silmiin osoituksena siitä, etten aikonut tällä kertaa luovuttaa niin helposti. Peten silmiin kohosi kylmää ivaa, ja hän hymyili pilkallisesti. Sitten hän tiukensi otettaan kasvoistani, ja toisti kysymyksensä.

– Ymmärrätkö?

– Ymmärrän, minä sanoin hiljaa ja laskin katseeni nieleskellen turhautumisen kyöneleitä.

Peten ylimielinen katse sattui minuun. Hän tiesi, että minä lopulta aina alistuisin. Hän tiesi, että minun nykyinen itsekunnioitukseni ei riittäisi vastustamaan hänen tahtoaan, vaikka haluaisinkin.

– Hyvä, että saatiin tämä asia nyt selväksi. Ettei tarvitse pilata hauskaa iltaa sinun typerän kapinointisi takia, Pete sanoi ja irrotti otteensa minusta.

Suljin silmäni ja toivoin, että hän olisi ottanut minut hellästi syliinsä, kertonut rakastavansa minua ja ollut minulle hellä. Pete kosketti minua nykyisin todella harvoin. Syyksi hän sanoi, että olin lihonut liikaa. Kun seisoin vaa’alla, painoin edelleen saman 56 kiloa kuin aiemminkin. Mutta Pete ei halunnut koskea minuun, ja se kertoi minulle, että jokin minussa oli vastenmielistä hänelle. Useana iltana olin yrittänyt käpertyä hänen syliinsä, mutta hän oli työntänyt minut tylästi pois ja sanonut, ettei halunnut minua nyt. Hänen torjuntansa sattui minuun vielä enemmän kuin hänen vertailunsa minun ja muiden naisten välillä.

Illalla Peten kaverit tulivat. Ovesta sisään astuivat Marika, ja hänen miesystävänsä Juha, Marikan ystävä Riikka ja – ikävä kyllä – myös Teemu. Katsoin pitkään Marikaa, sillä yhä useammin Pete oli vedonnut juuri Marikan kauneuteen, älykkyyteen ja tyyliin, kun hän kertoi minulle, mitä vikaa minussa oli. Nytkin tunsin kutistuvani hänen rinnallaan entistäkin pienemmäksi.

– Sinä se vaan kaunistut päivä päivältä, Juha saa olla ylpeä, kun hänellä on tuollainen nainen, Pete sanoi Marikalle naurahtaen.

Marika katsoi Peteen veikeästi hymyillen.

– Sinä se et sitten muutu Pete, vanha flirtti. Sinulla on nyt oma kaunis tyttöystävä, pidähän hänestä hyvää huolta äläkä flirttaile minulle, Marika sanoi leikkisästi ja katsoi minuun ystävällisesti.

– Nelli on tosiaan kaunis nainen, Pete sanoi hellällä äänellä ja kietoi kätensä ympärilleni.

Vihasin hänen sanojaan, koska tiesin, että hän valehteli. Hän ei pitänyt minua kauniina.

– Nelli, olisitko kiltti kulta ja kaataisit viiniä meille, Pete pyysi ystävällisesti, kun siirryimme keittiön pöydän ääreen.

Nyökkäsin, vaikka nieleskelinkin vielä Peten äskeisten Marika kehujen jälkeistä pahaa oloani. Kaadoin kaikille viiniä, ja aikomukseni oli olla koko illan täydellinen emäntä, ehkä Pete sitten unohtaisi tämänpäiväisen Sami-episodin. Olin kiitollinen siitä, että minulla oli jotakin tekemistä.

Lopulta jouduin kuitenkin itsekin menemään istumaan pöydän ääreen. Pyörittelin käsiäni pöydän alla, en keksinyt mitään sanottavaa näille ihmisille, ja se ahdisti minua. Tiesin, että Pete odotti minun keskustelemaan sivistyneesti muiden kanssa, mutta tuntui kuin kaikki sanat olisivat kadonneet minusta johonkin merkittävään mustaan aukkoon. Olin ihan tyhjä.

Riikka opiskeli lääketiedettä, joten he puhuivat tällä hetkellä hänen opinnoistaan ja kuuntelin itsekin kiinnostuneena.

– Niin Nelli, Pete kertoi että sinä aiot hakea psykologiaa lukemaan, oletko jo aloittanut pääsykokeisiin lukemisen? Riikka kysyi uteliaasti.

Vedin viinin väärään kurkkuun ja yskin hetken aikaa.

– Hain jo kerran viime keväänä, mutta en päässyt silloin sisään vaan jäin neljännelle varasijalle. Aloitin pääsykoekirjojen lukemisen samana päivänä kun tiedot tulevista pääsykoekirjoista julkaistiin, joten olen aloittanut ainakin hyvissä ajoin, sanoin katsomatta Peteen.

– Se onkin hyvä aloittaa ajoissa, pääsykokeet eivät varmasti ole mitkään helpot. Minä voin antaa sinulle muutamia hyviä vinkkejä, vaikka aivan varmasti sinä pärjääät hyvin itsekin, jos olet kerran päässyt jo neljän-

nelle varasijalle. Psykologiakin on niin suosittu aine, että sinne on varmasti ollut satoja hakijoita, Riikka sanoi ystävällisesti.

– Kiitos, niinhän sinne oli, sanoin lyhyesti.

– Juotaisiinko kahvit nyt? Pete sitten kysyi ja vaihtoi puheenaihetta.

Nousin keittämään kahvia. Kun sitten kaadoin kahvia vieraille, huomasin Peten tarkkailevan minua, teinkö kaiken hänen ohjeidensa mukaan. Lisäksi Teemu tuijotti minua kokoajan ivallinen, halveksiva katse silmissään. Häpeäkseni käteni alkoivat täristä ja melkein kaadoin kahvikupin Juhan syliin. Onneksi kuppi ei kuitenkaan kaatunut, se vain läikähti hieman yli.

– Anteeksi, mutisin nolona ja tunsin lehahtavani punaiseksi.

Peten ilme oli tyytymätön.

– Ei se mitään, sattuuhan näitä, Juha naurahti ystävällisesti.

Se ei kuitenkaan helpottanut oloani, sillä Peten tyytymättömyys minuun leijui ilmassa kuin sankka pilvi.

– Kaikkia naisiakaan ei ole luotu keittiöön, Pete sanoi ja naurahti sitten.

Muut nauroivat myös, ja minä häpesin kömpelyyttäni. Kun sitten istuin itse kahvipöytään ja aloin juoda kahviani, huomasin kauhukseni, että jännitin niin, että käteni tärisivät. Paniikki alkoi iskeä minuun, kun ymmärsin, että muut saattaisivat huomata epävarmuuteni. Pete katsoi minua arvostelevasti, ja silloin minä läikäytin kahvia pöydälle, ja kun laskin kuppini pöydälle, se kolahti aluslautaseen, jolloin kaikki jo tuijottivat minua ihmetellen. Minua hävetti suunnattomasti, sillä koskaan aiemmin elämässäni minulle ei ollut sattunut mitään vastaavaa.

Nousin pöydästä ja korjasin astiat pois. Tällä kertaa käteni onneksi pysyivät vakaina, mutta häpeän puna säilyi poskillani vielä pitkään. En voinut keskittyä pelaamaan, sillä mietin koko ajan, mitä toiset ajattelivat säheltämisestäni, mitä Pete ajatteli, ja mitä hän minulle taas sanoisi tämän illan jälkeen. Kuinka olin taas pilannut kaiken ja nolannut hänet.

Puoli yhdeksältä Riikka ja Marika alkoivat puhumaan baariin lähtemisestä. He kysyivät Peteltä, olisiko meillä mitään juotavaa, jotta voisimme ottaa vähän pohjia ennen lähtöä.

– Viiniä on, mutta muistelin, että te arvon naiset tykkäätte siideristä. Äkkiäkös sitä haetaan kaupasta, Pete sanoi.

– No ei sitä nyt varta vasten tarvitse lähteä hakemaan, alkoholiahan se on viinikin, Marika sanoi siihen.

– Ei, totta kai me haluamme Nellin kanssa tarjota vieraillemme sitä mitä he haluavat, eikö niin, Nelli? Pete kysyi ja katsoi minuun vähän vino hymy huulillaan.

– Niin, totta kai, sanoin.

– Sinähän voisit hakea ne siiderit, eikö niin, Nelli? Et ole tänään vielä ehtinyt käydä lenkillä, niin saisit sen samalla pois alta, Pete sitten jatkoi.

– Eihän Nellin tarvitse mitään hakea, kyllähän me nyt baarista saadaan juotavaa, Marika sanoi.

– No onhan se kiva ottaa kotona vähän pohjia ennen baariin menoa. Nelli voi kyllä hyvin hakea ne siiderit, hänhän käy muutenkin joka ilta lenkillä, niin se iltalenkki hoituu siinä samalla. Vai mitä Nelli? Pete kysyi ja katsoi minuun silmät täynnä ivaa.

– Joo, mielellänihän minä menen. Saan tosiaan raitista ilmaakin samalla, sanoin tekopirteästi ja nousin pöydästä.

Pete katsoi minuun hyytävän kylmästi, ja värähdin sisäisesti pelosta. Miksi hän vaikutti olevan minulle niin vihainen, minähän toimin niin kuin hän toivoi minun toimivan?

– Odota, minä annan rahaa sinulle, Marika huudahti keittiöstä minun perääni, kun meinasin lähteä jo ovesta ulos.

– Ei tarvitse. Me tarjoamme vieraillemme juomat, kuulin Peten sanovan.

Hän tiesi, että minulla ei ollut näin loppukuusta enää paljon rahaa jäljellä, joten hänen täytyi tietää myös se, että joutuisin tuhlaamaan viimeiset rahani näihin siidereihin.

Minua värisytti ajatus lumituiskuun lähtemisestä, mutta niin minun vaan täytyi mennä. Mietin, miksi Pete halusi tehdä näin. Pete tiesi, että minä inhosin talvea ja vältin kaikkea ylimääräistä ulkona liikkumista talvisin. Arvelin, että Pete halusi rangaista minua siitä, että halasin Samia tai siitä kun käyttäydyin niin nolosti kahvipöydässä. Olin epäonnistunut täysin pyrkimyksissäni lepyttää hänet, ja se masensi minua. Vaikka yritin kuinka, en koskaan tuntunut tekevän asioita tarpeeksi hyvin. Minä en koskaan ollut tarpeeksi hyvä.

Kun pääsin takaisin kotiin kahdeksan siiderin kanssa, muut olivatkin jo ovella vastassa, he olivat jo lähdössä baariin.

– Ai te olettekin jo lähdössä? kysyin yllättyneenä.

– Joo, me ajateltiin, että voidaan juoda siideriä baarissakin, siellä on kivempi olla, kun on musaa ja ihmisiä ympärillä. Jää sinulle enemmän siidereitä, kun ethän

sinä kuitenkin baariin lähde, Pete totesi ja katsoi minuun alentuvasti.

– Etkö sinä tosiaan lähtisi mukaan? Olisi kiva tutustua sinuun paremmin, Marika sanoi hymyillen.

– Niin lähde nyt, sanoi Juhakin suostuttelevasti, ja heidän pyyntönsä tuntui minusta hyvältä.

– Nelli ei käy baareissa, Pete sanoi tiukasti.

– Voisin minä oikeastaan lähteäkin, minun pitää vain käydä vaihtamassa vaatteet, sanoin.

– Sinähän inhoat baareja. Eikö olisi paljon mukavampaa jäädä kotiin, juoda pari siideriä ja rentoutua itsekseen saunassa? Pete kysyi rakastavalla äänellä, mutta hänen silmänsä käskivät minua perääntymään.

Tällä kertaa en aikonut kuitenkaan jäädä yksin vaan halusin muiden mukaan. Halusin pitkästä aikaa tanssia ja nauttia elämästäni, niin kuin ennen sitä kun tapasin Peten.

– Voi rakas, kyllä minä voin sinun takiasi lähteä mukaan, sanoin niin maireasti hymyillen kun osasin.

Halusin näyttää Petelle, että minäkin taisin näyttöleminen taidon, jos tahdoin.

– No hieno juttu sitten, Pete sanoi muka iloisesti, mutta hänen silmänsä salamoivat tulta, joka ei luvannut mitään hyvää.

Koska uhmasin häntä taas, tiesin, että saisin jossakin vaiheessa kärsiä siitä. Nyt en kuitenkaan välittänyt, sillä halusin niin kovasti päästä pitkästä aikaa ihmisten ilmoille, muuallekin kuin töihin.

– No mutta tässä odotellessa keritään juoda muutama siideritkin sitten, ei mennyt Nellin hakumatka täysin hukkaan, Riikka sanoi ja käveli takaisin keittiöön. Muut menivät hänen perässään.

Minä menin makkariin ja katsoin itseäni peilistä. Näytin rumalta. Koskaan aiemmin en ollut ajatellut olevani ruma, mutta nyt näin kaikki virheeni selkeästi.

Hetken päästä Pete tuli perässäni makuuhuoneeseen. Hän nojasi suljettuun oveen ja tuijotti minua inhoavasti. Peitin äkkiä vartaloni hänen katseeltaan. Pete käveli laiskasti taakseni.

– Jos olisit viisas, jäisit suosiolla kotiin, Pete kuiskasi hiljaa korvaani, niin etteivät oven takana keittiössä naureskelevat ystävät olisi kuulleet.

Yritin peittää häneltä sen, että hänen läheisyytensä huimasi minua ja sai minut toivomaan mahdottomia, hänen rakkauttaan. Hengitin hetken syvään ja yritin muistaa, että hänellä ei ollut oikeutta kieltää minua lähtemästä mukaan. Ryhdistäydyin.

– Minä olen kyllästynyt istumaan yksin kotona, kun sinä liehut ties missä, tiuskaisin sitten, kuiskaamatta. Äänensävyistäni Pete tiesi, ettei kannattanut jatkaa tätä keskustelua nyt. Hän teeskenteli ystävilleen rakastavaa ja huolehtivaa miestä, enkä minä ollut kiinnostunut hänen imagonsa suojelemisesta tällä hetkellä

Pukeuduin Peten katsellessa. Pelkäsin sitä, että hän kommentoisi vaatteitani, sillä en kaivannut enää häneltä tuomitsevia kommentteja. Näin itsekin, että näytin kamalalta. Pete katsoikin minua halveksuen, ja minä käperryin kokoon sisäisesti. Tuntui, kun Pete olisi lyönyt minua tuolla katseellaan. Tiesin, että hän yritti kaikin tavoin saada minut perääntymään, mutta pahasta olostani huolimatta en perääntynyt. Menimme pois makuuhuoneesta, ja Pete auttoi takin päälleni. Sitten hän täysin odottamatta nolasi minut tavalla, jonka hän tiesi satuttavan minua eniten.

– Marika, minulla olisi vähän asiaa ennen kuin lähdemme. Nelli ei itse uskalla kysyä sinulta, kun hän on

vähän ujo, niin minä lupasin kysyä hänen puolestaan. Nelli haluaisi vähän vinkkejä pukeutumiseen ja meikkaamiseen ja siihen, millainen kampaus hänen kannattaisi ottaa. Hän on huolissaan omasta vaatemaustaan ja meikkaustaidoistaan. Minä tiedän, että sinulla nuo asiat ovat hallussa, niin ajattelin kysyä sinulta Nellin puolesta, Pete sanoi ja virnisti muka hyväntahtoisesti.

Marika katsoi minuun, ja minä punastuin viimeistä hiusmartoa myöten. Pete ei olisi voinut nöyryyttää minua kierommin. Hän verhosi koko nöyryytyksen huolehtivaisuuteen ja auttavaisuuteen, eikä kukaan tajunnut, että hän halusi loukata minua, koska en totellut hänen käskyään pysyä kotona.

– No totta kai minä autan sinua Nelli. Oikein mielelläni. Vaikka minun mielestä sinulla on todella kiva oma tyyli, eikä sitä välttämättä tarvitse muuttaa. Olet kaunis ja persoonallinen juuri tuollaisena, Marika sanoi minulle ystävällisesti hymyillen.

Minä hymyilin hänelle, sillä hänen sanansa kuulostivat vilpittömiltä. Minusta tuntui todella hyvältä kuulla nuo sanat Marikan suusta, ja olin hänelle kiitollinen. Hän oli tietämättään juuri mitätöinyt Peten yrityksen nolata minut täydellisesti.

– Kiitos. Ehkä minä sitten pysyttelen omassa tyyllissäni kuitenkin, sanoin ja vilkaisin Peteä hymyillen.

Näin, että Peten itsehillintä alkoi pettää, ja tällä hetkellä oikein odotin sitä, että hän haukkuisi minut ystäviensä edessä. Ainakin silloin he näkisivät rehellisesti mitä Pete minusta ajatteli.

Baariin päästyämme kävin tilaamassa itselleni lonkeron ja katselin, kun Pete jutteli ja nauroi muiden kanssa. Hänellä oli paljon tuttuja ja hän kiersi jokaisen luona. Minä seisoin Peten ystäväporukan kanssa tiskillä.

– No, kerropas Nelli nyt salaisuutesi. Miten ihmeessä sinä sait tuon Peten taltutettua, kun hän on sellainen seikkailija ja on vannonut, ettei koskaan aio vakiintua? Teemu kysyi yllättäen.

Hän puhui minulle ensimmäistä kertaa koko iltana, ja koska hän ei todellakaan pitänyt minusta, ihmettelin hänen kysymyksensä motiivia.

– En minä tiedä, sanoin hiljaa, sillä en ollut varma, olivatko Teemun sanat tarkoitetut piikiksi vai kysyikö hän muuten vain, herättääkseen keskustelua.

– Mitäs sinä luulet Riikka, millä avulla Nelli on Peten saanut nalkkiin? Teemu kysyi, ja Riikka katsoi Teemua kummeksuen.

– Mitä sinä Teemu nyt oikein tarkoitat? Riikka kysyi hämmästyneen näköisenä.

– No minä vaan meinaan sitä, että kun Petellä on aiemmin ollut ainoastaan hyvännäköisiä naisia ja niin erityylisiä kuin Nelli on, että miten nyt yhtäkkiä Pete on laskenut niin täysin vaatimustasoansa, on kuin kaveri olisi vaihtanut kymmenet Ferrarit yhteen rämään Ladaan, Teemu sanoi ja katsoi minua jotenkin ivallisesti.

– Teemu! Riikka sanoi tyrmistyneenä ja pyöritteli silmiään hänelle.

Minä painoin katseeni alas ja häpesin itseäni. Häpesin myös Peten puolesta, sillä hänen ystävänsä oli juuri todistanut minulle, että minä en todellakaan ollut Peten tasoa eikä kukaan ymmärtänyt, miksi Pete edes oli kanssani.

Riikka kiskoi Teemun tanssimaan, ja minä jäin siihen baaritiskin jakkaralle istumaan. Marika ja Juha jäivät viereeni, ja Marika katsoi minuun tarkkaavaisesti. Minä pureskelin huultani etten itkisi ja tuijotin lonkerolasiani.

– Älä välitä Teemusta, hän on joskus todella snobi idiootti, Marika sanoi minulle.

En vastannut hänelle, sillä minusta tuntui, että jos erehtyisin puhumaan, ääneni värisisi ja hän kuulisi, että olin purskahtamaisillani itkuun.

Marika katseli jonnekin tanssilattialle kulmat kurtussa. Minä katsoin sinne minne hänkin katsoi, ja näin jotakin mikä satutti. Pete tanssi jonkun toisen naisen kanssa hidasta.

Tiesinhän, että Pete tanssi baareissa ollessaan naisten kanssa. Olin totuttanut itseni siihen ajatukseen, sillä minulla ei ollut lupa puuttua Peten tekemisiin. Kerran erehdyin suuttumaan siitä, että hän tanssi jonkun kanssa turhan intiimin näköisesti. Pete suuttui minulle, ja sain kuulla olevani mustasukkainen idiootti, säälittävä pikkutyttö, joka ei osannut antaa toiselle omaa vapautta.

Mutta nyt minua suututti ja tunsin tulevani nolatuksi ja nöyryytyksi Peten taholta, koska hän tanssitti ystäviensä nähden toista naista ja vieläpä katsoi naista ihailleen ja flirttaillen. Tuntui kohtuuttomalta, että Pete oli tänään suuttunut minulle niin paljon Samin halaamisesta. Sami oli sentään minun ystäväni, mutta mikä tuo nainen oli Petelle? Pete nauroi naisen kanssa, ja minä näin, että hän tiukensi otettaan naisesta. Tilasin äkkiä toisen lonkeron ja join sitä kohtalaisen nopeaan tahtiin, Peteä tuijottaen.

– Ei Pete tarkoita mitään pahaa, hän on vain luonteeltaan synnynnäinen flirtti, Marika sanoi minulle ja kosketti olkapäästäni lohduttavasti.

Sitten hän nousi ja pyysi Juhaa lähtemään tanssimaan kanssaan. He menivät, ja minä jäin yksin tuskani ja kaiken sen nöyryytyksen kanssa, jota olin tänä iltana saanut niellä, kuin myrkyllistä lientä. Myrkkymalja mi-

nulle oli totisesti juotettu, ja minä olin niellyt sen viimeistä pisaraa myöten.

– Mitä surusilmä? joku tuntematon mies kysyi yhtäkkiä viereltäni ja tilasi itselleen samalla drinkin.

Minä vilkaisin häntä vastaamatta mitään. Silmäni olivat kyynelissä ja yritin pyyhkiä niitä kuiviksi nolona, en ollut tajunnut itkeväni, ennen kuin tuo mies oli herättänyt minut todellisuuteen, takaisin baaritiskille.

– Lähtisitkö sinä tanssimaan? mies sitten jatkoi ja hymyili.

– Voisin vaikka lähteäkin, sanoin, join juomani loppuun ja otin miehen kädestä kiinni.

Tuntui hyvältä, että joku mies tuli vapaachtoisesti pyytämään minua tanssimaan. Tai ehkä hän vain sääli minua. Mutta oli miten oli, minä tanssisin hänen kanssaan. Jos Petekin tanssi toisten naisten kanssa, niin kai minäkin saisin tanssia. Mies veti minut lähelleen ja hetken aikaa minä nautin siitä, että joku vaan piti minua siinä, lähellään ilman että halusi hallita minua. Yhtäkkiä tunsin, kuinka joku nykäisi minua kädestä.

– Anteeksi, minulla olisi vähän asiaa avovaimolleni, Pete sanoi kohteliaasti miehelle, jonka kanssa tanssin.

– Mitä nyt? kysyin häneltä.

– Sinä lähdet nyt minun mukaani ulos juttelemaan, Pete sanoi synkästi ja raahasi minut mukanaan.

Matkalla törmäsimme Marikaan ja Juhaan, ja Pete selitti heille, että kävisimme haukkaamassa vähän raitista ilmaa.

– Sinun olisi pitänyt totella minua, kun sanoin, ettet lähde mukaan. Arvasin, että tästä seuraa ongelmia, kun sinä et osaa käyttäytyä kunnan naisen tavoin. Etkö vieläkään ymmärrä, että sinä olet minun naiseni? Sinä et tanssi muiden miesten kanssa. Sinä et anna muiden

lääppiä itseäsi. Sinä olet minun. Ymmärrätkö? Pete kysyi ja kohotti leukaani käskevästi.

– Tanssithan sinäkin sen naisen kanssa. Miksi se on muka eri asia? minä kysyin vihaisesti.

– Sinä olet jo moneen otteeseen todistanut itsehillintäsi puutteelliseksi. Ensin annat Samin lääppiä itseäsi ja nyt jonkun tuntemattoman miehen. Luuletko sinä tosiaan, että minä vain katselen vierestä, kun sinä annat vieraiden miesten hipelöidä itseäsi? Sinä kuulut minulle, Nelli, ja vain minulla on oikeus koskea sinuun! Pete sanoi ja väisti taitavasti kysymykseni.

– Minä en ole sinun omaisuuttasi. Jos sinä saat tanssia naisten kanssa, on vain loogista, että silloin myös minä saan tanssia miesten kanssa. Säännöt ovat yhteiset, ei voi olla sellaisia sääntöjä, jotka koskevat vain toista osapuolta, tokaisin.

Huomasin heti, että se olisi pitänyt jättää sanomatta. Pete vilkaisi minuun halveksivasti, silmät palaen.

– Sinä olet huora, Nelli, ja sen vuoksi sinua myös kohdellaan sen mukaisesti, Pete sähähti.

Sitten Pete otti minua kädestä ja retuutti minut kädestä takasin sisälle.

– Missä sinun narikkalappusi on? Pete kysyi.

– Laukussa, minä vastasin.

– No anna tänne se sitten, Pete tiuskaisi.

Annoin hänelle narikkalappuni ja Pete kävi hakemassa takkini narikasta.

– Minä soitin sinulle taksin, sinä lähdet nyt kotiin, Pete sitten sanoi.

– Mutta entäs sinä? minä kysyin.

– En minä voi sinun temppuilusi takia jättää kavereitani tänne, kun kerran heidän kanssaan sovittiin tänne tulostakin, Pete sanoi kuin itsestään selvyytenä.

Silloin minä viimein menetin itsehillintäni ja raivostuin.

– Sinä et minua komentele lähtemään kotiin! Jos minä en halua lähteä kotiin, niin minä en myöskään lähde. Kerrankin kun pääsen ulos ihmisten ilmoille, sinä et totta vie käske minua lähtemään kotiin yksin murjottamaan! minä tiuskaisin ja lähdin viemään takiani takasin narikkaan.

– Narikkamaksu on kaksi euroa, tiskin takana seisoskeleva mies sanoi rennosti. Minä vilkaisin häntä silmät palaen.

– Tämä takki haettiin tästä kaksi sekuntia sitten, jos et sattunut huomaamaan. Minä en hemmetti vieköön maksa uudestaan kahta euroa, joten ole hyvä ja laita tämä takki samaan naulaan josta sen äsken otit, minä tiuskaisin miehelle.

Mies katsoi minua vähän pahasti, mutta vei kuitenkin takkini takaisin naulaan ilman uutta maksua.

Pete katsoi minua tummasti, hänen ilmeensä ei luvannut minulle hyvää, mutta juuri nyt minä en välittänyt. Petellä ei ollut oikeutta kohdella minua näin!

– Nelli, sinä lähdet nyt kotiin tai sinulla ei ole tulemista kotiin ollenkaan, Pete sanoi uhkaavalla äänellä.

– Hyvä, minä en sitten tule kotiin. Minä soitan vaikka Samille, hän majoittaa minut varmasti! minä tiuskaisin Petelle ja kaivoin puhelimen laukustani.

Silloin Peten ilme muuttui sovittelevaksi.

– Laita se puhelin pois, Nelli rakas. Minä olen vain mustasukkainen sinusta, kai sinä sen tajuat? Sinä olet niin kaunis, enkä minä kestä muita miehiä sinun lähelläsi. Rakas, anna minulle anteeksi, Pete sanoi ja otti leuastani hellästi kiinni, katsoi silmiin niin hellästi, rakastavasti, että minä laitoin puhelimen pois ja annoin hänelle kaiken anteeksi.

Hän oli sanonut minua kauniiksi ensimmäisen kerran moneen kuukauteen, niin että kuulosti siltä että hän oikeasti tarkoitti sitä, ja se tuntui minusta hyvältä. Hänen kosketuksensa oli hellä, mitä se ei ollut ollut pitkään aikaan, ja hänen katseensa täynnä aitoa hättää.

– No okei sitten. Ja minä saan olla täällä ihan rauhassa sinun puuttumatta tekemisiini? minä varmistin.

– Totta kai saat. Enhän minä voi sinua kieltää. Ja totta kai haluan, että rakas avovaimoni on kanssani täällä. Mennäänkö yhdessä tanssimaan? Pete kysyi.

Se oli harvinainen kysymys se, ja minä suostuin. Tanssilattialla hän veti minut hellästi syliinsä, kosketti minua juuri niin miten olin pitkän aikaa halunnut hänen koskettavan, ja painauduin häntä vasten onnellisena. Loppuilta oli ihana. Olimme yhdessä koko ajan ja lähdimme sitten neljältä yhdessä taksilla kotiin.

9. Luku

Edellisen illan baarireissun seurauksena minulla oli aamulla vuosisadan krapula. Pete oli ystävällisellä tuulella ja kiikutti minulle Jaffaa sänkyyn ja antoi minulle särkylääkettä. Minulla oli niin paha olo, että en jaksanut ihmetellä syytä hänen yllättävään ystävällisyyteensä, mutta illalla, kun olin selvinnyt pahimman yli, aloin ihmetellä. Pete oli koko päivän hoivannut minua, hellynyt ja muutenkin ollut aivan uskomattoman ihana. Hän oli pyydellyt anteeksi eilistä käytöstään useaan otteeseen päivän aikana, ja minä ihmettelin, että mikä kärpänen häntä oli purrut. Pete kun ei ikinä pyytänyt mitään anteeksi, koska kaikki syy oli aina kaikissa muissa ihmisissä.

– Minä ajattelin, että jos me kutsuttaisiin sinun kaverit käymään huomenna illalla? Pete kysyi jossain vaiheessa iltaa, kun katsoimme telkkarista uutisia.

– Ai, no se olisi kiva idea, minä innostuin ja kaivoin heti puhelimen taskustani.

– Joo, minä muistelin, että he eivät pitkään aikaan ole käyneet meillä, niin että ehkä nyt on aika jo, Pete naurahti ja halasi minua lämpimästi.

Sisälläni lainehtivat lämpimät tunteet. Pete oli ihan erilainen kun yleensä, aivan kuin silloin kun tapasimme. Minä soitin Tuulialle ja Pauliinalle, ja he lupasivat tulla

kylään, vaikka molemmat kuulostivat vähän suuttuneilta, kun en ollut ollut kumpaankaan yhteydessä pitkään aikaan.

Seuraavana päivänä Pete lupasi töistä tullessaan käydä samalla kaupassa, minulla oli vapaapäivä. Pete sanoi, että minun ei tarvitsisi turhaan rasittaa itseäni, että hän hoitaisi kyllä kaikki järjestelyt. Minä voisin kuulemma vaikka lukea jotain hyvää kirjaa päivän ja olla ihan rennosti.

Minä nautinkin vapaapäivästäni täydellisesti, kävin lenkillä ja nukuin väsymystäni pois ja luin.

Kun tulin lenkiltä kotiin, Pete oli laittamassa ruokaa. Yllätyin täysin hänen yhtäkkisestä muutoksestaan. Laittaessaan ruokaa hän hyräili hyväntuulisesti ja toi sitten minulle viinilasin ja suuteli minua samalla pitkään.

- Mistä nyt tuulee? minun oli pakko kysyä Peteltä.
- Ei mistään. Minä haluan olla sinulle hyvä mies, minä myönnän, että olen ollut sinulle tarpeettoman tyly viime aikoina, Pete sanoi sitten.
- Niin sinä kyllä olet ollut aika tyly, minä myönsin ja otin viinilasin vastaan hymyillen.
- Anteeksi. Minulla on ollut kova stressi työni kanssa. Kun on oma yritys, niin suorituspaineeet ovat aika kovat ja olen purkanut sen sinuun. On vaikea saada osavaa henkilökuntaa, ja minulla on ollut liikaa töitä, kun olen joutunut korjailemaan alaisteni mokia. Minä haluan hyvittää käytökseni sinulle nyt, Pete sanoi ja virnisti hyväntuulisesti.
- Olisit kertonut minulle, että sinulla oli rankkaa, olisin voinut ehkä auttaa jotenkin, sanoin myötätuntoisesti.
- No, minä kerron sitten, jos joskus tulee taas samanlainen tilanne, nyt haluan kuitenkin hemmotella sinua, Pete sanoi.

Kun Tuulia ja Pauliina sitten tulivat, Pete oli juuri kattamassa pöytää. Syönnin jälkeen aloimme pelaamaan nelistään Aliasta, meillä oli tosi hauskaa ja Pete oli hulvattomalla tuulella. Hän kertoi hyviä vitsejä, joille me nauroimme vedet silmissä. Pete oli muutenkin minua kohtaan kauhean hellä ja huomaavainen. Hän suukotteli ja halaili minua pitkin iltaa ja olin siitä naurettavan onnellinen.

– No niin, nyt minulla olisi yksi yllätys Nellille, jota halusin teidän, Nellin parhaiden ystävienkin olevan todistamassa. Odotatteko hetken, niin minä käyn tuolla makuuhuoneessa, Pete sanoi ja nousi yllättäen ylös.

Sinä aikana, jonka Pete viipyi makuuhuoneessa, kerroin Tuulialle, että olin silloin yhtenä iltana liioitellut Peten käytöstä, koska olin ollut hänelle vihainen. Kerroin myös, että Petellä oli ollut todella kova stressi työn kanssa, sillä halusin ystäväni taas pitävän Petestä.

Kun Pete tuli makuuhuoneesta, hänellä oli kädessään valtavan kaunis, pitkä ja tulipunainen ruusu.

– Tämä oli kaupan kaunein ruusu, mutta silti se ei vedä vertoja sinun kauneudellesi ja ihanuudellesi, Nelli rakkaani, Pete sanoi ja ojensi ruusun minulle.

Kuulin kuin usvassa, kuinka Tuulia ja Pauliina huokasivat ihastuneina. Katsoin Peteä hämillisenä, kun hän polvistui eteeni ja piteli käsissään kalliin näköistä sormusta. Tunsin olevani elokuvassa ja eläväni jonkun toisen elämää.

– Tulisitko sinä minun vaimokseni? Rakastan sinua enemmän kuin voit kuvitellakaan, ja haluan sinut omakseni loppuelämäksi, suostuthan? Pete kysyi ja katsoi minua vakavasti silmiin.

– Tietenkin minä suostun, mennään vain naimisiin, minä sanoin onnen kyineleet silmissäni.

- Tuolla vastauksellasi sinä teit minusta juuri maailman onnellisimman miehen, Pete sanoi hymyillen ja suuteli sitten minua pitkään ja pyörryttävästi.

Pauliina ja Tuulia taputtivat, ja kun katsoin heitä, heillä oli liikituksen kyyneleet silmissään.

- Juotaisiinko sitten samppanjat meidän kihlauksen kunniaksi? Pete kysyi riehakkaasti ja minä nauroin. Joimme samppanjaa, ja ilta venyi kahteentoista asti.

- Varsinaiset kihlajaiset pidetään sitten ensi viikonloppuna, ja häät ovat syksyllä, Pete ilmoitti.

Minun iloani ei laimentanut se, että Pete ei keskustellut kanssani ollenkaan siitä, kävisikö minulle ensi viikonloppu ja halusinko naimisiin syksyllä. Olin vain niin onnellinen siitä, että sain kokea vihdoin, että hän hyväksyi minut ja todella rakasti minua, sillä eihän hän olisi kosinut minua, ellei ihan oikeasti rakastaisi minua.

Kun Pauliina ja Tuulia olivat lähdössä, Tuulia sanoi minulle, että olin löytänyt hyvän miehen itselleni, että Pete ilmiselvästi palvoi minua ja että valtavan romanttinenkin Pete oli. Pauliina vahvisti, että Peten ja minun tarina oli kuin kauneimmasta romanttisesta elokuvasta. Pete katsoi minua hymyillen ja kietaisi minut syliinsä hellästi.

- Kuka näin kaunista ja ihanaa naista voisi olla rakastamatta. Ja minä vannon, että teen kaikkeni, että sinä Nelli olisit onnellinen koko loppuelämäsi, kun olet minun, sinulta ei puutu mitään, lupaan sen, Pete sanoi sitten silmät hellyyttä täynnä ja pussasi minua poskelle. Minä virnistin vaivautuneena Tuulialle, ja Pauliina nosti minulle peukkuja, kun he lähtivät ovesta.
- Ystäväsi taitavat olla onnellisia puolestamme, Pete sanoi naurahtaen hellästi.

- Totta kai he ovat, sinähän olet niin ihana, sanoin. Pete oli juuri kehunut minua kavereideni edessä ihanaksi ja kauniiksi, ei sellainen voi olla vaikuttamatta.
- Vai olin minä ihan ihana, Pete tarttui tuohon saanaan kiusoittelevasti ja nosti minut syliinsä. Sitten hän kantoi minut makuuhuoneeseen, pitkästä aikaa ja minä kikatin ilosta ja onnesta. Sinä yönä sain hänen täyden huomionsa ja hellyytensä, ja sain muistutuksen siitä, miksi rakastin häntä niin paljon, ja miksi en voisi koskaan lähteä hänen luotaan. Taas kerran ihmettelin, kuinka hän pystyi viemään minut niin korkealle, taivasiin saakka.

Aamulla lähdin töihin, väsyneenä yön valvomisesta, mutta silti onnellisena. Sami ilmaantui yllättäen puolen päivän aikaan minun kassalleni, hänellä oli ilmeisesti ruokatunti.

- Eikö sinulla ole lähempänäkin ruokakauppa? kysyin häneltä virnistäen.
- No onpas täällä lämmin vastaanotto, onhan minulla lähempänäkin kauppa, mutta kun tässä kaupassa on yksi erityisen kaunis kassa, Sami sanoi ja hymyili minulle iloisesti.
- Ai, kuka muka? kysyin viattomana.
- No minä kerron sinulle salaisuuden, minä tulin juuri hänen kassalleen, Sami sanoi virnistäen ja naurahhti.
- Jaa minä vai? kysyin hämmästyneenä.
- Juuri sinä. Hei, voisitko sinä mitenkään lähteä kanssani kahville työpäivän jälkeen? Kuulin eilen uutiset Tuulialta ja Pauliinalta, ja olisi kiva jutella siitä, Sami sanoi vakavoituen täysin.

Minun oloni synkistyi kertaheitolla ja menin vaivautuneeksi.

– Pete on edelleen kieltänyt sinua lähtemästä minun kanssani mihinkään? Sami kysyi sitten surullisen näköisenä.

– Tavallaan kyllä, sanoin.

– Muistathan kuitenkin, että voit aina soittaa tai tulla luokseni, jos jotakin sattuu, jos tarvitset minua, Sami sanoi.

– Kiitos, sanoin hiljaa.

Kassalle oli alkanut kertyä jonoa, ja asiakkaat olivat kärsimättömän näköisiä. Sami huomasi saman.

– Minun täytyy nyt lähteä, sinulla on töitä. Harmi, että vuosien ystävyys pitää päättyä tällä tavalla. Minä tosin tulen aina olemaan ystäväsi, näen sinua sitten tai en, Sami sitten sanoi viimeisiksi sanoikseen ja häipyi sitten.

Minua itketti, harmitti ja suututti ja hyvä oloni oli tiesään. Miksen voinut saada sekä Peteä, että Samin ystävyttä?

Kun pääsin kotiin, aloitin ensitöikseni keskustelun Samista Peten kanssa. Hän istui tietokoneellaan tekevässä töitä.

– Miksi sinä et voi luottaa minuun sen vertaa, että voisin olla Samin ystävä, minä tokaisin, sen kummemmin aihetta alustamatta ja jäin katsomaan Peteä.

Hänen asentonsa suoreni ja hän tuijotti hetken aikaa eteensä. Sitten Pete kääntyi hitaasti tuolillaan ja katsoi minua pistävästi silmiin.

– Mistä nyt on kyse? Pete kysyi sitten hitaasti, ja hänen epäilevä katseensa porasi reikiä minuun.

– No minä vain törmäsin Samiin tänään kaupassa, ja hän olisi halunnut lähteä kanssani kahville ja ihan vaan jutella sinun ja minun kihlauksesta. Hän olisi varmasti onnitellutkin. Minä en voinut mennä, kun sinä olet kieltänyt, sanoin vähän vihaisena.

– Minä en tule muuttamaan kantaani. Sinä et mene Samin kanssa mihinkään kaksistaan. En ymmärrä, miksi se mies on niin typerä, että ei ymmärrä jo jättää sinua rauhaan. Minun pitäisi ilmeisesti muistuttaa häntä siitä, että sinä kuulut minulle! Pete tiuskaisi vihaisena.

– Sinä et omista minua! Minulla on oikeus omiin ystäviini, minä tiuskaisin takaisin, vähintään yhtä vihaisena.

Pete nousi tuoliltaan ja lähestyi minua hitaasti, hänen eleensä olivat uhkaavan rauhallisia. Sitten hän tönäisi minut seinää vasten ja tuijotti minua silmiin vihaisesti ihan liian läheltä. Minä painoin katseeni, en kestänyt koskaan Peten katsetta pitkään, ja hän tiesi sen. Hän tiesi olevansa minun yläpuolellani, tiesi, että myös minä tiesin asemani hänen edessään. Hän tiesi myös sen, että jos jouduin katsomaan hänen silmiinsä, minä alistuisin hänen tahtoonsa. Pete kohotti leukaani kädellään, pakotti katseeni hänen silmiinsä, ja minä värähdin.

– Sinä tottelet minua, Nelli. Tämä ei ole mikään neuvottelukysymys. Sinä olet minun tuleva vaimoni, ja minä en siedä muita miehiä sinun lähelläsi. Luuletko sinä, etten minä tiedä mitä Sami sinusta haluaa? Luuletko sinä oikeasti, että minä antaisin hänelle sen mahdollisuuden? Luuletko sinä tosiaan, että minä olen niin yksinkertainen? Pete kysyi ja katsoi minua tummasti, hänen katseensa oli vihainen

– Sami on vain ystäväni, enkä minä halua nähdä häntä sen takia, että jompikumpi meistä olisi ihastunut toiseen, minä mutisin.

- Ai et vai? Pete kysyi ivallisesti ja piti leukaani koholla kun minä yritin taas laskea katseeni.
- Älä yritä vältellä minun katsettani Nelli, sinun on katsottava minua silmiin, että minä tiedän, koska sinä puhut totta. Ja se tosiasia, että sinä yrität vältellä katsettani silloin, kun me puhumme Samista, kertoo minulle vain sen, että sinulla on jotakin salattavaa hänen suhteensa. Minä haluan, että sinä soitat nyt Samille ja pyydät häntä pysymään erossa itsestäsi, että teroitat hänelle kerta kaikkiaan, että sinä et halua olla hänen kanssaan missään tekemisissä enää ikinä, Pete sanoi huulet tiukkana viivana.
- Sami tietäisi, että sinä pakotat minut siihen, sanoin uhmaavasti.
- Oletettavasti niin, mutta onko sillä väliä? Pääasia, että teet hänelle selväksi, että niin kutsuttu ystävyystenne on ohi.
- En halua, en pysty loukkaamaan häntä niin.
- Nelli! Pete tiuskaisi ja hänen sormensa puristivat kasvojani kipeästi.
- Au! Tuo sattuu, voihkaisin silmät kivun kyynelissä.
- Minulla on oikeus satuttaa sinua, jos uhmaat minua, Pete sanoi kylmällä äänellä.
- Kai minulla on oikeus päättää omista ystäväistäni? sanoin epätoivoisena.
- Ei, ei ole. Sinulla ei saa olla miespuoleisia ystäviä. Miten hänen kanssaan voisi puhua kun hän piti itsensä selvytenä määräämisoikeuttaan? Niinpä vaikenin, ja Pete irrotti vihaisena otteensa minusta ja meni kävään kännykkänsä taskustaan.
- Mitä sinä teet? kysyin hätäntyneenä.
- Minä teen sen, mitä sinä et pysty tekemään, Pete tiuskaisi vihaisena ja soitti johonkin.

– Sami? Sinun on hyvä ymmärtää nyt muutama asia. Nelli on minun, ja yksin minun. Hän ei saa olla jatkossa kanssasi tekemisissä, etkä sinä saa enää ottaa häneen yhteyttä. Mikäli välität Nellistä yhtään, peräännyt nyt ja pysyt jatkossa hänestä kaukana, et törmää enää Nelliin edes vahingossa, et käy Nellin kaupassa etkä tervehdi, jos näette kadulla, et edes vilkaise minun tulevaa vaimoani päin. Jos sinä rikot tätä ystävällisessä mielessä esitettyä pyyntöä, niin tiedä se, että Nelli tulee kärsimään ratkaisustasi. Voin tehdä myös sinun elämäsi kurjaksi, mikäli sattuisi niin ikävästi, ettei asiani pelkällä puheella mene perille. Onko tämä asia nyt selvä? Hyvä! Pete tiuskaisi ja sulki puhelimen.

– Sinulla ei ole oikeutta, aloitin itkuisella äänellä, mutta Pete vaiens minut yhdellä vihasella katseella.

– Minulla on kaikki oikeudet sinuun, Nelli, ja sinä tiedät sen. Se fakta, että sinä olet minun tuleva vaimoni, antaa minulle vallan päättää, ketä sinä saat tavata ja ketä et. Suostut siihen mennessäsi naimisiin kanssani, kai ymmärrät sen? Pete kysyi.

– Miksi sinun pitää hallita minua? Emmekö voi vain elää niin kuin muutkin, tasa-arvoisesti, niin että molemmilla saa olla myös oma elämä? kysyin hiljaa.

– Minä en ole tasa-arvoinen mies, kyllä sinä sen tiedät. Minun näkemykseni mukaan perheessä pitää olla johtaja, tai muuten päätöksistä tulee suhteettoman vaikeita. Se on aivan sama, kuin jos sanoisit, että firmani pitäisi toimia demokraattisesti, siitä ei tulisi muuta kuin sotkua. Etkö näe miten helpoksi teen elämäsi? Jos lopetat tuon typerän jatkuvan kapinointisi joka asiasta, elämäsi muuttuisi paljon helpommaksi. Sinun ei tarvitse ajatella, minä teen päätökset, sinä tottelet, se on yksinkertaista ja helppoa.

– Minä en halua sellaista suhdetta. En halua olla mikään kynnysmatto. Jos etsit sellaista naista, mikset jätä minua? kysyin yllättävässä rohkeuden puuskassa.

– Sitäkö sinä tahdot? Tahdotko minun jättävän sinut? Pete kysyi. Hän kohotti katseeni silmiinsä, ja tuijotti minua silmiin varoittavasti.

Katsoessani häntä silmiin, tunsin miten rakkaus kuohui minussa, ja mietin miltä tuntuisi, jos hän käskisi minun häipyä elämästään. Silmissäni musteni kivusta.

– Ei, en minä tahdo, että jätät minut, sanoin hiljaa.

– Sitten varmaan sopeudut ehtoihini. Sinun on myös hyvä tietää, että minä menen naimisiin vain kerran. Kun menet naimisiin kanssani, olet minun ikuisesti. Sinulla ei ole oikeutta perua valojasi. Et voi milloinkaan lähteä luotani. Vastasit jo kosintaani myöntävästi. Oletko varma, että haluat mennä naimisiin kanssani, nyt kun tiedät ehtoni? hän kysyi, katsoen yhä minua silmiin, ja silittäen hellästi niskaani.

Hänen kosketuksensa sai koko olemukseni tuleen. Hänen sanansa olivat hälyttäviä, enkä tahtonut sellaista avioliittoa, mutta miten voisin elää ilman häntä? Rakastin häntä liikaa.

– Haluan mennä naimisiin kanssasi, mutta en halua että päätät kaikesta elämässäni, sanoin.

– No, tämä keskustelu on muutenkin aika turha. Olet jo suostunut vaimokseni, sitä paitsi, minulla on jo kiire työpalaveriin, Pete sanoi vilkaisten kelloaan. Sitten hän suuteli minua lyhyesti, veti takin päällensä ja lähti. Jäin seisomaan vähän hämmentyneenä, enkä voinut olla miettimättä äskeitä keskustelua. Olinko palannut vuosisatoja ajassa taaksepäin, vai miten olin onnistunut rakastumaan mieheen jonka ajatukset olivat niin sovinistisia?

10. Luku

Kihlajaisiimme oli kutsuttu paljon porukkaa. Peten ystäviä oli yli kaksikymmentä, minun ystäväistäni tulivat vain Pauliina ja Tuulia, sillä Samia en ollut saanut kut-sua. Peten ystäväissä oli sekä hänen entisiä kauppakor-kean kurssitovereitaan, naisia ja miehiä, ja joitain hänen lapsuuden ystäviään, joita en kaikkia ollut vielä edes tavannut. Asuntomme – tai siis Peten asunto – oli täynnä ihmisiä, oli valtavan kuumaa ja ahdasta. Minä laitoin keittiössä ruokia valmiiksi ja tein uuden boolin, kun entinen oli mennyt kuin kuumille kiville.

Teemu soitti kitaraa täysillä ja huusi sitten yllättäen, että nyt hän pitäisi puheen rakkaalle ystävälleen Petelle ja hänen kihlatulleen. Minä jähmetyin, pysähdyin ja jäin odottamaan mitä tuleman piti. Puheensorina lakkasi, kun kaikki jäivät katsomaan Teemua ja odottamaan hänen puhettaan. Petekin sammutti musiikin ja jäi kat-somaan Teemua.

– Kun sain kuulla Peten päätöksestä mennä naimi-siin Nellin kanssa, olin luonnollisesti aika yllättynyt Peten valinnasta. Petehän on aina nauttinut kauniiden naisten seurasta - mitä useamman niin sen parempi, Teemu sanoi ja piti pienen taidepaussin.

Muutama vieras naurahti epäroivästi, hekään eivät tienneet, mihin suuntaan Teemun puhe oli kehittymässä.

– Niin, kuten jo totesin, niin olin yllättynyt, kun Pete kutsui minut näihin juhliin, eikä kenellekään ole varmaan epäselvää, etten minä ymmärrä Peten päätöstä, Peten täytyy varmasti rakastaa Nelliä syistä, joita minä en kykene ymmärtämään, mutta eipä se ole minun tehtävänikään ymmärtää. En tiedä mikä sinussa Peteä kiehtoo, enkä aio teeskennellä pitäväni sinusta jatkosakaan. Olet halpa tarjoustalo pimpu, ja sellaisena pysyt, vaikka menisit naimisiin Peten kanssa. Onnittelut kuitenkin, Teemu sanoi ja kohotti lasinsa minua kohti.

Odotin, että Pete olisi noussut ja heittänyt Teemun ulos ovesta moisen loukkaavan puheen jälkeen, tai edes jollakin tavalla puolustanut minua. Kun hän ei tehnyt niin, tunsin oloni nöyryytyksi. Joka ikinen ihminen täällä tiesi, että Peten olisi pitänyt puolustaa minua, jos hän kerran rakasti minua. Sen sijaan hän taputti Teemun puheelle ja hänen perässään häkeltyneet vieraat. Se satutti minua syvältä, sillä tuolla tavoin Pete osoitti hyväksyvänsä Teemun sanat minusta.

– Minäkin haluaisin sanoa muutaman sanan, Marika nousi ylös ja katsoi hymyillen vieraisiin.

Vieraiden kasvot kääntyivät Marikan puoleen, ja itse jäin odottamaan mitä nyt seuraisi.

– Minä puolestani olen valtavan iloinen Peten puolesta, sillä hän on löytänyt fiksun ja erittäin mukavan ja kauniin naisen tulevaksi vaimokseen. Minä en voi kuvitella ketään parempaa naista Petelle kuin Nelli, sillä selvästi Nelli on rauhoittanut Peteä ja tehnyt Petestä vähän aikuisemman ja vastuullisemman. Sitä paitsi: Pete on rakastunut, jollaisena en ole häntä vielä koskaan aiemmin nähnyt. Siispä paljon onnea tulevaisuu-

teenne, Pete ja Nelli, olette täydellinen pari, Marika lopetti puheensa ja sai myrskyisät aplodit.

Sain kyynleet silmiini hänen kauniista sanoistaan ja olin niin kiitollinen hänelle, että olisin halunnut halata häntä. Jos Teemun puhe olisi jäänyt ainoaksi, minulle ja kaikille vieraille olisi varmasti jäänyt näistä juhlista ikävä sivumaku. Kun puheensorina sitten jatkui ja Pete laittoi taas musiikin soimaan, menin juttelemaan hänen kanssaan.

– Voisitko sinä pyytää Teemua poistumaan täältä, pyysin Peteltä.

– Miksi ihmeessä minä pyytäisin parasta ystävääni lähtemään? Pete kysyi hämmästyneen näköisenä.

– Oletko tosissasi? Kuulitko hänen puheensa? Etkö yhtään välitä että hän loukkasi minua tahallaan? kysyin tuhtuneena siitä, ettei Pete ymmärtänyt eikä puolustanut minua.

– Älä viitsi olla huumorintajuton. Teemu on omanlaisensa, ei hänen juttujaan kannata ottaa vakavasti, Pete sanoi.

– Sinä et ole tosissasi, sanoin.

– Nelli kulta, älä viitsi jankuttaa. Teemu tarkoitti puheensa huumoriksi, miksi sinun pitää olla tuollainen tosikko ja loukkaantua ihan kaikesta? Pete sanoi kylästyneen näköisenä ja kääntyi vaihtamaan musiikkia.

Sillä hän osoitti, että keskustelumme oli ohi. Minä menin Marikan luokse ja kiitin häntä hänen kauniista puheestaan.

– Minä tarkoitin kaikkea mitä sanoin. Minusta te olette niin ihana pari Peten kanssa. Äläkä välitä Teemusta, hän on idiootti, Marika sanoi.

– Niin no, eihän se kivalta tunnu, että hän ei pidä minusta, sanoin onnettomana.

– Kyllä Teemukin joskus tottuu ajatukseen. Luulen että häntä vain harmittaa kun paras bilekaveri on menossa naimisiin, Marika sanoi ja kääntyi sitten juttelemaan Sari-Annan ja Riikan kanssa.

Minulla riitti seuraa ja tekemistä, kun Peten ystävät tulivat vuorotellen juttelemaan kanssani ja kyselemään, mitä tein työkseni ja aioinko lähteä vielä opiskelemaan ja mitä minä harrastin. Minä juttelin ja vastasin kaikille ja yritin olla puhelias ja iloinen, jottei Peten tarvitsisi hävetä minua ainakaan tänä iltana. Yritin olla mahdollisimman sosiaalinen ja fiksun oloinen. Marika oli myös auttanut minua tämän illan vaatteiden ja meikin kanssa, tietysti Peten toiveet huomioon ottaen, joten Pete oli ainakin ollut kohtalaisen tyytyväinen minuun ennen juhlia.

Kymmeneltä illalla huomasin, että Pete alkoi olla melkoisessa humalassa. Hän flirttasi estottomasti Marikalle, ja Marika vilkuili minua samalla, kun yritti päästä Petestä eroon. Juha ei puuttunut Peten käytökseen mitenkään, hän otti asian huumorilla. Minä yritin olla kuin en huomaisi mitään, vaikka Peten käytös satutti minua. Nyt oli meidän kihlajaispäivämme, ja hän flirttaili Marikalle. Olin yrittänyt parhaani tänä iltana, yritin olla Petelle mieluihin ulkonäöltäni ja käytökseltäni. Olin jopa pukeutunut Peten toiveiden mukaisesti, vaikka sellaisiin kireisiin, seksikkäisiin vaatteisiin pukeutuminen ei lainkaan ollut omaa tyyliäni. Silti hän flirttasi Marikan kanssa. Äkkiä tunsin itseni typeräksi, kun yritin teeskennellä jotakin muuta kuin olin.

– Niin kai sinä tiesit, että Petellä ja Marikalla on ollut säpinää? Peteä taitaa vanha suola janottaa, Teemu oli yllättäen ilmaantunut viereeni, ja jo hänen ilkeä äänensä sai ihoni kananlihalle, mutta hänen sanansa vieläkin enemmän.

- Mitä sinä sanoit? kysyin järkyttyneenä.
- Ai Pete ei olekaan kertonut. No eihän minunkaan sitten olisi pitänyt mitään sanoa, Teemu sanoi ja hymyili pahoittelevasti.
- Näin hänen hymynsä takana kieron käärmeen.
- Kerro, kun kerran aloititkin, sanoin tyyllä äänellä.
- Ei ole minun asiani kertoa Peten naisasioista sinulle, Teemu sanoi vähintään yhtä tyylisti.
- Mutta Marikahan seurustelee Juhan kanssa, eihän Petellä ja Marikalla voi mitään säpinää olla, sitä paitsi Marika on ollut niin ystävällinen minulle, minä sanoin enkä uskonut Teemun sanoja.
- Että sinä olet tyhmä, mitä sinun aivojesi paikalla oikein on? Vaahtomuovia? Sanoinko minä että heillä on suhde nyt? Sanoin että heillä on ollut suhde, enkä yhtään ihmettelisi, vaikka Pete haluaisi vaihtaa sinut Marikaan, Marika on pikkuisen eri tasolla kuin sinä. Hän on laatumainen, sinä olet tuollainen yhden tähden tuhkimo, Teemu sanoi ja mittaili minua arvosteleva katse silmissään.
- Miksi Pete aikoi kanssani naimisiin, jos pelaisi samaan aikaan Marikan kanssa? minä kysyin äkäisesti Teemulta.
- Niin miksiköhän? Sinä saatat olla vaimomateriaalia, Pete hakee sinusta ehkä jotain tottelevaista pikku palvelijaa, mutta Marika taas on Petelle jotakin ihan muuta.
- Minua oksettaa sinun puheesi. En usko Marikan ja Peten välillä olevan mitään työtoveruutta ja ystävyyttä enempää, sinä haluat vain olla inhottava, tiuskaisin Teemulle posket palaen hillitystä vihasta.
- Niinkö luulet?

– Todellakin. Minä tiedän, miksi sanot tämän kaiken. Sinä vihaat minua, olet aina vihannut ja haluat päästä minusta eroon. Minä en kuitenkaan usko sinun valheitasi, sanoin Teemulle katsoen häntä kylmästi silmiin.

– No, on totta, etten juurikaan pidä sinusta. Mutta katsos, vaikka sinä pidät minua vittumaisena äijänä, minä en sentään ole täysin paatunut. Vaikka en pidä sinusta, minä silti varoitin sinua, sillä jos menet naimisiin Peten kanssa, tulet kokemaan elämässäsi niin monta pettymystä ja nöyryytystä, ettet osaa niitä edes laskea. Pete ei ole yhden naisen mies, ja hänen kaltaisellaan miehellä riittää halukkaita naisia. Hän ei ole mies joka viitsisi ilta illan jälkeen kieltäytyä upeiden naisten seksitarjouksista sinun vuoksesi. Jos ymmärrät oman parhaasi, etsit oman tasoisesi miehen, Teemu sanoi.

– Pete ei pettäisi minua. Sinä vain yrität erottaa minut Petestä siksi, koska inhoat minua niin paljon, olet yrittänyt samaa alusta saakka, sanoin.

– On kuule hieno juttu, että sinä luostat Peteen kuin kallioon. Mutta omapahan on asiasi, olen ainakin varoitannut, tuskin minä sinun kärsimyksistäni paljon välitän, Teemu sanoi sitten ivallisesti ja käänsi minulle selkänsä.

Hän varmasti tiesi, että oli onnistunut kylvämään epäilyksen siemenen mieleeni.

Sulkeuduin makuuhuoneeseemme, joka oli tyhjä ihmisistä. Minun oli saatava olla hetki yksin ajatusteni kanssa. Minun piti miettiä hetki, saattoiko Teemu ilkeydestään huolimatta kuitenkin olla oikeassa. Kannattiko minun mennä naimisiin miehen kanssa, joka kihlajaisissamme flirttaili toisen naisen kanssa? Kuinka korkean hinnan olin valmis maksamaan hänen rakkaudestaan? Pohdintani keskeytyi, kun joku koputti oveen ja säpsähdin ajatuksistani ja pyyhin äkkiä kyöneleet sil-

mistäni. Kaipasin puuterirasiaani, joka oli eteisen pöydällä, sillä olisin saanut peittoon punaisen nenäni. Toivoin, etteivät meikit olisi levinneet poskilleni, kun avasin oven.

– Nelli? Onko kaikki ihan hyvin? Marika kysyi huolestuneena ja sulki oven takanaan.

– Kyllä kai, sanoin arasti.

En halunnut puhua Marikalle mitään keskusteluideni Teemun kanssa.

– Ei sinun tietenkään tarvitse kertoa, mutta minä olen jo alkanut pitää sinua ystävänäni, Marika sanoi sitten ja minä katsoin häntä yllättyneenä.

– No tuota ... Kuulin vain, että Petellä ja sinulla olisi ollut jotakin ja että Pete ehkä tahtois vieläkin sinut, minä aloitin ja lopetin lauseeni kesken, sillä epäilyksieni sanominen ääneen Marikalle tuntui nololta ja typerältä.

– Et kai sinä usko Teemun ilkeitä puheita? Marika puuskahti.

– Mistä sinä tiesit, että minä Teemulta tämän kuulin?

– Näin kun juttelit Teemun kanssa, eikä ole muutenkaan kovin vaikea arvata, kuka tuollaisia valheita haluaisi keksiä, Marika puuskahti ärtyneenä.

– Siinä ei siis ole perää? kysyin helpottuneena.

– Ei todellakaan. Pete nyt on luonteeltaan sellainen flirttailija, siitä hän tuskin tulee koskaan muuttumaan, mutta tuskin hän koskaan pidemmälle menisi, ei hän sinua petä, Nelli. Pete rakastaa sinua. Hän ei ole mikään maailman helpoin ihminen, minä tiedän sen, kun olen hänellä töissä. Hän osaa olla todella vaikea ja vaativa esimiehenäkin, joten varmasti myös puolisona. Mutta ennen sinun tapaamistasi Pete monesti sanoi, ettei hän mene koskaan naimisiin. Hänellä oli koko ajan yhden illan juttuja tai muutaman kuukauden suh-

teita, joiden jälkeen hän aina jätti kulloisenkin naisen. Hän on aina ollut suosittu naisten keskuudessa, niin kuin varmaan tiedätkin, joten ehkä sen vuoksi hän ei ole kokenut tarvetta sitoutua keneenkään lopullisesti ennen kuin nyt. Minusta se, että hän on pyytänyt sinut luokseen asumaan ja että hän aikoo naimisiin kanssasi, kertoo siitä, että sinä merkitset hänelle jotakin todella erityistä, joten ei hän pilaisi sitä kaikkea pettämällä. Älä usko Teemun puheisiin, hän puhuu vain sitä, minkä tietää hermostuttavan sinua ja saavan riitaa aikaan sinun ja Peten välille, Marika sanoi vakuuttavasti.

– Niin, ehkä minä sitten uskon liian herkästi Teemun puheita, sanoin.

– Todellakin. Hei, anna minä laitan vähän puuteria ja korjataan sinun meikki, sitten lähdetään tuonne toisten kanssa, eikö niin? Marika kysyi ystävällisesti.

– Joo, minä sanoin jo piristyneenä.

Kukaan ei onneksi ollut osannut ihmetellä poissaoloani, sillä ilmaan oli heitetty ajatus baariin lähdestä, ja nyt ilmassa lenteli erilaisia ehdotuksia siitä, minne mentäisiin. Valituksi tuli tietenkin paikka, jonne oli kaikkein korkeimmat sisäänpääsymaksut ja jossa oli kalleimmat juomat. Minua ärsytti, sillä minulla olisi vasta huomenna tilipäivä ja tällä hetkellä taskussani oli rahaa kaksikymmentä senttiä ja tililläni kymmenen euroa, jota en edes saisi automaatilta nostettua.

– Sinä voit lainata rahaa minulta, maksan taksin ja sisäänpääsysi myös, Pete sanoi äkkiä viereltäni kuin olisi lukenut ajatukseni.

Minä yllätyin hänen ystävällisyydestään, sillä yleensä hän oli hyvin tarkka rahoistaan. Varsinkaan minuun hän ei nykyään juuri rahojaan tuhlannut.

– Ai, kiitos, minä sanoin.

– No, maksat sitten huomenna takaisin, kun on palkkapäiväsi, Pete sanoi.

Kaikilla oli jo takit päällä, kun tajusin, että avaimeni olivat hukassa. Aloin etsiä niitä kiireellä, ja joku hoputti, että taksit ovat jo pihassa. Minä en löytänyt avaimiani, ja Pete alkoi tulla kärsimättömäksi.

– Onhan minulla avaimet, samaa matkaa me kuitenkin kotiin yöllä tullaan. Tule nyt jo, kaikki on jo pihalla ja taksit odottaa, hän sanoi.

– No ok, mennään mennään, minä sanoin.

Kaikki lähtivät aluksi samaan baariin, kadulla meitä odottivat tilataksit, joilla pääsimme kaupunkiin. Illan mittaan porukka hajaantui, ja yhtäkkiä huomasin taas seisovani yksin baaritiskillä. Olin jutellut suurimman osan illasta Marikan ja Riikan kanssa, mutta he olivat vaihtaneet äskettäin baaria. Kuten tavallista, Pete oli hävinnyt jonnekin, eikä ketään muutakaan tuttua enää näkynyt. Tuulia ja Pauliina olivat lähteneet kotiin, kun me muut olimme lähteneet baariin, joten heistäkään ei ollut minulle nyt apua.

Halusin lähteä jo kotiin, sillä minulla ei todellakaan ollut enää hauskaa. Kello oli vasta yksi, ja minä tiesin, ettei Pete lähtisi kotiin ennen neljää.

Minulla ei ollut rahaa, joten minulla ei ollut muuta mahdollisuutta kuin yrittää löytää Pete ja suostutella hänet lähtemään kotiin. Kiersin koko baarin mutten löytänyt Peteä. Odotin miesten vessan ovellakin parikymmentä minuuttia, jos Pete olisi ollut siellä, mutta häntä ei näkynyt. Yritin soittaa hänelle. Ei hän tietenkään vastannut, eihän kukaan kuulisi tällaisessa metelissä puhelimen soittoa. Aloin hätääntyä. Miten pääsisin kotiin, jos en löytäisi ketään tuttua? Minulla ei ollut rahaa taksiin, sillä Pete oli sanonut, että hän maksaisi taksin sitten kun lähtisimme kotiin. Odotin baarissa

neljään asti, sillä oletin, että Pete kyllä soittaisi minulle sitten, kun lähtisimme kotiin. Mutta kun ihmiset lähtivät baarista, minä jouduin myös lähtemään, eikä taksijonossa näkynyt ketään tuttua.

Ulkona oli pakkasta, varmasti ainakin yli kymmenen astetta, ja minä tärisin lyhyessä hameessani tietämättä mitä tekisin. Yritin soittaa Petelle ja laittaa tekstiviestinkin, muttei hän vastannut vielääkään. Aloin huolestua ja sen jälkeen suuttua. Tiesin, ettei ollut mitään lämmintä paikkaa mihin minä pääsisin, ja kotiin oli seitsemän kilometriä matkaa. Jos yrittäisin kävellä ohuissa vaatteissani kotiin, minä varmasti sairastuisin.

Yritin soittaa Tuulialle ja Pauliinalle, mutta he olivat varmasti olleet jo kauan nukkumassa, eivätkä vastanneet. Taksijono lyheni, enää muutama ihminen seisoj odotamassa, ja minä olin niin kylmissäni, että aloin hyppiä pitääkseni itseni lämpimänä. Mitä ihmettä minä nyt tekisin? Viimein minä turvauduin viimeiseen oljenkorteeni, soitin Samille. Ja kun ihmeen kaupalla, hän vastasi puhelimeen.

– Nelli, mitä ihmettä? Sami kysyi unenpöpperöisellä äänellä.

– Anteeksi kun soitan tähän aikaan. Minä olen kaupungissa, eikä minulla ole rahaa, enkä tiedä miten pääsen kotiin, sopersin.

– Mitä sinä teet kaupungissa tähän aikaan? Sami kysyi hämmästyneellä äänellä.

– Me olimme baarissa juhlimassa Peten ja minun kihlajaisia. Sitten kaikki yhtäkkiä vaan katosivat, ja minä jäin tänne, enkä tiedä miten pääsen kotiin. Kukaan ei vastaa puhelimeen, minä nyyhkäisin.

– Jättikö Pete sinut yksin seisomaan pakkaseen? Sami kysyi hämmästyneenä, ja yhtäkkiä hän kuulosti olevan täysin hereillä.

– En minä tiedä mitä on tapahtunut, miksei hän vastaa puhelimeen, minä sanoin. Ääneni oli itkuinen, sillä olin epätoivoinen ja minun oli kylmä.

– Minä tulen heti hakemaan sinut, menee kymmenen minuuttia. Kerro vain missä olet, Sami sanoi.

– Torilla, minä odotan sinua torilla. Kävelen sinne, sillä jos jään tähän niin jäädyn pystyyn.

Sami sulki puhelimen, ja minä sain rauhan, kun tiesin, että pääsisin sittenkin kotiin. Kunnes muistin, että minulla ei ollut avaimiakaan mukana.

Sami tuli, kuten oli luvannut, kymmenen minuutin kuluessa ja hän katsoi minua huolestuneena, kun kömmin sisään jääkalikkana. Hän oli laittanut ystävällisesti lämmityslaitteet täysille, mutta minä palelin silti.

– Minä kaahasin kuin hullu. Onneksi ei tullut poliiseja vastaan, koska olisin nyt kortiton mies. Mitä ihmettä sinä teet ulkona tuollaisessa vaatetuksessa? Sami kysyi hämmästyneellä äänellä, kun hän lähti ajamaan.

– Älä kysy. Minä muuten tajusin juuri, ettei minulla ole avaimiakaan, tunnustin nolona.

– Hmm... Miksei sinulla ole rahaa eikä avaimia mukana? Sami kysyi ihmetellen.

– Minulla on huomenna palkkapäivä, ja tililläni on tällä hetkellä vain kymmenen euroa, joten Pete lupasi lainata minulle rahaa tänään, ja meidän piti tulla yhteisellä taksilla pois. Kun lähdimme kotoa, olin hukannut avaimeni johonkin eikä minulla ollut aikaa etsiä niitä, ja minä ajattelin silloin, että tulemme samalla kyydillä Peten kanssa, ettei sillä ole väliä, selitin sekavasti ja nolona Samille.

Stereoissa soi gospel-biisi, ja hetken aikaa muistin ne illat, kun kuuntelimme Samin kanssa levyjä ja juttelimme elämästä ja kaikesta mahdollisesta. Olihan meil-

lä vuosien aikana ollut riitojakin, mutta ne tuntuivat nyt etäisiltä ja typeriltä, pikku nahisteluilta, joissa asiat riitelivät, eivät Sami ja Nelli. Sami vilkaisi minuun tummasti ja tajusin, että hän ajatteli samaa kuin minäkin, hänkin kaipasi keskusteluitamme ja ystävyystämme.

– Minä en voi tajuta, miten Pete voi jättää sinut tuolla tavalla yksin! Pete on niin vastuuton, ei uskoisi että mies on yli kolmekymppinen kun käyttäytyy kuin mikäkin kakara! Sami yhtäkkiä ärähti kiukkuisena ja minä säpsähdin.

– Ei hän varmasti tahallaan, minä yritin puolustaa Peteä.

– Ei tahallaan! Jos sinä et olisi saanut minua kiinni, niin sinähän olisit jäänyt sinne pihalle noissa hepenissä. En kyllä tajua sitäkään, että miksi sinä yleensä lähdet tällaisella ilmalla noin ohuissa vaatteissa liikkeelle, Sami puhautti ihmetellen vielä uudestaan vaatetustani.

Minä olin hiljaa, en kehdannut sanoa, että tein kaiken Peten vuoksi. Enhän minä olisikaan lähtenyt liikkeelle niissä vaatteissa joissa olin, jos itse olisin päättänyt vaatetuksestani. Jollain ihmeen tavalla Sami tiesi ajatukseni ja sanoi minuun katsomatta.

– Sinun on lopetettava tuo, Nelli. En kohta enää tunne sinua, kun Pete muokkaa sinua päivä päivältä haluamaansa suuntaan. Minun tuntemani Nelli oli sen verran fiksu ettei pukeutunut pakkasella minihameeseen. Minä en ymmärrä miten voit antaa hänen kohdella sinua noin. Se puhelukin jonka hän minulle soitti, miten hän kehtaa uhkailla sinua tuolla tavalla?

– Hänellä on vähän erilainen käsitys toimivasta suhteesta kuin minulla, sanoin hiljaa ja onnettomana.

– Hänen käsityksensä on kieroutunut. Mutta sinun on tehtävä ratkaisusi itse, minä en voi päättää puolestasi. Jos voisin, veisin sinut heti pois Peten luota, sillä

minä näen niin selvästi, että Pete ei ole sinulle hyväksi. Pauliina ja Tuuliakin väittävät, että Pete on muka niin sivistynyt ja romanttinen mies. Mutta millainen romanttinen mies jättää tulevan vaimonsa yksin pakkaaseen ilman rahaa ja avaimia, Sami pyhähti halveksien.

– Vie minut vain kotiin, pyysin väsyneenä.

– Mutta eihän sinulla ole avaimia, Sami sanoi hämmästyen.

– Minä pääsen kyllä rappukäytävään numerokoodilla, rimputan sitten ovikelloa, jos Pete olisi kotona.

– Mutta ellei hän ole kotona? Ei kuule Nelli, kyllä sinun on tultava minun luokseni yöksi. Minä teen sinulle olohuoneen sohvalle pedin, käyt lämpimässä suihkussa, ja minä keitän sinulle teetä, jottet vilustu, Sami sanoi huolehtivasti.

– En minä voi. Jos Pete saa tietää, että olin luonasi yötä, hän ei ikinä usko, että meidän välillämme ei olisi tapahtunut mitään. Hän jättäisi minut.

– No ehkä niin olisikin parasta, Sami sanoi hiljaa.

– Mitä sinä tarkoitat? Miten voit sanoa noin? Minä rakastan Peteä, tiuskaisin Samille kyöneleet silmissä. Kuinka hän suhtautui noin tunteettomasti siihen, että Pete voisi jättää minut. Minä rakastin Peteä enkä halunnut menettää häntä.

– Anteeksi. Sinä tiedät, etten koskaan tahtoisin sinulle mitään pahaa, välitän sinusta liikaa, uskon vain vilpittömästi, että sinun olisi parempi ilman häntä, Sami sanoi hiljaa, niin hiljaa, että tuskin kuulin hänen sanojaan.

– Tiedän sen, ettet halua minulle mitään pahaa. Mutta minä rakastan häntä niin paljon, et voi ymmärtää miten paljon, en voi menettää häntä, sanoin onnettomana.

– Tahdotko sinä tosiaan jäädä tänne? Sinä joudut viettämään loppuyön rappukäytävässä, ellei Pete ole kotona, Sami sanoi, kun hän pysäköi auton kerrostalomme pihaan.

– Ei tässä ole enää kuin muutama tunti, niin voin soittaa huoltomiehen avaamaan oven.

Jo sanoessani sitä tiesin, etten soittaisi vaan odottaisin, kunnes Pete tulisi kotiin. Minulla ei todellakaan olisi varaa maksaa kahtakymppiä oven avaamisesta. Halusin vain, että Sami lakkaisi huolehtimasta.

– Selvä sitten, en tahdo sinulle mitään hankaluuksia. Vaikka en todellakaan mielelläni jätä sinua yksin rappukäytäväänkään, Sami sanoi pehmeästi.

– Kiitos Sami. Kiitos aivan hirveän paljon, kyllä minä selviän, älä huolehdi, sanoin kyöneleet silmissä.

– Älä suotta kiittele. Minähän olen sanonut, että aina kun tarvitset minua, olen sinun tukenasi ja autan aina kun vain mahdollista, se asia tulee aina olemaan niin, sillä sinä olet ystäväni ja olet koko ajan täällä, Sami sanoi ja koputti sydäntään.

Tikari pisti sydämeeni ja salpasi hengitykseni, halusin halata Samia, vakuuttaa että olisimme taas ystäviä, että olisimme niin kuin ennenkin. Mutta muisto Peten vihaisista kasvoista sai minut pysymään aloillani ja vain nousemaan ulos autosta.

Avasin oven numerokoodilla ja kävelin rappuset yläkertaan. Sitten rimputin kotimme ovikelloa kaksi kertaa. Kukaan ei tullut avaamaan. Yritin vielä soittaa Petelle, mutta hän ei vastannut vielääkään. Istahdin ovemente taakse ja painoin pääni käsiini, itkin, sillä olin väsynyt ja peloissani ja surullinen kaikesta tänä iltana tapahtuneesta. Rappukäytävän lattia oli kylmä, mutta olin niin väsynyt, etten jaksanut välittää siitä vaan väyvin jonkinlaiseen levottomaan uneen.

- Hei, tyttö, onko kaikki hyvin? minä havahduin, kun joku vanha mies ravisteli minua olkapäistä.
- Mitä, joo. Paljon kello on? kysyin.
- Varttia vaille yhdeksän. Mitäs sinä täällä rappukäytävässä nukut ja miten olet päässyt sisään? mies kysyi epäluuloisesti.
- Minä asun täällä, minä odotan, että minun avomieheni tulee kotiin, mutisin hämmästyneenä. Sitten tajusin, miltä mahdoin näyttää meikit levinneenä poskille, minihame päälläni ja mustat saappaat jaloissani ja punastuin.
- Vai niin ovat asiat. Miksi et soita huoltomiestä avaamaan ovea, mies jatkoi sitten tenttaamistaan.
- Se on aika kallista, mutisin nolona ja toivoin, että mies häipyisi katselemasta alennustilaani.
- Vai niin, vain niin. No tiedätkös, koska se sinun mies on tulossa kotiin? mies jatkoi vieläkin, ja minä aloin tuskastua.
- Kyllä hän varmasti kohta tulee, sanoin, kaivoin puhelimen esille ja näppäilin Peten numeron, jotta saisin miehen poistumaan. Pete ei vastannut vieläkään, ja kylmä tuskanhiki alkoi valua pitkin selkääni, kun mies ei vieläkään poistunut vaan tarkkaili jokaista sūrtoani. Hän ei selvästikään uskonut minun asuvan talossa. Silloin, onneksi tai epäonneksi, naapurimme Ritva astui ulos ovesta. Hän oli ilmeisesti lähdössä joka sunnuntaiselle aamulenkilleen ja pysähtyi luoksemme.
- Mikäs sillä Nellillä on hätänä? Ritva kysyi huolestuneen näköisenä.
- Tunnetkos sinä tämän nuoren naisen? vanha setä kysyi tiukasti ja tuijotti minua epäilevästi.

– No tottahan minä Nellin tunnen. Hän asuu tässä meidän naapurissa, Ritva sanoi.

– Jaahas, vai niin. Hänellä on jäänyt ilmeisesti avaimet kotiin ja odottaa avomiestään kotiin, mies sanoi jo leppyneemmällä äänellä.

– Joo, ei tässä mitään hätää, menkää te vaan omille teillen, kyllä minä selviän, sanoin naama punaisena.

– No mutta ei se nyt käy päinsä, että sinä täällä rap-pukäytävässä odottelet. Tule nyt ihmeessä meille, niin minä keitän sinulle kahvit, kun siinä kylmällä lattialla olet joutunut istumaan, Ritva sanoi myötätuntoisesti eikä suostunut kuuntelemaan vastaväitteitä.

Raahauduin nolona hänen perässään heidän asuntoonsa, ja Ritvan mies istui keittiön pöydän ääressä lehden kanssa ja katsoi minuun hämmästyneenä. Ritva selitti tilanteen miehelleen, ja minä menin entistä nolommaksi. Millaiseen tilanteeseen olinkaan taas järjestänyt itseni huolimattomuudellani! Olisin vain ottanut avaimeni mukaan ja mitään tällaista ei olisi tapahtunut. Osasyys oli tosin Petessäkin, hänhän minut oli jättänyt yksin.

Kun sain höyryävän kahvikupin eteeni, olin kaikesta huolimatta kiitollinen. Minun oli todella kylmä, ja lämmin kahvi lämmitti käsiäni ja koko sisintäni mukavasti.

– Mitenkäs näin pääsi tapahtumaan? Ritva sitten kysyi, ja minun mukava oloni haihtui yhtä nopeasti kuin oli tullutkin.

– No, juhliittiin eilen meidän kihlajaisia, ja Pete sitten katosi jonnekin yöllä, minä selitin nolona.

Ritvan paheksuvasta ilmeestä näin, että hän arveli Peten löytyvän vielä jonkun toisen naisen punkasta. Se ajatus oli käynyt omassa mielessänikin, mutta en halunnut naapurimme ajattelevan niin.

- Tämä ei ole ollenkaan Peten tapaista, hänellä on varmasti hyvä selitys, minä kiirehdin sanomaan, ja Ritvan ilme lieveni hieman.
- No niin, haluatko lisää kahvia? Ritva kysyi sitten.
- Ei kiitos.
- Sinä voit istua tuohon sohvalle odottamaan Peteä. Minä istuin heidän sohvalleen ja yritin taas soittaa Petelle. Nyt hän vihdoin vastasi.
- Nelli, terve, Pete vastasi, kun mitään ei olisi tapahtunut.
- Missä sinä olet? minä sihahtin puhelimeen.
- Minä olen Teemulla, tulin tänne yöksi, Pete sanoi iloisesti.
- No koska sinä tulet kotiin, minulla ei ole avaimia! minä tiuskaisin puhelimeen. Sain vain vaivoin peiteltyä suuremman kiroustulvan.
- Minä tulen parin tunnin päästä, Pete sanoi välinpitämättömällä äänellä, ihan kuin hän ei olisi kuullut, etten pääse kotiin.
- Kuulitko sinä, minulla ei ole avaimia kotiin, minä olen meidän naapureilla, minä sihahtin.
- Mitä hittoa sinä siellä teet! Pete ärähti.
- Etkö sinä kuunnellut ollenkaan? Minulla ei ole avaimia kotiin, minä olin koko yön rappukäytävässä, sanoin.
- Rappukäytävässä? Voi helkkarin helkkari sinua! Minä tulen kotiin nyt, Pete manasi ja sulki puhelimen. Puolen tunnin päästä ja kun Ritva oli näyttänyt minulle pinon heidän perhevalokuviaan, ovikello soi vaativasti. Pete seisoi oven takana.
- Anteeksi tämä vaiva. Nelli taisi unohtaa, että sovimme menevämmekö ystävällemme Teemulle yöksi.

Nelliä ei yöllä saanut puhelimella kiinni, siksi tämä häsläys, Pete selitti sujuvasti.

Petellä oli aina ollut taito saada sekä nuoret että vanhat naisihmiset uskomaan selityksiinsä. Myös Ritva suli aitoon hymyyn ja pyysi Petenkin aamukahville.

– Ei kyllä meidän nyt pitää mennä kotiin, Pete hymyili pahoittelevasti ja kiskoi minut mukaansa.

– Mitä sinä oikein ajattelit! Nukkua nyt rappukäytävässä ja mennä naapureille itkemään! Pete tiuskaisi heti kun kotiovi takanamme sulkeutui.

– Miten niin minä! Mitä sinä ajattelit, kun jätit minut yksin baariin ilman rahaa ja avaimia, minulla ei todellakaan ollut paljon muita vaihtoehtoja, minä tiuskaisin takaisin.

– Sinä tiedät ihan hyvin, että minä sanoin sinulle, että me menemme Teemulle yöksi, Pete sanoi.

– No et varmasti ole sanonut! Missä välissä sinä sen olisit sanonut, kun huitelit koko illan muiden kanssa! tiuskaisin kiukkuisesti.

– Minä sanoin sen jo, kun lähdimme kotoa, Pete sanoi kylmästi.

– Sinä et taatusti ole sanonut sellaista, muistaisin sen kyllä. Sitä paitsi, jos olisitkin sanonut, miksi et olisi vastannut puheluihini, tai miksi et itse soittanut, missä minä olin? kysyin purevasti.

– Minä olin eilen aika humalassa, enkä minä sitä paitsi ole sinusta vastuussa. Juuri tämän takia sinun ei ikinä pitäisi lähteä mukaan baariin, aina tulee ongelmia, kun sinä et osaa käyttäytyä kuin aikuiset ihmiset, olet kuin pahainen kakara, jota pitäisi jatkuvasti olla vahtimassa! Pete ärähti.

– Siis minäkö tässä se vastuuton olenkin? Minäkö siis olen yksin vastuussa siitä, että minut jätettiin eilen

yksin baariin? Sinä tiedät varsin hyvin, että minä en edes tiedä missä Teemu asuu. Vaikka sinä olisitkin sanonut, että tarkoituksemme on olla Teemulla yötä, en minä olisi sinne osannut ilman sinua. Sinä tiedät sen! minä tiuskaisin entistä vihaisemmin.

– Mistä minä sen tietäisin, ettet sinä tiedä missä Teemu asuu! Millä sinä sitä paitsi tulit kotiin, ilman rahaa? Pete kysyi sitten siristäen silmiään pahaenteisesti.

Minun syyttävä asenteeni kutistui pieneksi ja huomasin tilanteen kääntyvän taas minua vastaan, ilman että pystyisin tekemään sille mitään.

– Minä yritin soittaa sinulle. Ja sitten Tuulialle ja Pauliinalle, sanoin puolustelevasti.

– Niin? Pete kysyi pahaenteisesti.

– Kukaan ei vastannut. Minulla ei ollut mitään tietoa missä sinä olit, etkä sinä vastannut puhelimeen, eikä kukaan muukaan vastannut. Minulla oli todella kylmä, kun eilen oli pakkasta ja niin minä sitten soitin... soitin Samille, minä takeltelin peloissani.

Tiesin, että Pete suuttuisi silmittömästi. Niin hän suuttuikin.

– Samille! Sinä helvetti soitit Samille. Olisihan se pitänyt arvata, kenelle sinä heti soitat, kun saat pienenkin tekosyyn. Ja se mies ilmiselvästi kaahasi paikalle kuin joku saakelin pelastava ritari, Pete sanoi pahaenteisellä äänellä.

– Anteeksi nyt vain, mutta kerro minulle, mitä minun sitten olisi pitänyt tehdä? Jäätyä lumihankeen, vai? kysyin vihaisena.

– Ei, vaan sinun olisi pitänyt kuunnella minua silloin kun sanoin mihin ollaan menossa yöksi ja sitten pysyä minun perässäni, mutta sinusta ei nähtävästi ole yhtään

mihinkään, tarvitset koko päiväistä holhoajaa, Pete sanoi synkästi.

– Mutta sinä et sanonut, että me olemme menossa Teemulle, minä vielä yritin, sillä en todellakaan muistanut Peten sanoneen niin.

Muistin vain, että hän sanoi maksavansa taksikyydin kotiin. Kotiin, ei Teemulle.

– Sinä et vain muista, etkä kuunnellut minua taaskaan. Minä aivan varmasti sanoin, että menemme Teemulle, Teemu sen voi sinulle vaikka todistaa, Pete sanoi ärtyneesti.

– Juu, minä uskon, että Teemu voi todistaa ihan mitä tahansa minua vastaan, hänhän inhoaa minua, sanoin väsyneellä äänellä.

– Lopeta tuo narina. Aina sinä valitat että muissa on syy, kun itse olet aiheuttanut kaiken. Sinä ja sinun typeryytesi sotkee aina kaiken. Sitä paitsi sinä vaihdoit puheenaihetta. Oli puhe siitä, että sinä soitit Samille, vaikka minä olen monta kertaa kieltänyt sinua tapaamasta häntä, ja sinä olet luvannut minulle olla tapaamatta häntä. Sinä petit lupauksesi, taas, Pete tokaisi kylmästi ja hänen katseensa oli hyisen halveksuva.

– Minä sanoin jo, minulla ei ollut muuta vaihtoehtoa, sopersin itku kurkussa.

– Ei tietenkään ollut. Eihän sinulla koskaan ole muuta vaihtoehtoa, kun soittaa rakkaalle Samillesi. No, mitä hän tahtoi palkaksi ritarillisuudestaan? Pete kysyi ivallisesti.

– Ei mitään tietenkään. Eivät ystävät pyydä toisiltaan palkkaa auttamisesta. Hän vain toi minut tänne, minä nukuin rappukäytävässä loppuyön, minä sanoin.

– Hän ei ole ystäväsi, Nelli. Ja kuvitteletko, että ilahdun siitä että nukuin rappukäytävässä kuin jokin lutka?

Senkö pitäisi olla sinun puolustuksesi? Pete kysyi ivallisesti.

– No kyllä. Minä en mielestäni tehnyt mitään väärää, soitin Samille viimeisenä vaihtoehtonani, ja tulin vain hänen kyydissään kotiin, sanoin yhtäkkiä varmana siitä, etten todellakaan ollut toiminut väärin.

– Sinä saat korvata nämä toilailusi jotenkin, en tiedä, voinko enää luottaa sinuun, Pete sanoi synkkänä.

– Siis sinä et tiedä, voitko luottaa minuun? kysyin uskomatta korviani. Mitä Pete oikein höpisi, hänhän tässä oli väärin tehnyt, en minä.

– Aivan. Sinä olet taas töppäillyt niin paljon, ja petit lupauksesi Saminkin suhteen. Pitää katsoa, miten tästä pääsemme eteenpäin, onko suhteellamme enää tulevaisuutta. Et edes voi myöntää virheitäsi. Jos tekisit edes sen, voisin harkita antavani anteeksi, Pete sanoi ja meni sitten keittiöön.

Minä säikähdin hänen puheitaan, aikoiko hän jättää minut tämän takia?

– Pete rakas. Anna anteeksi, ehkä minä sittenkin olin väärässä, sanoin nöyrästi, kun kävelin hänen perässään keittiöön.

– No hyvä että edes myönnät olleesi väärässä, nukutaan nyt muutama tunti ja puhutaan sitten jatkosta, minä olen nyt todella väsynyt, Pete sanoi ja paineli nukkumaan.

Hän sulkí makuuhuoneen oven takanaan ja osoitti näin, että minä nukkuisin sohvalla. En uskaltanut mennä häiritsemään häntä ja hakemaan peittoa ja tyynyä, joten istahdin vain alas ja mietin. Ehkä minä olin väärässä. Ehkä Pete todella oli sanonut minulle, että olimme menossa Teemulle. Ehkä minä en sitten ollut kuunnellut. Kyllä, niin sen täytyi olla. Pete oli niin varma asias-

taan, kyllä vika oli varmaankin sittenkin minussa itsessäni.

11. Luku

Valvoin sohvalla tuijottaen kattoon, odottaen että Pete heräisi. Hänen uhkauksensa leijui yhä ilmassa, ja pelkäsin, että hän jättäisi minut nyt. Että tämä onni kihlaantumisesta olikin vain väliaikaista, että minä lopulta menettäisin sen ihmisen, jota olin eniten rakastanut. Kyyneleet kihosivat silmiini, en voinut kuvitella mitään pahempaa kuin Peten menettäminen. Miten olinkin taas toilaillut niin, että sain Peten suututettua? Yhä jokin pieni ääni yritti väittää sisimmässäni, että minä olin toiminut ihan oikein, en olisi voinut tehdä toisin, mutta suurempi ääni – Peten ääni – sanoi ilkkuvasti, että minä olin vain taas mokannut. Niin kuin aina.

Kello oli kolme päivällä, ja Pete nukkui yhä. Minä nousin ja aloin keittämään kahvia, kun en kerran pystynyt nukkumaankaan.

– Hittoako sinun pitää aina metelöidä, kun ihmiset nukkuu, Peten ärtynyt ääni kuului makuuhuoneesta, ja säpsähdin irti kahvinkeittimestä.

– Anteeksi, en tarkoittanut herättää, huudahdin. Istuin keittiönpöydän ääreen ja katselin ulos ikkunasta. Minä en kyllä osannut tehdä mitään oikein. Pete ilmestyi makuuhuoneesta ärtyneen näköisenä.

– Kiitos vain, kun herätit, en olisikaan halunnut nukkua, hän ärähti.

– Anteeksi, en todellakaan tehnyt sitä tahallani, sanoin nöyränä, sillä tiesin olevani tällä hetkellä veitsen terällä suhteessani Peteen.

Hän voisi leikata langan poikki tuosta vain. Ja niin minä olisin pihalla hänen elämästään ja hänen asunnostaan, ilman paikkaa minne mennä.

– No, laitoitko sinä edes sen kahvinkeitin päälle? Pete kysyi äreästi.

– En, kun se häiritsi sinua, sanoin arasti.

– No laita se sitten, Pete käski ja vilkaisi minua kuin idioottia.

Laitoin kahvinkeitin päälle ja katselin Peteä toivoen että hän kertoisi, mitä nyt seuraisi. Hän naputteli pöytää ärtyneenä, ja minä katselin häntä ahdistuneena. Odotin hänen ratkaisuaan, uskaltamatta kysyä mitään etten suututtaisi häntä enää enempää. Hetken kuluttua Pete nousi ja käveli eteeni. Hän katsoi silmiini kylmästi, ja pelkäsin niin paljon, että sain kyyneleet silmiini.

– Olen tehnyt päätökseni. Asia on nyt niin, että sinun on lähdettävä täältä nyt. Minä en halua enää olla sinun kanssasi, Pete sanoi harkitun hitaasti ja katsoi minua koko ajan silmiin.

– Sinä et voi olla tosissasi? Minne minä muka menisin? kysyin kauhuissani, näin koko maailmani sortuvan silmiäni edessä, yhteen lauseeseen.

– Olisit miettinyt sitä eilen, kun lähdit Samin kyytiin. Olisin mennyt naimisiin kanssasi, vaikka et totta vie ansaitse minun kaltaistani miestä ja tiedät sen itsekin. Et ole arvoiseni, ja osoitit sen tällä kertaa hyvin selkeästi. Vie osa tavaroistasi pois nyt heti, voit hakea myöhemmin loput. Mene vaikka vanhemillesi, Pete sanoi välinpitämättömästi.

– En minä sinne voi mennä. Kyllähän sinä sen tiedät, tiedät millaistat välit minulla on heihin. Enkä pysty maksamaan yhdenkään asunnon takuuvuokraa, kun ostettiin juuri noita uusia huonekalujakin, mutisin surkeana.

– Ja se on minun ongelmani siksi, koska? Pete kysyi ivallisesti.

– No kai sinä maksat edes takaisin minulle maksamani osuuden noista huonekaluista? Kun ne kuitenkin sinulle jäävät.

– Ne jäävät minulle, ja en tietenkään maksa. Olet muutenkin saanut asua täällä lähes ilmaiseksi. Minua ei todellakaan kiinnosta, minne sinä menet, itsehän mokasit kaiken.

– Mutta...

– Ei mitään muttia enää, hän sanoi tiukasti.

Sitten hän kohotti katseeni silmiinsä. Hän painoi minut seinää vasten ja suuteli pitkään, hän sai minut kosketuksellaan sulamaan ja halusin hukkuu häneen.

– Jotta muistaisit mitä menetit, hän sanoi ivallisesti, irrottauduttuaan minusta.

– Älä jätä minua, pyysin kyyneleet silmissäni.

Hänen kosketuksensa viipyi yhä ihollani ja kaipasin häntä kuin järjetön.

– Kuluta, älä nöyryytä itseäsi enempää. Minä jätin sinut jo. Menehän pakkaamaan, hän kehotti, ja kaatoi sitten itselleen rauhallisesti kahvia, istahti pöydän ääreen, ja avasi aamun lehden kuin mitään dramaattista ei olisi juuri tapahtunut.

Hän ei noteerannut minua enää lainkaan, joten kävelin kuin unissakävelijä makuuhuoneeseen. Pakkasin vaatteilani rinkaani ja kävelin sitten eteiseen. Pete joi rauhassa kahviaan keittiössä eikä vilkaissutkaan minuun.

– Minä nyt sitten menen, huusin itku kurkussa.

Pete ei vastannut. Minä suljin oven takanani, ja itku ryöpsähti valloilleen vastoin tahtoani. Nojasin hetken oveen enkä meinannut saada henkeä itkultani. En voinut hallita sitä.

Kävelin katuja päämäärättömästi, en voisi mennä vanhempieni luokse. Päädyin Tuulian oven taakse.

– Voinko tulla luoksesi, on sattunut jotakin ikävää..., minä aloitin, kun Tuulia avasi oven. Puheeni keskeytyi, kun Timo ilmestyi ovelle Tuulian vierelle, ja minä peräännyin nolona.

– Anteeksi, minä en tiennyt, että sinulla on vieraita, sanoin ja käännysin.

– Odota Nelli, mitä on tapahtunut? Tuulia kysyi huolestuneena.

– Minä kerron sitten joskus myöhemmin, sanoin nolona ja kävelin pois, vaikka Tuulia huusi vielä jotakin perääni.

Onneksi olin sentään jättänyt rinkkani alas, olisi ollut todella noloa ilmaantua Tuulian ovelle rinka selässä, kun hänellä oli miesvieraita. Että minä osasin olla typerä, olisin voinut soittaa ensin.

Minulla ei siis ollut muuta vaihtoehtoa kuin joko mennä vanhemmilleni tai yrittää päästä Pauliinan luokse, Samia en tahtonut tähän sotkea. Päätin soittaa Pauliinalle, ennen kuin palaisin vanhempieni luo häntä koipien välissä.

Pauliina pyysi minut heti luokseen, kun kuuli mitä oli tapahtunut. Minä huokaisin helpotuksesta. Kun pääsin Pauliinalle, minä vain itkin tauotta enkä pystynyt edes selittämään Pauliinalle, miksi Pete oli jättänyt minut. Pauliina petasi minulle pedin sohvalle ja nukahdin siihen, kun olin itkenyt tarpeeksi.

Seuraavana aamuna löysin puhelimestani viestin Peteltä. Hän pyysi minua juttelemaan kanssaan illalla. Toivo heräsi välittömästi sydämessäni. Ehkä hän halusi selvittää tilanteen? Odotin päivän kärsimättömänä, sydämessäni toivo, että Pete olisi antanut minulle anteeksi. Illalla lähdin Petelle.

Kun tulin hänen ovensa taakse, sydämeni jyskytti niin kovaa, että luulin pyörtyväni. Ottaisiko hän minut takaisin? Pete tuli avaamaan oven ja hymyili minulle. Minäkin hymyilin hänelle, nyt olin varma, että hän oli muuttanut mielensä ja antanut minulle anteeksi.

– Tule vain peremmälle, Pete sanoi.

Minä kävelin hänen perässään olohuoneeseen ja odotin.

– Niin, ihmettelet varmaan miksi pyysin sinut luokseni? Pete kysyi sitten.

– No kieltämättä, kun vasta eilen jätit minut, sanoin hiljaa.

– Ajattelin, että voimme kuitenkin kaikesta huolimatta olla ystäviä. Itse asiassa tarvitsisin vähän apuasi, Pete sitten sanoi minulle ja alkoi touhuta tietokoneensa kanssa.

Kipu syöksyi sydämeeni ja aivoihini kuin lamauttava myrkkyy. Ystäviä? Pete oli kutsunut minut tänne koska halusi olla... ystäväni?

– Mihin sinä muka tarvitset minun apuani? kysyin pala kurkussa.

En suostuisi itkemään.

– No sinä tunnet minut hyvin, ja ajattelin, että varmaan osaisit sanoa, millainen nainen minulle sopisi parhaiten. Katso, minulla on täällä muutamien naisten kuvia, mitä luulet, kuka voisi sopia minulle parhaiten? Pete kysyi täysin normaalilla äänellä.

Katsoin häntä uskomatta korviani tai silmiäni. Hän oli jättänyt minut eilen ja nytkö hän pyysi minua etsimään itselleen uuden naisen? Oliko hän aivan sekaisin? En osannut suhtautua tilanteeseen mitenkään, joten tein ainoan asian minkä osasin siinä tilanteessa tehdä. Menin katsomaan kuvia, joita Pete esitteli tietokoneeltaan. Kuvien naiset olivat todella kauniita, juuri sen näköisiä naisia, joita Pete aina kehui minulle, kun kävelimme yhdessä kadulla, joiden perään Pete katsoi ja joiden kauneutta Pete minulle ylisti.

– Tapasin itse asiassa eilen tämän naisen, mutta en ole täysin varma, onko hän tarpeeksi kaunis, mitä luulet? Pete sanoi osoittaen ruudulla olevaa uhkean näköistä blondia.

Nielaisin vaikeasti ja sanoin, että mielestäni nainen oli todella kaunis.

– Niin, olet ehkä oikeassa. Ehkä hän olisi potentiaalinen..., Pete sanoi.

Minä en kestänyt enempää nöyryytystä vaan syöksyin ulos hänen asunnostaan. Hänestä ei kuulunut mitään, hän ei soittanut perääni. Menin takaisin Pauliinan luokse. En puhunut hänelle mitään tapahtuneesta, koska se oli liian nöyryyttävää. Miten Pete korvasi minut täysin tunteetta uudella naisella. Kuin olisi ostanut uuden auton.

Keskellä yötä puhelimeni soi. Kun heräsin ääneen, tuska hyökkäsi hetkessä kimppuuni ja muistin mitä oli tapahtunut. Minä olin menettänyt elämäni suurimman rakkauden. Pauliina nukkui vieressäni lattialla, ja minä pomppasin hänen ylitseen hakeakseni puhelimen keittiöpöydältä. Tuijotin puhelintani hetken, uskomatta silmiäni. Miksi Pete minulle nyt soittaisi? Oliko hän kenties ollut treffeillä ja pyysi minun mielipidettäni, pitäisikö hänen jatkaa suhdetta naisen kanssa?

- Tule Nelli kotiin, Pete sanoi hiljaa, käheästi.
 - Ystävänäkö? Vai mitä sinä tarkoitat kotiin tulemisella, sinähän jätit minut? kysyin hämilläni.
 - Ei, ei ystävänä. Äläkä kysele. Tule nyt vain, niin jutellaan, Pete sanoi hiljaa.
 - Hyvä on. Minä tulen, sanoin ja suljin puhelimen.
 - Mitä nyt? Pauliina kysyi unisena.
 - Pete pyysi minut takaisin kotiin, sanoin hämillisenä.
 - Täh? Keskellä yötä? Et kai sinä tosissasi meinaa hyppiä hänen pillinsä mukaan ensin ulos hänen kämpästään ja mennä takaisin samalla sekunnilla, kun hän viheltää? Pauliina kysyi.
- Hän puhui järkeä, mutta minä en voinut typerälle itselleni mitään.
- Minun on mentävä, sanoin katsomatta Pauliinaan.
 - No jos sinusta siltä tuntuu. Älä nyt kuitenkaan anna Peten pompottaa sinua ihan miten tahansa, Pauliina sanoi.
 - Kiitos Pauliina yösiijasta, sinä olet tosi ystävä, sanoin vain, puin ulkovaatteet päälleni, nostin rinkan selkääni ja lähdin takaisin kotiin.
- Kuljin ulko-ovesta ovikoodilla ja rimputin sitten ovikelloa, mahdollisimman hiljaa, jotteivät naapurit heräisi. Olin jättänyt oman avaimeni jo Petelle, sillä todella luulin, että ero oli lopullinen.
- Kiva kun tulit kotiin, Pete sanoi ja halasi minua.
 - Mitä tämä oikein on? Tahdotko sinä olla kanssani vai et? kysyin epätietoisena.
 - Tietenkin tahdon. Minä rakastan sinua, Nelli. Halusin vain osoittaa sinulle paikkasi. Halusin osoittaa käytännössä, miten helposti minä voin jättää sinut ja hommata uuden naisen, jos et toimi Samin suhteen niin kuin olen käskenyt, eli pysy hänestä erossa. Tämä

oli ensimmäinen varoitus. Toista varoitusta ei tule. Jos sinä vielä näet Samia, missä tilanteessa tahansa, vahingossa tai tahattomasti, minä todella jätän sinut, Pete sanoi ja katsoi minua murskaavasti.

Hän tiesi, että tällä kertaa hän oli saanut pointtinsa lävitse, Peten tahto oli lävistänyt minun tietoisuuteni, ja hän saattoi olla varma, etten minä riskeeraisi enää koskaan suhdettamme näkemällä Samia edes vahingossa. Nyt minä tiesin, mitä tuskaa se aiheutti kuulla Peten suusta se hirvittävä lause: ”En tahdo olla enää kanssasi, lähde heti pois, sinä itse mokasit”.

– Minä en näe enää Samia, minä lupaan. Katso, minä poistan hänen numeronsakin puhelimestani, sanoin ja todella poistin Samin numeron Peten katsellessa.

– Saat kyllä palkintosi tuosta teostasi, prinsessani, minä lupaan, Pete sanoi pehmeällä äänellä, ja tuli lähelleni.

Hän veti minut syliinsä ja hyväili minua taitavin käsin, hän tiesi miten koskettaa minua. Rakastin häntä, rakastin hänen tapaansa koskettaa minua, ja sitä miltä se minusta tuntui. Hän sai minut liitelemään kaiken yläpuolella, unohtamaan kaiken muun kuin ne aistit jotka hän minussa kosketuksillaan ja suudelmillaan herätti. Hän nosti minut syliinsä ja kantoi makuuhuoneeseen, painoi minut sängylle alleen ja vei minut jälleen kerran taivaan avaruuksiin saakka.

Aamulla töihin lähtiessäni huikkasin Petelle, että menisin tänään pitkästä aikaa Tuulian kanssa kahville töideni jälkeen. Pete oli hiljaa ja tuli sitten hetken päästä luokseni haroen hiuksiaan vaivaantuneena.

– Minun on kyllä nyt kerrottava sinulle yksi asia. En ajatellut ensin kertoa tätä sinulle, sillä en halua satuttaa sinua, mutta luulen, että Tuulia on vähän ihastunut minuun, Pete sanoi vakavana.

– Mistä sinä nyt puhut? hän ei koskaan tekisi minulle mitään sellaista, että yrittäisi viedä mieheni, sitä paitsi hän seurustelee, sanoin naurahtaen epäuskoisesti.

– Minä olen pahoillani, mutta voin jopa todistaa, että Tuulia soitti minulle yksi päivä, Pete sanoi ja haki kännykkänsä.

Hän toi sen nenäni eteen ja tosiaan, Tuulia oli soittanut Petelle. En tiennyt mitä olisin ajatellut.

– Mitä Tuulia sitten tahtoi? kysyin hiljaa.

– Hän kysyi, lähtisinkö hänen kanssaan kahville, ja pyysi, etten kertoisi sinulle mitään, Pete sanoi ja katsoi minua silmiin vakuuttavasti.

– En minä silti voi uskoa, että hän olisi tarkoittanut jotenkin iskeä sinua, hänellä on omakin miesystävä, minä jatkoin jankkaamista.

– No mitä voi päätellä, kun Tuulia sanoi, että hän tahtoo jutella kanssani kahdenkesken tunteistaan ja ettei sinulle saa puhua mitään, Pete sanoi.

Hän piti minua varmaan hyväuskoisena hölmönä, kun en suostunut uskomaan ystävästäni mitään pahaa.

– Minun pitää puhua Tuulian kanssa, minä sitten sanoin.

– Luuletko sinä tosiaan, että Tuulia sinulle mitään myöntäisi? Ei tietenkään myönnä, turha sinun on sel-laista häneltä mennä kysymään. Kuitenkin itse näit, että hän on soittanut minulle, Pete sanoi vielä.

– Niin, en tiedä mitä ajatella tästä.

Kun ajattelin, että Tuulia tosiaan tekisi mokoman petoksen, kihisin kiukusta. Miksi hän soitteli salaa Petelle ja yritti pyytää häntä kahville kanssaan. Uskomatonta röyhkeyttä, ihmiseltä, jota olin pitänyt luotettavana ja jota olin pitänyt ystäväneni! Mutta kun tarkemmin mietin, eikö Tuulia ollutkin kehunut, kuinka miehekäs

mies Pete oli? Eikö Tuulia ollutkin puhunut Petestä maskuliinisena ja upeana miehenä? Mitä jos Pete puhuikin totta?

Kun Pete sitten illalla lähti baariin, minun oli soitettava Tuulialle. Saatava selvyys asioihin.

– Kuule, Tuulia, minä aloitin, kun olimme hetken aikaa keskustelleet säästä ja muista yhdentekevästä asioista.

– Niin? hän kysyi odottavasti.

– Oletko sinä soittanut Petelle? minä kysyin ja suljin silmäni. Tuulia oli hiljaa liian pitkään.

– Soitinhan minä yksi päivä, kun en saanut sinua kiinni, Tuulia lopulta sanoi.

– Ai? Miten niin et saanut minua kiinni? minä kysyin terävästi.

– No puhelimesi oli pois päältä, meni suoraan vastaanajaan. Minä soitin sitten Petelle, kun olisin halunnut puhua sinun kanssasi. Olin niin innoissani, että halusin heti kertoa sinulle erään asian. Mutta Pete sanoi, että sinulla on tällä hetkellä niin paljon kiireitä pääsykokeesi kanssa ettet ehdi tavata ketään vähään aikaan. Miten lukusi muuten sujuvat? Tuulia kysyi ja vaihtoi samalla linjakkaasti puheenaihetta.

Minä kiristelin hampaitani, en tiennyt mihin tai keneen uskoa. Tuulia kuulosti kyllä ihan vilpittömältä. Mutta niin oli kuulostanut Petekin. Pete oli kuulostanut jopa siltä, että oli pahoillaan kun joutui kertomaan minulle Tuuliasta sellaista.

– Nelli? Tuulia kysyi sitten, ja minä havahduin siihen, että olin ollut aika pitkään hiljaa.

– Ai anteeksi, minä olen vähän hajamielinen, kun tulee tosiaan luettua niin paljon, pitäisi varmaan ulkoilla enemmän, minä naurahdin hermostuneesti.

- Niin miten luvut on edenneet? Tuulia kysyi uudelleen.
- Hyvin, hyvinhän ne, minä mutisin hajamielisenä.
- Hienoa kuulla. Onnea yritykseen ja voimia lukemiseen. Soittelehan, jos joskus kerkeäisit lähteä vaikka kahville Pauliinan ja minun kanssa, Tuulia sanoi iloisesti.
- Juu, minä soittelen, sanoin hämilläni ja suljin puhelimen.

En edelleenkään tiennyt, missä mentiin. Kumpi oli puhunut totta, Tuulia vai Pete?

Menin nukkumaan yhdentoista aikaan. Valvoin tosi pitkään sängyssä, pyörien levottomasti, sillä odotin Peteä kotiin. Hän oli sanonut, ettei olisi tänään myöhään. Lopulta nukahdin ja heräsin siihen, kun ulko-ovi kolahti. Minä vilkaisin silmät sirrillään kännykän kelloa. Se näytti puoli viittä aamulla. Minä esitin nukkuvaa, sillä en kestänyt kuunnella Peten kännistä sönkkäämistä tähän aikaan yöstä.

Pete kaatuikin suoraan sänkyyn ja alkoi kuorsata. Minua oksetti, sillä hän haisi niin voimakkaasti vanhalle viinalle. Minun teki mieli siirtyä olohuoneen sohvalle nukkumaan, mutta pelkäsin, että aamulla olisi tiedossa riitä, jos tekisin niin. Pete sanoisi taas, että minä yritin vain osoittaa mieltäni menemällä olohuoneeseen nukkumaan ja luulinko voittavani jotain käytökselläni. Minä olin kyllästynyt riitelemiseen. Halusin vain, että meillä olisi edes yksi rauhallinen viikko ilman yhtään riitaa. Se haave tuntui todella kaukaiselta.

12. Luku

– Pitäisi aloittaa hääjärjestelyt. Minä varasin kirkon syyskuulle, niin keretään tekemään kaikki järjestelyt, Pete sanoi, kun minä istuin keittiönpöydän äärellä juomassa aamukahviani.

– Ai, mille päivälle? minä kysyin.

Olin vähän pettynyt, sillä itse olin aina haaveillut kesähäistä. Syyskuussa olisi jo pimeää ja sataisi todennäköisesti vettä.

– 15. päivä lauantaille. Kutsukortit voitaisiin ostaa valmiina, samaten kaikki koristeet ja pitopalvelun minä varasin jo, Pete sanoi.

– Voitaisiinhan me tehdä itsekin ne kortit ja koristeet. Päästäisiin vähän halvemmalla, minä ehdotin arasti.

– No jos sinä teet ne, niin mikäs siinä sitten. Marika voisi olla sinun kaasosi, Pete sanoi.

– Minä kyllä itse ajattelin Pauliinaa tai Tuuliaa, he ovat kuitenkin parhaita ystäviäni, minä sanoin.

– Vieläkö sinä sen Tuulian kanssa kaveeraat? Vaikka hän yritti ilmiselvästi iskeä minua, Pete sanoi.

– No en minä kyllä edelleenkään usko Tuuliasta selaista, sinä olet varmaan käsittänyt väärin, minä sanoin rauhallisesti.

– Niin kai sitten. Sinuna minä en pitäisi tuollaisia kavereita, mutta sinähän oletkin naurettavuuteen asti naiivi ja joskus niin typerän hyväuskoinen, että voisi kuvitella sinun olevan kymmenenvuotias kakara, Pete sanoi halveksivasti.

– Ehkä minun ongelmani onkin se, että uskon sinua liian helposti, minä mutisin niin hiljaa, että oletin, ettei Pete kuullut mitä sanoin.

– Ai nyt sinä käännät tämän minua vastaan? Uskot ennemmin kavereitasi kuin minua, niinkö? Pete tiukka-si vihaisesti.

– No totta puhuen, tässä asiassa kyllä. Minä tunnen Tuulian niin hyvin, hän ei tekisi minulle mitään niin halpamaista, minä sanoin.

– Selvä, Pete sanoi ja sulki suunsa loukkaantuneena.

– Ota kahvia, minä sanoin varovasti.

– En ota, kun minuun ei ilmiselvästi luoteta yhtään, minä lähdin nyt töihin, hyvää työpäivää! Pete tiuskaisi, meni sitten rymyämään vaatekaapille, ja hetken kuluttua ovi pauskattiin kiinni niin että pihtipielet vinkuivat. Minä jäin istumaan masentuneena keittiön pöydän ääreen. Miten ihmeessä tämäkin riita taas sai alkunsa? Lähdin töihin mieli maassa, ja koko päivä oli yhtä räppimistä.

Lähdin kotiin kolmelta ja kuljin tavalliseen tapaani keskustan halki, aikomuksenani hakea kahvi mukaan Robert's Coffeesta niin kuin tein joka päivä. Kahvilan ovelta minä näin Tuulian ja meinasin juuri huikata hänelle iloisesti, kunnes tajusin, että Tuulialla vastapäätä istuva mies oli Pete. Minä jäähmetyin katsomaan heitä. He olivat nojautuneet lähelle toisiaan ja Tuulia nauroi valkoiset hampaat välkkyen jollekin, mitä Pete sanoi. Minun maailmani oli pysähtynyt, ja havahduin vasta,

kun joku vanhempi mies tuli ovesta ja törkkäsi minua eteenpäin äkäisenä.

– Seisotaan siinä tien tukkeena, mies mutisi äkäisesti ja raivasi tiensä tiskille.

Minä peräännyin ovesta ulos ja seisoin vielä ulkonakin pitkän aikaa tuijottaen sisään kahvilan ikkunasta. Oliko Pete sittenkin kertonut totuuden? Mietin, menisinkö sisälle kahvilaan ja kysyisin Tuulialta, miksi hän oli kahvilassa Peten kanssa. Rohkaisin mieleni ja astuin takaisin sisään kahvilaan. Kävelin konemaisesti Tuulian ja Peten pöytään.

– Moi, mitäs te täällä? minä kysyin muka iloisesti. En tiennyt kuvittelinko koko asian, mutta luulin nähneeni Tuulian kasvoilla syyllisen ilmeen.

– Satuttiin törmäämään tuossa kadulla ja tultiin sitten käymään kahvilla, Tuulia sanoi nopeasti. Vähän liiankin nopeasti puhuakseen totta.

– Itse asiassa pitäisikin lähteä tästä kotia kohti, lähde-täänkö Nelli? Pete kysyi sitten ja nousi pöydästä.

Minä kävelin hänen perässään kuin unessa. Kadulla kysyin heti, mistä oli ollut kyse.

– Oli kyse juuri siitä, mitä minä olen sinulle yrittänyt tolkuttaa. Tuulia on ihastunut minuun, hän soitti minulle taas tänään ja pyysi kanssaan kahville, katso vaikka itse, Pete sanoi ja näytti puhelintaan.

Tuulia oli todella soittanut Petelle, ja ihmettelin, miksi Tuulia oli valehdellut, että he olivat nähneet kadulla.

– Mutta miksi sinä menet? kysyin nieleskellen petty-mystäni. Olin luottanut Tuuliaan kuin kalliioon.

– Minä tiedän, että sinä käyt Robert's Coffeessa joka päivä kotimatalla. Kun et uskonut minua, niin minä sitten suostuin Tuulian pyyntöön, sinä kun et usko minua, ellet näe omin silmin, Pete sanoi syyttävästi.

- Niin, anteeksi. En vain halunnut uskoa pahaa ystävästäni, johon luotin kuin kalliioon, haluan kyllä vielä pyytää selitystä Tuulialta, minä mutisin.
- No, jos sinä puhut Tuulialle, niin pidä sitten minut erossa siitä keskustelusta, en tahdo sotkeutua teidän riitoihinne, saatte selvittää asian keskenänne, Pete sanoi.
- No mutta pakkohan minun on sanoa, että sinä kerroit kaiken, minä sanoin.
- Ei, vaan voit sanoa, että päätelit kaiken ihan itse, Pete sanoi.
- No hyvä on sitten, en vain ymmärrä miksi, minä sanoin.
- Johan minä sen sanoin, en tahdo sotkeutua teidän riitoihinne, joihin olen täysin syytön, Pete sanoi kärsimättömästi.
- Niin tietysti. Anteeksi, en minä haluakaan sinua tähän sotkea, sanoin ja olin vihainen Tuulialle, kun hän teki tämän ystäväydellemme.

Minä lähetin Tuulialle tekstiviestin. Siinä sanoin suoraan, mitä ajattelin hänen kieroudestaan. Hetken kulluttua sain takaisin viestin: ”Mistä sinä puhut? En minä Peteä yrittänyt iskeä. Soitin vain hänelle takaisin kun hän oli soittanut minulle ensin. Hän halusi keskustella sinusta ja kysyä millaista huomenlahjaa saattaisit toivoa häidenne jälkeen. Mistä ihmeestä olet saanut päähäsi, että minä olisin Peteen ihastunut? Älytön ajatus, olet tainnut tulla vähän vainoharhaiseksi.”

Minä puhisin hetken kiukusta ja sanoin sitten Petelle, mitä Tuulia oli minulle vastannut.

- Hah, osaapa nainen olla kiero ja valehdella. Emme me mistään lahjoista jutelleet, häihin hän on vielä mon-

ta kuukautta aikaa. Olisi voinut keksiä edes jotain vähän parempaa, Pete puhautti.

– Niin, kuulostaa kyllä vähän huonolta selitykseltä, minä mutisin surullisena.

Olin vieläkin odottanut, että Tuulia pystyisi selittämään kaiken parhain päin.

– Kuule, tuo on tosi suloista, että yrität uskoa ystäväsi viimeiseen asti, mutta silloin kun kaikki tosiasiat todistavat asian puolesta, on vain tyhmyyttä olla uskomatta totuutta, Pete sanoi, ja minun täytyi myöntyä siihen.

Pete oli kaiken aikaa puhunut totta, ja minä olin luottanut väärään ihmiseen.

– Minä en ikinä loukkaisi sinua noin, tiedäthän, että minuun voit aina luottaa? Pete kysyi ja pysäytti minut katsoakseen minua silmiin.

– Kyllä minä sen tiedän, mutisin kyöneleet silmissä. Pete veti minut lohduttavasti syliinsä, ja minä painauduin häntä vasten turvaa hakien.

– Minä en voi käsittää... Mehän olemme menossa naimisiin. Miksi Tuulia halusi sotkeutua väleihimme? minä vaikeroin.

– Tuulia on ollut pitkään ihastunut minuun, hän vain huomasi, että nyt alkoi olla viimeinen tilaisuus tehdä jotakin asian eteen, Pete sanoi itsevarmasti.

– Niin kai sitten, sanoin hiljaa.

– Ainiin, unohdin kertoa, että olen kutsunut tänään Marikan ja Riikan meille juttelemaan kaason tehtävistä kanssasi, Pete sanoi kuin ohimennen.

– Voi ei. En olisi tänään jaksanut millään. Sain kamilan päänsäryn, kun näin teidät tuolla kahvilassa, sanoin.

– No, nukut muutaman tunnin. He tulevat vasta seitsemältä, Pete sanoi eikä suostunut edes keskustelemaan siitä, että tapaaminen olisi joku toinen päivä.

– No hyvä on sitten, sanoin väsyneenä.

En jaksanut väittää vastaan. Oloni oli turta. Otettuani kaksi Buranaa painuin nukkumaan ja kuuntelin, kuinka Pete alkoi puhua Skypessä Teemun kanssa meneillään olevan mainoskampanjan asioista.

Heräsin ovikellon soittoon. Säpsähdin hetkessä ylös ja haroin hiuksiani epätoivoisesti. Pete kuului käyvän avaamassa oven. Minä suoristelin vaatteitani ja tuijotin peilistä silmiäni, jotka näyttivät turvonneilta itkun jäljiltä. Yritin peittää hätäisesti itkun jälkiä meikillä ja onnistuvin kohtalaisesti. Päänsärkyni oli onneksi jäänyt unilaaksoon, ja kävelin sitten muiden joukkoon olohuoneeseen. Sain tosin huomata, että muut pärjäisivät oikein mainiosti ilman minuakin. Marika jutteli Peten kanssa mainoksesta, ja Riikka osallistui keskusteluun sanomalla oman mielipiteensä asiaan.

– No sieltähän sinä tuletkin, rakas. Laittaisitko meille kahvin kiehumaan, Pete kysyi.

– Juu, minä keitän, sanoin hiljaa.

– No mutta mennään me istumaan tuonne sohvalle, Pete sanoi sitten Marikalle ja Riikalle.

Minä häärasin keittiössä yrittäen estää kyyneleitä valumasta, sillä Tuulian petos koski minuun todella syvälle, sillä olin todella kuvitellut, ettei ystävyttemme tielle tulisi koskaan mitään. Tuulia oli aina ollut luotettava.

Joimme kahvit ja juttelimme kaason tehtävistä, Marika lupasi suunnitella kanssani kutsukortit. Minä olin hajamielinen ja huomasin, että Pete kurtisteli kulmiaan, kun katselin ikkunasta ulos enkä keskittynyt suunniteluihin.

- Minä lupasin viedä Marikan ja Riikan yksille siide-reille, vaivan palkaksi, joten me taidamme nyt lähteä. Sinä voisit Nelli sillä aikaa vaikka miettiä, minkä väri-sen korttipohjan haluaisit, Pete sanoi.
 - Ai, no mutta voinhan minä miettiä siellä baarissa-kin, voin lähteä mukaan, sanoin, sillä pelkäsin yksin-jäämistä kehää kiertävien ajatusteni kanssa.
 - Sinullahan oli se päänsärky, Pete sanoi kireästi ja veti minut perässään makuuhuoneeseen.
 - Ei minun päätäni enää särje, minä intin.
 - Nelli, nyt et taas aloita! Kuinka monta kertaa sinun on nolattava minut baarissa ennen kuin tajuat jäädä kotiin? Aina kun olet lähtenyt mukaan on seurannut pelkkiä ongelmia ja riitoja, ja nyt kyllä saat jäädä kotiin, Pete sanoi hiljaa, etteivät Marika ja Riikka kuulisi mitä hän puhui.
 - Onko ne riidat sitten johtuneet pelkästään minusta? kysyin hiljaa.
- Peten ei tarvinnut kuin katsoa minua silmiin, niin tiesin hänen vastauksensa.
- No, älä nyt ole noin surkean näköinen. Lupa-an, että huomenna tehdään jotakin kivaa yhdessä, Pete sanoi ja hipaisi leukaani suostuttelevasti.
- Sitten hän suuteli minua hellästi ja sytytti minuun val-tavan kaipuun. Pete silitti hiuksiani ja kuiskasi korvaani rakastavansa minua, ja olisin nyt kiltti tyttö ja jäisin vain kotiin. Hän ei viipyisi kauaa.
- No, jos lupaat, ettet viivy kauaa. Tosin minä en vieläkään ymmärrä, miksen voisi tulla mukaan, intin.
 - Ei sinun aina tarvitsekaan ymmärtää, riittää kun tottelet, Pete sanoi ja hipaisi vielä leukaani, ja suuteli sitten minua hellästi.

Sitten hän sulki makuuhuoneen oven perässään ja jätti minut seisomaan yksin pimeään huoneeseen. Kuulin kun Pete selitti Marikalle ja Riikalle jotakin minun päänsärystäni, ja sitten he lähtivät. Minä ihmettelin, miten Pete oli taas kerran saanut tahtoni murretuksi, suuttuttamatta minua.

Seuraavana päivänä Pete oli jostakin syystä kärtyisellä tuulella. Hän tuli luokseni keittiössä ja työnsi minut puoliksi väkivaltaisesti seinää vasten. Sitten hän suuteli minua rajusti. Minun pieni sydänparkani oli ratketa liitoksistaan, sillä Peten kosketus oli nykyään niin harvinaista, että joka kerta kun hän kosketti minua, olin vahaa hänen käsissään. Hän tiesi, miten paljon kaipasin hänen kosketustaan, ja siksi hänen katseensa oli nytkin täynnä härnäävää ivaa. Hän tiesi mitä halusin.

Tiesin, mitä Pete odotti minulta ollessaan tuolla tuulella. Laskin katseeni. Pete kohotti leukaani hellästi ja pakotti katseeni hänen silmiinsä. Tiesin, että hän tahtoi nähdä silmistäni, että alistuisin hänelle, sillä hän nautti siitä. Minun ei tarvinnut teeskennellä, sillä kaipasin hänen kosketustaan ja rakkauttaan niin paljon, että olin valmis antamaan hänelle kaiken vallan itseeni. Pete suuteli minua hellästi, ja minä vastasin siihen suudelman kaikella sillä kaipuulla, jota tunsin häntä kohtaan.

– Mene pukemaan päällesi se yöasu, jonka sinulle ostin, Pete käski.

Minä tottelin. Tulin Peten luo arastellen, peitellen itseäni, sillä hän oli useammin kuin kerran tehnyt selväksi, etten ollut hänen mielestään kaunis enkä seksikäs.

– Kädet pois edestä, nyt heti, Peten ääni oli kylmä, ja minä tottelin äkkiä, ennen kuin hänen kiinnostuksensa lopahtaisi.

Hänen arvioiva katseensa kävi vartaloni läpi, ja minä sävähdin punaiseksi, sillä häpesin joka hetkeä, kun hän katseli minua, ja toivoin voivani peittää itseni.

– Ei sille vaan voi mitään, että sinun vartalosi on saamarin ruma, olet tuollainen päärynä, Pete sitten tokaisi turhautuneena ja tuli luokseni.

Häpeä poltti sisälläni, ja kyyneleet, ne kyyneleet eivät taaskaan olleet kaukana. Mutta en saisi itkeä, sillä silloin Pete lähtisi taas. Pete kohotti leukaani, pakotti katseeni silmiinsä ja katseli minua silmät täynnä ivaa.

– Haluatko sinä, että minä rakastelen kanssasi? Pete kysyi silmät viiruina.

En ymmärtänyt miksi hän halusi minun kerjäävän kosketustaan, miksi hän halusi nöyryyttää minua näin.

– Haluan, kuiskasin ja yritin laskea katseeni.

Pete ei antanut minun tehdä sitä, vaan tiukensi otettaan.

– Pyydä, Pete tokaisi sitten ja katsoi minuun vaativasti.

Tähän minun ylpeyteni tyssäsi joka kerta. En voinut ruveta kerjäämään oman mieheni kosketusta, se oli sentään liian alentavaa jopa minulle.

Kun hiljaisuuteni vain jatkui, Pete äkkiä työnsi minun seinää vasten, ja nosti käteni toisella kädellään ylös.

– Sinä olet niin ruma ja tyhmä, että sinua ei voi edes sanoa naiseksi. Sinä olet niin huono, että sinulla ei ole varaa olla ylpeä. Sinä et ansaitse minua, et minun kosketustani, etkä minun huomiotani. Pyydä, Pete sanoi matalalla äänellä.

– Voisitko sinä rakastaa minua? kysyin hiljaa, nöyryytettynä.

Pete tuhahti halveksivasti.

– Sinä et osaa yhtään mitään, et kerrassaan mitään. Mutta ehkei sinulta tuon parempaa voi vaatiakaan, onneton rumilus kun olet, eihän sinulla voi olla mitään käsitystä siitä, miten miestä miellytetään, kun ei sinua kukaan ole opettanut. Kuka sinut olisi huolinut, Pete sanoi ivallisesti.

Äkkiä hänen tyylytensä vain kävi yli voimieni ja aloin itkeä hillittömästi. Peten silmissä välähti inho. Minä itkin, itkin niin, että räkä valui ja valahdin maahan, tärisin kauttaaltaan itkuni voimasta.

– Lopeta tuo naurettava pillittäminen, kuulitko, heti! Pete karjaisi. Itkin entistä kovemmin hänen kylmän äänensä kuullessani, ja hän riuhtaisi minut ylös.

– Sinä olet pelkkä säälittävä, hyödytön roska, kaato-paikalle minun pitäisi sinut viedä, mutta kelvatkoon nyt parveke aluksi! hän sanoi kylmästi.

Hän raahasi minut parvekkeelle ja heitti lattialle.

– Yritä kasvaa aikuiseksi, ettei minun tarvitse sietää tuollaista nelivuotiasta pillittävää kakaraa asunnossani enää tämän illan jälkeen, Pete sanoi sitten kylmästi ja sulki sen jälkeen oven.

Säikähdin, sillä vaikka olikin jo melkein kesäkuu, ei ulkona todellakaan ollut tänä aamuna yhtään lämmintä, ja minulla oli päälläni vain ohut alusasus.

– Pete, päästä minut sisään, minä en itke enää, huusin hätäntyneenä.

Kuulin, kuinka ulko-ovi kolahti kiinni, Pete oli lähtenyt. Katselin hätäntyneenä ympärilläni parvekkeella, varpaani olivat jo ihan jäässä, ja muutenkin tuntui kuinka kylmyys hiipi minuun. Parvekkeelle oli onneksi jäänyt vanhoja sanomalehtiä. Levitin ne ympäriinsä ja yritin kaivautua niiden sisään. Käärin jalkani useaan sanomalehtikääröön pysyäkseeni edes hiukan lämpöisenä.

Tajusin äkkiä, että tästä ei tulisi mitään. Vaikka rakastin häntä, en pystyisi tähän. En vain kestäisi enää.

Pete tuli muutaman tunnin kuluttua kotiin, kännissä tietenkin. Hän tuli avaamaan parvekkeen oven, kun koputin tarpeeksi kauan.

– No, joko sinä olet tullut järkiisi? Pete kysyi samaltaen. Nyökkäsin nöyränä ja kuljin hänen ohitseensa kylpyhuoneeseen.

Lukitsin oven ja menin kuumaan suihkuun. Koko vartalooni koski, kun kuuma vesi lämmitti ja sulatti kohmeesta. Siinä kuuman veden alla seistessäni muistin äkkiä, mitä minä olin joskus ollut. Kuinka hyvä minun oli ollut olla, kun olin vielä elänyt itsekseni. Kuinka vapaa olin ollut ennen Peteä. Muistin kaikki unelmani opiskelusta ja matkustamisesta. En kuitenkaan enää uskonut, että älykkyyteni riittäisi yliopistoon. Enkä luottanut siihen, että pärjäisin yksin ulkomailla. Lähteä minun kuitenkin täytyisi. En jaksaisi enää tätä elämää Peten rinnalla, se oli liian kuluttavaa.

Kun tulin suihkusta, aloin pakata tavaroitani konemaisesti reppuun. Ymmärsin, että jos en nyt lähtisi, en lähtisi ikinä, sillä häihimme ei ollut enää montaakaan kuukautta aikaa. Kun kutsut olisi lähetetty, en enää kehtaisi peruuttaa häitä.

Pyrskähtelin itkuun koko ajan pakatessani ja välillä istuin nurkassa pää käsissäni ja tajusin, että elämäni oli ohi. Rakkauselämäni ainakin, en enää koskaan kykenisi mihinkään yhdenkään miehen kanssa.

Pete tuli ovelle katsomaan. Yritin piilottaa kasvoni Peteltä kääntymällä hänestä pois päin. Hän näki heti, että olin pakannut tavarani rinkaani.

– Älä lähde, Pete sanoi hiljaa.

– Minun on pakko, en kestä tätä enää, sanoin hiljaa, katsomatta häneen.

– Minä tiedän, että meillä on joskus vaikeaa, mutta silti minä rakastan sinua. En halua, että sinä lähdet, jää luokseni, Nelli, niin minä teen sinusta taas onnellisen. Pyyhin pois kyyneltesi, sinun ei tarvitse enää itkeä, Pete sanoi.

– Älä tee tätä minulle. Päästä minut nyt vain menemään, sanoin nyhykien, en edelleenkään katsonut häneen.

Pete käveli taakseni, tiesin jo ennen kuin hän kosketti minua, että olin menettänyt pelin. Pete kosketti minua hellästi, pyyhki hiukset silmiäni edestä ja kyynelleet silmistäni, hän katsoi minua hellästi silmiin.

– Et sinä mihinkään lähde, sinä rakastat minua liikaa. Minä rakastan sinua liikaa, minä en päästä sinua, en koskaan, Pete sanoi pehmeästi ja silitti samalla minua hellästi.

Lämpö hulvahti minuun, sillä Peten hellyys sai minut sulamaan.

– Mikset päästä? minä kysyin hiljaa.

– Koska sinusta tulee muutaman kuukauden kuluttua minun vaimoni, sinä tulet olemaan omani, ikuisesti Nelli. Et voi lähteä enää, Pete sanoi pehmeästi.

– Miksi sinä sitten vihaat minua niin paljon? minä kysyin ja katsoin häntä nyt suoraan silmiin.

Pete pysyi pitkän aikaa hiljaa.

– En minä sinua vihaa, hän sanoi lopulta.

Pete katsoi minua tutkivasti ja pitkään, lopulta hänen silmiinsä nousi voitonvarma ilme.

– En minä usko, että sinä olisit oikeasti mihinkään lähtenyt. Mihän sinä muka olisit mennyt? Eihän sinulla ole mitään tai ketään muuta kuin minut, Pete sanoi äkkiä.

Hän kohotti leukaani ja suuteli minua lyhyesti. Hänen sanansa vihlaisivat sydäntäni ja saivat itsesäälän aallon hulvahtamaan ylitseni. Pete puhui totta, minulla ei todella enää ollut mitään eikä ketään muuta. Kaikki ystävyysuhteeni olivat poikki, minulla ei ollut paikkaa mihin mennä. Mitä minä olin kuvitellut tekeväni yrittäessäni lähteä?

– Sinä et selviä ilman minua, sinä tarvitset minua liikaa, sinä tarvitset huolenpitoani ja rakkauttani, sinä olet liian heikko voidaksesi pärjätä ilman minua, Pete sanoi ja katsoi minua silmiin, hieman ivaa silmissään.

Hän tiesi, etten pystyisi lähtemään. Hän oli saanut varmistuksen tänään, kun olin niin helposti perunut päätökseni. Minä tiesin ja Pete tiesi, että tämän jälkeen en edes yrittäisi lähteä. Pete oli muistuttanut minua siitä, ettei minulla ollut mitään ilman häntä.

– Niin, sinä olet oikeassa, minä mutisin.

Pete hymyili sitä hänelle niin tyypillistä, hieman kylmää, ivallista hymyä.

13. Luku

Pysähdyimme hääpukuliikkeen edustalle, ja minä astuin jalat täristen ulos autosta. Joku vanhempi nainen oli juuri sovittamassa hääpukuja, mutta liikkeen myyjä tuli heti palvelemaan minua ja Marikaa, kun astuimme ovesta sisään.

– Iso päivä, eikö? myyjä naurahti iloisesti samalla kun kävi hakemassa pukuni varastosta.

– Iso päivä, myönsin stressaantuneena.

Myyjä ojensi minulle hääpukuni muovipussissa, lisäksi hän latoi käsiini hunnun, huivin sekä sukkanauhan ja toivotti sitten paljon onnea, ennen kuin lähdimme ulos liikkeestä.

– No niin, nyt sitten vikkellästi meille, kampaaja tulee viidentoista minuutin päästä, Marika hoputti auttaessaan minua tunkemaan hääpukua auton takapenkille.

– Minä en ikinä selviä tästä päivästä, sanoin epätoivoisena, kun hyppäsin pelkääjän paikalle ja Marika kaasutti saman tien tielle.

– Totta kai sinä selviät, tämä on elämäsi onnellisin päivä, muistatko? Saat olla koko päivän prinsessana, ja sellainen komea prinssi kuin Pete odottaa sinua alttarilla, Marika sanoi hymyillen rohkaisevasti.

Marika ja Riikka olivat olleet apunani hääjärjestelyissä. Pete oli varannut hääpaikan sekä kirkon ja hoitanut kuljetuksen hääpaikalta juhlapaikalle, mutta muuta hän

ei ollut suostunut häidemme eteen tekemään. Hänen mukaansa ”pienet piperrykset” olivat naisväen hommia.

Marikan kampaajaystävä tuli Marikan kotiin laittamaan hiukseni. Hän myös meikkaisi minut, vaikka ei ollutkaan varsinaisesti koulutukseltaan kosmetologi. Kun hän oli saanut työnsä tehdyksi, katsoin itseäni erilaisin silmin. Näytin kauniilta. Minä. Kun minulle vielä puettiin valkoinen hääpukuni, koin todella oloni prinsessaksi. Maltoin tuskin odottaa, että Pete näkisi minut nyt.

Tulimme kirkon pihaan puoli tuntia ennen tilaisuuden alkua. Edellinen pari oli juuri lähdössä paikalta, ja me menimme sakastiin odottamaan vuoroamme. Perhoset vatsassani tuntuivat sietämättömiltä, vatsaani nipisteli, ja tunsin pyörtyväni hetkenä minä hyvänsä.

Pappi tuli sakastiin ja sanoi, että tarvitsisi vihkimisemme kaksi todistajaa. Marika ja Riikka lupasivat toimia todistajina. Minä istuin penkille ja yritin ajatella jotakin muuta kuin hetken päästä edessä odottavaa vihkimistä.

Pappinamme toimi ystävällisen oloinen vanhempi mies. Hän katsoi minua huolestuneena ja kysyi, haluaisinko vettä tai jotakin, ja minä vastasin, etten tarvinnut mitään. Kiitin onneani, että olimme valinneet lyhyen vihkikaavan, sillä olisi ihme, jos selviäisin toimituksesta pyörtymättä.

Kymmentä minuuttia ennen vihkimistä Pete ja hänen bestmaninsa Teemu saapuivat paikalle. Pete katsoi minua koko ajan, kun kävelin luokseni. Hänen katseensa oli intensiivinen, mutta en voinut lukea hänen katseestaan, oliko hän tyytyväinen siihen miltä näytin. Käteni hikosivat, ja tunsin epävarmuuden kohoavan jostakin

sisimmästäni. Mitä jos en ollutkaan tarpeeksi kaunis hänen silmissään?

- Näytät todella kauniilta, Pete sitten sanoi, kun pääsi luokseni, ja hän suuteli minua lyhyesti.
- Kiitos, mutisin helpottuneena.
- Kaaso ja bestman voivat nyt siirtyä omille paikoilleen, pappimme tuli sanomaan, ja Marika ja Teemu lähtivät sakastista.

Me jäimme odottamaan vielä hetkeksi. Pete hyräili jotakin, ja katseli etäisyyteen. Olin aluksi ihmetelty, miksi Pete halusi kirkkohäät vaikka hän halveksui kaikkea uskontoa syvästi. Olin kysynytkin sitä häneltä, ja hän totesi, että kirkkohäät olivat juhlallisemmat kuin maistraatissa vihkiminen. Olin samaa mieltä, ja olin onnellinen, että Petekin halusi kirkkohäät.

Hetken kuluttua tuntio tuli hakemaan meitä ja saattoi meidät odottelemaan vuoroamme. Pian musiikki alkoi soida, tuntio avasi ovet, ja me astuimme yhdessä kirkon käytävälle. Tunsin kulkevani kuin unessa, kameroiden räpsiessä ja kaikkien tuijottaessa meitä. Päästyämme perille polvistuimme alttarille ja toimitus alkoi. En ollut kuullut papin puheesta mitään, havahduin vasta, kun pääsimme toimituksen tärkeimpään kohtaan.

- Kaikkitietävän Jumalan kasvojen edessä ja tämän seurakunnan läsnä ollessa kysyn sinulta, Petteri Oskari Leppäsalo, tahdotko ottaa tämän Nelli Anneli Virravirran aviovaimoksesi ja osoittaa hänelle uskollisuutta ja rakkautta myötä- ja vastoinkäymisissä?
- Tahdon, Pete sanoi vakaasti mutta ei katsonut minua.
- Kaikkitietävän Jumalan kasvojen edessä ja tämän seurakunnan läsnä ollessa kysyn sinulta, Nelli Anneli Virravirta, tahdotko ottaa tämän Petteri Oskari Lep-

päsalon aviomiehaksesi ja osoittaa hänelle uskollisuutta ja rakkautta myötä- ja vastoinkäymisissä?

Tajusin, että tässä, juuri nyt, minä lupauduin vieressäni seisovan miehen vaimoksi enkä voisi perua päätöstäni. Olin aina ajatellut, että kun kerran menen naimisiin, minä en eroa enkä mene uudelleen naimisiin. Joten tämä oli minulle vakava paikka. Pete siirsi kärsimättömänä jalkaansa vierelläni, ja tiesin, että minun pitäisi antaa vastaukseni nyt.

– Tahdon, sanoin niin hiljaa, että kirkkoväki tuskin kuuli vastaustani.

Pappi kuitenkin kuuli, ja se riitti. Pete antoi sormuksen papille, joka lausui rukouksen, jonka jälkeen hän antoi sormuksen takaisin Petelle. Pete pujotti sormuksen sormeeni katsoen minua silmiin tiiviisti. Sydämeni hakkasi yhtä paljon onnesta kuin hämmästyksestä sitä kohtaan, että Pete oli todella ottanut minut vaimokseen. Kaiken sen jälkeen, mitä hän oli minulle sanonut kelpaamattomuudestani, hän oli kuitenkin kelpuuttanut minut vaimokseen. Loppu toimituksesta meni taas onnellisesti ohi korvieni iloitessani siitä, että olin nyt todella Peten vaimo. Mikään tai kukaan ei voisi sitä peruuttaa.

– Lähtekää rauhassa ja palvelkaa Herraa iloiten, pappi sanoi, ja havahduin.

Melartinin Prinsessa Ruusunen alkoi soida, ja hetken kuluttua kävelimme jo käytävää pitkin ulos kirkon ovesta ja sivuovesta takaisin sisään kirkkoon, kun vieraat kulkivat ulos vastaanottamaan meitä.

Ruusunlehtiä heiteltiin päällemme, ja astuimme valkoiseen limusiiniin, joka toimi hääautonamme. Pete oli vaatinut niin, vaikka itse en olisi halunnut niin huomiota herättävää kulkuneuvoa. Kuljettaja kertoi, mistä

löytäisimme samppanjaa, ja Pete otti lasit ja samppanjan esiin.

- Prinsessalleni, josta on tänään tullut kuningattareni, Pete sanoi matalasti. Hän hymyili, ja me kilistimme laseja.
- Meille, minä sanoin hymyillen onnellisena.

Menimme otattamaan hääkuvamme meren rantaan. Pete oli suostunut siihen, koska hän tiesi, kuinka paljon rakastin merta. Halusin yhdistää kuvaan rakastamani miehen ja veden. Sen, mitä takanamme aaltoava meri merkitsi symbolisesti avioliitossamme, tulin tietämään vasta myöhemmin.

Päivä oli kaunis ja aurinkoinen, syksyn kuulaus tosin tuntui ilman viileydessä.

Päästyämme vihdoin juhlapaikalle vieraat odottivat jo päästäkseen sisälle viileästä ulkoilmasta. Tajusin vasta nyt, kuinka huonosti olimme ajoittaneet kuvauksen, sillä siihen oli mennyt yli tunti, jonka ajan vieraat olivat joutuneet odottamaan hytisten viileässä syyssäässä. Kukaan ei kuitenkaan valittanut ainakaan meille, joten kättelimme kaikki sata vierastamme ja otimme vastaan onnitteluja.

En ollut vielääkään toipunut siitä pettymyksestä, että Peten vanhemmat eivät olleet tulleet häihimme. En ollut koskaan tavannut heitä. En tiennyt, keitä he olivat, mitä he tekivät ja miksi he eivät suostuneet tulemaan häihimme. Pete ei suostunut kertomaan syytä heidän poissaoloonsa. Pelkäsin myös, että omat vanhempani järjestäisivät tappelunäytöksen jossakin vaiheessa iltaa, mutta lohduttauduin sillä, että he sentään vaivautuivat paikalle yhtenä elämäni tärkeimmistä päivistä.

Ilta meni nopeasti. Hääkakun leikkauksessa Pete polkaisi ensin. Oli hänen vaatimuksensa, että hän polkaisisi ensin. Minä en saisi edes yrittää polkaisua ennen

häntä, sen hän oli sanonut jo etukäteen. Ihmiset nauroivat ja sanoivat minulle, että en saisi antaa Peten päästä liikaa niskan päälle. Minä hymyilin heille ja ajattelin, että siihen minulla ei olisi juurikaan sanottavaa. Uskoin kuitenkin, että Pete ei enää naimisiin mentyämme olisi yhtä kontrolloiva. Olinhan nyt hänen vaimonsa, eikä hänellä ollut enää syytä minkäänlaiseen mustasukkaisuuteen. Luotin siihen, että elämämme paranisi tästä eteenpäin.

Viivymme juhlapaikalla kahteentoista saakka, jolloin suurin osa juhlavieraista oli jo lähtenyt koteihinsa. Juhlatilassa sai olla yhteen saakka, joten jotkut nuoremmat jäivät paikalle vielä meidän jälkeemme. Teemu ajoi meidät hotellille, jossa yöpyisimme tämän yön. Pysähtyessämme Teemu kiersi avaamaan oven minulle. Astuttuani ulos autosta Teemu kumarsi pilkallisesti, ja näin hänen ilmeestään, että hän halusi sanoa minulle jotakin ilkeää. Hän ei kuitenkaan sanonut mitään, eli ehkä hänelläkin toisinaan oli jonkinlaista tilannetajua, olin siitä iloinen.

Kun Pete sulki hotellihuoneen oven takanaan, hän käveli heti luokseni. Hän riisui hääpukuni yltäni hitaasti ja katseli minua sitten pitkään. Toivoin, että hän lakaisi pian katsomasta minua noin arvioivasti, sillä aloin tuntea oloni epämukavaksi. Olin oppinut tähän mennessä, että minä en saanut tehdä minkäänlaista aloitetta vaan minun piti odottaa joko hänen lähestymistään tai hänen käskyään siitä, mitä hän halusi minun tekevän, joten odotin nytkin kärsivällisesti. Pian hän tulikin lähelleni ja alkoi irrottaa pinnejä hiuksistani. Hän pudotteli ne yksi kerrallaan lattialle, ja kun hän oli saanut hiukseni auki, hän silitti hiuksiani hellästi ja suuteli minua sitten. Huokaisin, sillä siitä tuntui olevan ikuisuus, kun hän oli viimeksi halunnut mitään kanssani.

Hääyöimme tuntui täydellisestä juuri siksi. Tunsin pitkää aikaa itseni kauniiksi ja halutuksi hänen silmissään. Rakastin häntä niin syvästi, että se sattui. Olin onnellisempi kuin koskaan olin ollut, kun tiesin, että hän hyväksyi minut viimein. Hän rakasti minua, halusi olla kanssani, hän meni naimisiin kanssani. Sillä hän minun silmissäni todisti sen, että hän hyväksyi minut täysin, rakasti vain minua ja halusi näyttää myös muille rakastavansa minua.

Mikään ei varjostanut onneani. Ei se, että hän vaati minua ottamaan oman sukunimensä, vaikka halusin pitää omani, ei se, että hänen vanhempansa eivät tulleet paikalle, ei se, että hän oli laadituttanut lakimiehelleen avioehtosopimuksen, jolloin avioerotilanteessa minulla ei ollut oikeutta mihinkään hänen omaisuuteensa. En välittänyt, en halunnut hänen rahojaan. Uskoin olevani naimisissa hänen kanssaan koko loppuelämäni, rakastinhan häntä niin paljon, että miksi haluaisinkaan koskaan erota hänestä. Hän oli myös vaatinut, että raha-asiani menisivät naimisiin mentyämme hänen kauttaan, sillä hänen mukaansa en osannut käyttää rahojani oikein, joten hänen täytyisi valvoa rahankäyttöäni. Olin suostunut siihenkin, sillä olin itsekin huomannut, että tilini oli lähes aina tyhjä melkein kuun puolivälin jälkeen, joten en selkeästi osannut katsoa, kuinka paljon minulla oli varaa käyttää mihinkään asioihin. En ihmetellyt, kuinka olin pärjännyt ennen Peteä ja miten rahani olivat silloin riittäneet. Tiesin vain, että Pete halusi minun parastani, hän halusi huolehtia, että asiani olisivat hyvin.

Emme nukkuneet yöllä juurikaan, joimme samppanjaa, juttelimme ja rakastelimme, ja Pete kertoi minulle suunnitelmistaan tulevaisuutemme suhteen. Hän halusi ostaa pian omakotitalon ja hän halusi lapsen

kanssani, hän halusi pojan. Kysyin häneltä, että mitä jos lapsestamme tulisi tyttö, johon hän vastasi, että lapsestamme ei tulisi tyttöä. Hänestä tulisi poika, koska hän halusi pojan.

– Sinä rakkaani, sinä annat minulle pojan, Pete kuiskasi juuri ennen nukahtamistaan.

Minä makasin valveilla vielä pitkään miettien. En ollut ajatellut lasta lainkaan. Nyt ajattelin, eikä ajatus tuntunut vielä ajankohtaiselta. En ollut valmis lasta varten, en vielä. Se minun täytyisi kertoa Petelle heti aamulla.

Aamu tuli, enkä minä ollut nukkunut, sillä jännitin asiasta puhumista Petelle. Tiesin, miten hän suhtautui siihen, että hänen suunnitelmiinsa ei mukauduttu, mutta toivoin, että hän ymmärtäisi, että tässä asiassa minulla oli määräysvalta omaan kehooni.

Peten liikahtaessa levottomasti nostin välittömästi pääni tyynystä, ja suutelin häntä.

– Pete? kysyin hiljaa.

– Niin? hän kysyi unisesti.

– Se mistä sinä puhuit eilen yöllä, se lapsiasia? aloitin.

– Mitä siitä? Pete kysyi yhä tokkuraisen kuuloisena.

– Minä en oikeastaan ole vielä valmis. Jos voisimme odottaa vaikka vain muutaman vuoden..., ehdin sanoa.

– Sinä jätät pillerit pois heti paikalla, eikä siitä keskustella. Minä olen valmistautunut poikaa varten ja pojan minä aion myös saada, se on sinun velvollisuutesi vaimonani, Pete sanoi tiukasti, nyt jo täysin hereillä.

– Mutta...

– Älä turhaan aloita, Nelli. Kun menemme kotiin, aion henkilökohtaisesti huolehtia siitä, että ehkäisytabletit häviävät kaapistasi vielä tänä iltana, Pete sanoi.

– Selvä sitten, sanoin hiljaa.

Olin oppinut tuntemaan hänen katseestaan ja äänestään milloin minun oli turha sanoa hänelle vastaan, ja nyt oli sellainen hetki. Tiesin kuitenkin, etten voisi tulla raskaaksi, en vielä, joten minun olisi haettava uudet pillerit ja piilotettava ne Peteltä.

– Ja varmistaakseni, ettet hae uusia pillereitä, sinä toimitat jatkossa kuitit kaikista ostoksista, joihin olen luovuttanut sinulle rahaa, Pete sitten sanoi katsoen silmiini vakaasti.

Joskus vihasin hänen älykkyyttään, hänen kykyään ottaa kaikki asiat huomioon. Oli kuitenkin jotakin, jota Pete ei asioistani tiennyt. Minulla oli säästötili, josta Pete ei tiennyt mitään. Sinne olin ennen Peteä kerännyt rahaa matkaani varten, ja nyt hätäkassani tulisi todella tarpeeseen. Minä en halunnut lasta vielä, en ollut valmis.

14. Luku

Muutama kuukausi häiden jälkeen elämä oli palautunut normaaleihin uomiinsa. Minä kävin töissä, ja Pete teki pitkiä iltoja omassa yrityksessään. Hän sanoi, että koska he eivät olleet vielä saaneet rekrytoitua tarvittavaa lisätyövoimaa, heidän piti nyt tehdä itse pidempää päivää, koska asiakkaita tulvi hänen sanojensa mukaan ”ovista ja ikkunoista”.

Olin ollut melko yksinäinen, koska elämässäni ei ollut enää juuri muita ihmisiä kuin Pete ja hänen ystävänsä. Niinpä kun näin kahvihuoneemme seinälle kiinnitetyn ilmoituksen tulevana viikonloppuna järjestettävistä pikkujouluista, innostuinkin valtavasti. Kotiin päästyäni kerroin heti Petelle pikkujouluista, kerroin miten mukavaa olisi päästä ulos pitkästä ajasta ja nähdä työkavereita muutenkin kuin töissä.

Kun lopetin innostuneen pulputukseni ja katsoin Peteen, näin, että hänen ilmeensä ei ollut lainkaan ihastunut.

– Jos sinä luulet olevasi menossa näihin pikkujouluihin, sinä erehdyt, Pete viimein sanoi ja kääntyi takaisin tietokoneelleen.

– Mutta onhan teidänkin firmalla pikkujoulut kahden viikon päästä ja sinä olet menossa, sanoin hätäntyneenä.

- Niin, mutta muistathan sen, että olet nyt vaimoni. Enää en salli sinun nolaavan itseäni roikkumalla jonkun miehen kaulassa kuin mikäkin halpa hutsu, ei, sinä pysyt kotona, Pete sanoi.
- Mutta..., aloitin, ja Pete nousi vihaisena ylös työtuoliltaan. Säpsähdin säikähtäneenä, kun huomasin hänen ilmeensä.
- Sinä olet yksinkertainen, tyhmä nainen, Nelli. Sinulta ei onnistu yhtään mikään, et tajua selkeää suomen kieltä etkä ymmärrä vaieta silloin, kun se olisi viisasta. Älä ärsytä minua enempää, Pete sanoi katsoen minuun silmät tulta salamoiden.
- Mutta Pete, minun on päästävä ulos. Seinät kaatuvat kohta päälleni, jos en saa lähteä tästä asunnosta muualle kuin töihin, sanoin uhmaten kaikkia niitä merkkejä, jotka olivat kyllä näkyvissä Peten käytöksessä.
- Sinä haluat ulos, vai? Pete kysyi pehmeästi. Tässä vaiheessa minun olisi jo pitänyt lopettaa, mutta tahdoin niin kovasti pikkujouluihin, että en nähnyt vaaraa.
- Niin tahdonkin, sanoin.
- Hyvä on, pääset ulos toiveesi mukaan, Pete sanoi yhä pehmeällä äänellä ja käveli luokseni. Hän tarttui kiinni tukastani, raahasi minut ovelle ja työnsi minut ulos parvekkeen ovesta tönäisten minut polvilleni parvekkeen lattialle.
- Äläkä turhaan huolehdi, kyllä minä sinusta vielä kunnollisen vaimon koulutan. Se vaatii ehkä aikaa, mutta olen varma, että se onnistuu, kunhan ensin ymmärrät asemasi minun vaimonani, hän sanoi edelleen rauhallisella äänellä.

Sitten hän sulki oven perässään. Ulkona oli pimeää ja pakkasta. Minulla oli sentään nyt enemmän päälläni kuin viimeksi, mutta myös ilma oli kylmempää. Kun koputin lasioveen tarpeeksi kauan, Pete tuli ovelle.

– Jos et lopeta tuota meteliä tällä sekunnilla, minä sidon sinut parvekkeen nurkkaan ja sitten saat olla koko yön ulkona, Pete huusi lasin läpi, ja minä lopetin oven hakkaamisen voimattomana.

En pääsisi pois parvekkeelta, ennen kuin Pete päästäisi minut pois. Vastapäisessä talossa joku poltti tupakkaa parvekkeella, ja hätkähdin. Toivoin, ettei hän ollut nähnyt mitään. Käperryin keräksi lattialle ja hytisin. Yritin ajatella lämpöisiä ajatuksia, etelän aurinkoa ja saunaa, mutta se sai ilman tuntumaan entistä kylmemmältä. Hieroin jalkojani ja käsiäni ja toivoin, että Pete jo päästäisi minut sisään. Minulla ei ollut kelloa, joten en tiennyt kuinka kauan olin jo kyhjäyttänyt siinä, kun parvekkeen ovi viimein aukeni.

– Oletko ollut ulkona tarpeeksi, vai vieläkö tarvitset lisää aikaa? Pete kysyi ivallisesti, kun nousin ylös ja yritin päästä sisälle hänen ohitse.

– Kyllä, olen saanut olla tarpeeksi ulkona, sanoin nöyrästi ja kuljin Peten ohitse makuuhuoneeseemme. Puin päälleni villapaidan ja käperryin kahden peiton alle, mutta hytisin edelleen kylmästä. Kuuma tee voisi tehdä hyvää, mutta en tiennyt, uskaltaisinko mennä keittämään teetä. Kun kylmä ei hellittänyt, päätin mennä. Sain laittaa vedenkeittimen päälle Peten sanomatta sanaakaan. Hän oli tietokoneellaan ja jutteli ilmeisesti juuri Teemun kanssa. Kuuma teekupponen auttoi oloani hieman, vaikka minun ei edelleenkään ollut lämmin.

Istuessani siinä keittiöpöydän äärellä ja katsoessani Peteä kaipasin yhtäkkiä valtavasti häntä sellaisena, kuin hän oli ollut tutustuessamme. Kaipasin hänen hellyytään ja rakkauttaan, halusin, että hän voisi pitää minua vertaisenaan. Olin yksinäinen ja hellyydenkipeä, ja miehen, uskaltaisinko mennä hänen luokseen. Katselin häntä enkä uskaltanut mennä. Tiesin, että silloin kun hän teki työjuttujaan, häntä ei saanut häiritä, enkä halunnut uutta reissua parvekkeelle.

Hän lakkasi tekemästä töitä yhdeltätoista. Olin valvonut ja odottanut häntä sängyssä, vaikka aamulla olisi aikainen herätys. Kun Pete tuli nukkumaan, hän pysyi visusti omalla puolella sänkyään. Minä liikahtin arasti häntä kohti.

- Pete? minä kysyin varovasti.
- Niin?
- Oletko sinä minulle vielä vihainen? Saisinko tulla sinun syliisi? kysyin kuiskaten.
- Miksi? Pete kysyi äreänä.
- No koska minulla on ikävä sinua, kaipaen hellyyttäsi, sanoin arasti.
- Osta puudeli, Pete sanoi tyyliä ja käänsi selkensä. Minä nieleskelin hetken hänen tyyliensä sanojensa aiheuttamia yksinäisyyden ja turhautumisen kyyneliä. Kaipasin niin edes yhtä hellää sanaa, edes yhtä hyväksyvää elettä häneltä, että olin valmis melkein mihin vain saadakseni hänen rakkautensa.
- Pete, ole kiltti, anelin, sillä ylpeydestäni ei ollut enää murustakaan jäljellä.
- Sinä olet sääliittävä, luuletko sinä että tämäniltaisen jälkeen ansaitset minulta yhtään mitään? Et totellut, niin kuin naisen kuuluu totella miestänsä, etkä osoittanut minua kohtaan kunnioitusta, ja nyt sitten anelet,

että minun pitäisi vielä palkita sinun niskurointisi, niinkö? Pete sähähti ja kääntyi minua kohti. Hänen silmänsä hohtivat kylmyyttä, ja värähdin pelosta.

– Anteeksi, minä toimin väärin sinua kohtaan, mutisin hiljaa.

– Toivottavasti ymmärrät, miten kiitollinen saat olla siitä mitä nyt teen, hän sanoi.

Sitten hän kohottautui päälleni ja suuteli minua tukistaen minua hieman.

– Jos kerran haluat minun pitävän sinua hyvänä, saat tehdä ensin muutaman asian, Pete sanoi sitten.

Nyökkäsin nöyränä ja kävelin vaatekaapille, sillä tiesin jo, mitä hän käskisi minun tehdä. Jouduin ostamaan hänen hellyytensä alistumalla hänen käskyihinsä, mutta sekin oli jo menettänyt merkityksensä. Jossakin vaiheessa minulla oli vielä ollut jotakin, jota saattoi kutsua ylpeydeksi, mutta ei enää. Hän oli nujertanut minusta viimeisenkin ylpeyden pisaran kieltämällä minulta kaiken inhimillisen läheisyyden silloin, kun en ollut toiminut täsmälleen niin kuin hän oli käskenyt.

Mikko oli pyytänyt meitä vierailulle perheensä luokse, ja olin miettinyt päivän töissä, kuinka kertoisin asian Petelle. Minun pitäisi saada asia kuulostamaan siltä kuin en oikeastaan haluaisi mennä, silloin minulla ehkä olisi pieni mahdollisuus saada Pete suostuteltua lähtemään ajamaan Mikon perheen luo kylään. Halusin nähdä pikkuisen Iidan, jota veljeni palvoi. Vanhempanikin olivat täysin Iidan lumoissa eivätkä jaksaneet vihoitella Mikolle siitä, että tämä ei kertonut Iidasta ennen kuin tytön syntymän jälkeen. Minä en ollut päässyt Iidan ristiäisiin, koska Pete ei ollut suostunut ajamaan kahtasataa kilometriä niin merkityksettömän

tapahtuman vuoksi enkä minä tietenkään saanut lähteä ilman häntä. Hän sanoi, että hänen autonsa arvo laski jokaisen ajetun kilometrin myötä, joten kun hän ajoi autollaan, sen täytyi tapahtua jonkun tärkeän tapahtuman vuoksi. Olin Petelle salaa edelleen vihainen siitä, etten päässyt noihin ristiäisiin. Ajattelin nyt ehdottaa Petelle junalla menemistä, jolloin hänen ei tarvitsisi käyttää autoaan.

– Minä en todellakaan aio tuhlata päivääni istumalla junassa matkalla veljesi perheen luo, minulla on tärkeämpääkin tekemistä, olivat Peten ensimmäiset ärtyneet sanat, kun olin varovasti ehdottanut Mikolle kylään lähtemistä.

– Voidaan me autollakin mennä, minä vain ajattelin....

– Sinä ajattelit? Älä ajattele, kun sinulla ei ilmiselvästi ole mitään millä ajatella. Teemu oli oikeassa, kun sanoi aivojesi paikalla olevan vaahtomuovia. Autolla meneminen tarkoittaa tietenkin minun autollani menemistä? Maksatko sinä minulle bensakulut ja kaikki sen päälle koituvat auton todelliset käyttökustannukset? Mitä? Pete vaahtosi.

– No paljon sinä sitten haluaisit rahaa, että suostuisit lähtemään Mikolle? kysyin.

– Minä en aja Mikolle. Jos sinä haluat, että me menemme sinne kylään, me menemme silloin taksilla, Pete sanoi.

– Taksilla? Sehän maksisi monta sataa, sanoin kauhuissani.

– Niin, ja sinä maksat sen taksin, koska sinun vuoksesi meidän sinne olisi lähdeittäväkin, Pete tiuskaisi vihaisesti.

– Mutta tuohan on ihan typerää..., aloitin.

– Se, mikä on ihan typerä, olet sinä, etkö sinä ymmärrä puhetta? Minä sanoin, että jos sinä haluat Mikolle, me menemme sinne taksilla, jonka sinä maksat. Tässä ei pitäisi olla mitään epäselvää, Pete sanoi kylmästi.

Epätoivo iski minuun niin, että aloin itkeä. Olin niin odottanut, että pääsisin Mikon luo, mutta ei minulla olisi mitenkään varaa taksiin, ei mitenkään.

– Ja hän pillittää taas kuin mikäkin kakara, mitähän minä oikein ajattelin menessäni kanssasi naimisiin, ethän ole edes mikään nainen vaan pelkkä lapsi! Olet täysin hyödytön, et ole tullut edes raskaaksi niin että saisimme oman lapsen. Mikä sinussa on oikein vikana? Pete tiuskaisi vihaisesti viereltäni.

– Älä, minä nyyhkäisin ja toivoin että hän lähtisi, että hän jättäisi minut nyt rauhaan, antaisi minun olla.

Mutta se oli liikaa vaadittu. Ei hän mihinkään lähtenyt. Sen sijaan hän tarttui käsistäni kiinni ja raahasi minut peilin eteen.

– Katso itseäsi peilistä nainen! Katso miten säälettävä sinä olet! Pete sanoi ja tarttui tukastani kiinni.

Minä katsoin peilistä itkuisia, punaisia kasvojani ja näytin kamalalta. Se ei lohduttanut minua lainkaan. Pete jatkoi sättimistäni: hän arvosteli kaiken ulkonäöstäni luonteeseeni ja sai minut täysin pois tolaltani. Kun sitten olin romahtanut hänen jalkoihinsa täysin murtuneena, silloin hän viimein lopetti ja pyysi minua nousemaan ylös.

– No, älähän nyt, minähän rakastan sinua, Pete sitten sanoi lempeällä äänellä ja suuteli minua suostuttelevasti, haluavasti.

En todellakaan ollut sillä tuulella, että olisin valmis yhtään mihinkään hänen kanssaan, mutta olin huomannut hänessä sen paradoksaalisen piirteen, että sil-

loin kun halusin rakastella hänen kanssaan, hän ei varmasti halunnut, mutta silloin kun olin surullinen tai väsynyt, hän yllättäen halusikin minua.

– Älä Pete, ei nyt, sanoin nöyryytettynä, kun hän yritti riisua vaatteitani.

– Ei tietenkään, sinähän olet tuolla vauvatuulellasi, no ei väkisin, minähän en naisia joudu raiskaamaan, Pete sanoi, veti takin niskaansa ja lähti ovesta ulos ovet paukkuen.

Hänen viimeiset sanansa soivat päässäni, ja mietin niiden tarkoitusta. Lähtikö hän nyt jonkun toisen naisen luo?

15. Luku

Oltuamme naimisissa kaksi vuotta lähdimme ensimmäisen kerran yhdessä risteilylle. Emme tosin kahden, sillä mukana oli Peten ystäviä, mutta silti olin iloinen siitä, että ylipäätään pääsin johonkin ulos ihmisten ilmoille, ensimmäistä kertaa moneen vuoteen.

Minä raahasin laukkuani perässäni sillä aikaa kun Pete ja muut kiisivät kaukana edessäni. Olin jäänyt harmikseni matkasta jo bussista lähtiessä, sillä toiset eivät olleet odottaneet, että ehdin saada laukkuni tavarasäilöstä. Yritin kipittää lähtöselvitykseen niin nopeasti kuin jaloiltani pääsin ja lopulta saavutin muut.

– Oletpas sinä hikinen, Teemu sanoi ensi sanoikseen, kun pääsin heidän luokseen.

Mulkaisin häntä vihaisesti.

– No anteeksi, tiuskaisin.

Pete vilkaisi minuun varoittavasti, ja suljin suuni. Sain vasta silloin tietää, että jakaisin hyttini Peten lisäksi Teemun ja Riikan kanssa. Marika ja Juha menisivät vastapäiseen hyttiin.

Kun pääsimme hyttiin, lähdimme melkein saman tien buffettiin syömään. Pöydässä tunsin itseni ulkopuoliseksi muiden puhellessa taas kerran asioista, jotka eivät koskeneet minua mitenkään. Minun elämässäni ei tuntunut olevan mitään mielenkiintoista verrattuna heidän elämiinsä. Pete keskittyi Marikaan, ja minä kes-

kityin ruokaan. Tunsin hetkittäin Teemun inhoavan katseen itsessäni ja punastuin häpeästä. Tiesin, että muut katsoivat minua alaspäin. En yltänyt heidän tasolleen enkä koskaan yltäisi. Elämäni tulisi olemaan jatkuvaa kiipeämistä öljyistä seinää pitkin. Aina kun pääsisin yhden askelen ylöspäin, tippuisin kaksi alas.

En voinut sille mitään, että minä olin aina saanut itse taistella toimeentulosta ja olemisen oikeutuksesta. En ollut syntynyt samanlaisiin olosuhteisiin kuin he. Sen jälkeen, kun Pete oli ottanut raha-asiani hoitaakseen, minulla ei ollut enää ollut minkäänlaista taloudellista itsenäisyyttä, hän päätti kaikesta mitä sain ostaa.

Koska en vieläkään ollut tullut raskaaksi, Pete oli alkanut olla entistäkin hankalampi. Minusta ei ollut yhtään mihinkään, en ollut edes nainen, koska en kyennyt tulemaan raskaaksi. Pelkäsin edes ajatella mitä tapahtuisi, jos Pete jonain päivänä saisi tietää, että olin koko ajan syönyt ehkäisytabletteja. Minä en vain kokenut olevani valmis äidiksi. Olin ihmisraunio ja tuhoaisin lapseni elämän, jos minulle lapsi syntyisi. Siksi olin onnellinen, vaikka Peten silmissä olin entistäkin huonompi.

Pete ei kiinnittänyt minuun mitään huomiota, hän ei puhunut minulle sanaakaan koko ruokailun aikana, ja olin onnellinen, kun tilanne oli vihdoinkin ohi. Lähdimme käymään hyteissä, ja kiipesin onnellisena yläpunkalle. Halusin olla hetken rauhassa.

Hetken kuluttua lähdimme kuitenkin käymään taxfreessä ostamassa iltajuomia. Kävelimme juuri hyttikäytävällä, kun vastaamme tuli siivooja kärkyjensä kanssa.

– Hei pölypunkki, kerää tästä itsellesi vähän juomarahaa, Pete yhtäkkiä sanoi siivoojalle ja kaivoi taskustaan kasan kolikoita ja heitti ne lattialle siivoajan eteen.

Teemu hörähti nauramaan, mutta Marika ja Riikka katsoivat Peteä yhtä hämmentyneinä kuin itsekkin katsoin. Pete oli kyllä juonut jo melko lailla, mutta se ei oikeuttanut hänen ylimielistä käytöstään millään lailla. Käytös ei ollut lainkaan Peten tapaista, sillä normaalisti hän käyttäytyi yleisillä paikoilla erittäin korrektisti. En ymmärtänyt, mikä häntä nyt oikein vaivasi.

Siivooja katsoi meitä vihaisesti ja loukkaantuneesti, ja minä muodostin huulillani äänettömän anteeksipyyntöni hänelle. Häpesin olla mukana mokomassa porukassa.

Illalla menimme kuuntelemaan karaokea. Istuimme punaisilla sohvilla, ja Marika ja Juha istuivat lähekkäin ja hellivät toisiaan. Minun oli vaikea irrottaa katsettani heistä, sillä toivoin niin, että minullakin olisi mies, joka osoittaisi edes jollakin tavoin minun olevan tärkeä itselleen. Pete istui kaukana minusta eikä suostunut edes katsomaan minuun, hän tuijotti Marikaa. Kun yritin nojautua häneen, Pete nousi äkkiä ja lähti hakemaan juotavaa. Tiesin, milloin olin tullut torjutuksi ja nieleskelin hetken häpeääni. Tiesin, että Teemu oli nähnyt kaiken, koska hän hymyili minulle ivallisesti.

Kun Pete tuli takaisin, hän meni istumaan vielä kauemmaksi minusta kuin oli ennen lähtöään istunut. Mutta turhaan hän sen teki, en minä enää olisi yrittänyt mennä hänen lähelleen. Pete häpesi minua taas, hän ei halunnut kenenkään tietävän, että hän oli naimisissa kanssani. Olin huomannut, että hän oli taas ottanut sormuksen pois sormestaan, ja tunsin siitä tuskaa.

Kun bändi alkoi soittaa, muut menivät tanssimaan. Pete istui vierelläni hetken ja vilkuili koko ajan ympärilleen. Sitten hän äkkiä nousi, ja katsoin, kun hän meni pyytämään viereisessä pöydässä istuvaa vaaleatukkaista

blondia tanssimaan. En voinut uskoa silmiäni. Jos häpesin aiemmin, nyt punastuin häpeästä ja piilotetusta kiukusta. Pete johdatti blondin lattialle, ja katsoin, kun Pete kietoi kätensä tämän ympärille. Nainen nauroi jollekin Peten jutulle, enkä minä voinut nähdä mitään muuta kuin Peten kädet tuon naisen lanteilla. Katsoin paria kyyneleitä nieleskellen. Kuinka Pete viitsi tehdä minulle tämän? Miksi hän halusi nolata minut näin? Istuin pöydässä tuntien oloni yksinäisemmäksi kuin koskaan aiemmin. Hain baaritiskiltä drinkin ja tuijotin Peteä. Kun muut tulivat jo takaisin, Pete jäi yhä tanssimaan vaalean naisen kanssa.

– No, mihinkäs se Pete on mennyt? Aijaa, Pete onkin tuolla tuon missin näköisen blondin kanssa, Teemu sanoi ensisanoikseen tullessaan takaisin sohvalle.

Sillä hetkellä vihasin Teemua enemmän kuin ketään koskaan aiemmin. En siltikään saanut silmiäni irti lattialla tanssivasta parista. Heillä näytti olevan hauskaa keskenään. Peten kädet lepäsivät naisen lanteilla, ja he tanssivat liian lähellä toisiaan. Pete myös suuteli tuota naista. Silloin kynteni painuivat kämmeniini, sillä sillä hetkellä minuun sattui niin paljon, että olisin todella voinut satuttaa itseäni fyysisestikin.

– Aijajai, Pete näyttää pitävän todella hauskaa aikaa ilman sinua, Teemu sanoi tyytyväisen näköisenä minulle.

– Tiesitkö, että sinä olet todella, todella paskamainen äijä, minä sanoin hänelle sydämeni pohjasta.

Teemun katse muuttui vihaiseksi, hänen silmänsä tummenivat ja minä todella pelkäsin häntä sillä hetkellä.

– Enkä minä ymmärrä, miten Pete viitsii koskea minuun pitkällä tikullakaan, senkin Tuhkimo, Teemu tokaisi. – Ainiin, mutta eihän Pete koskekaan sinuun,

Teemu sitten lisäsi naurahtaan ilkeästi ja nyökkäsi tanssilattialle päin.

En suostunut katsomaan mitä Pete teki, sillä en kestäisi katsoa enää kertaakaan sitä, kun hän kosketteli sitä toista naista hellästi. Hän ei ollut koskettanut minua, omaa vaimoan, hellästi pitkään aikaan. Jos hän koski minua, hän kosketti vain silloin kun tahtoi saada minut hallintaansa, hän käytti hellyyttä ja rakastelua aseena minua vastaan, koska tiesi miten paljon kaipasin ja tarvitsin sitä häneltä. Muulloin hän kielsi minulta kaiken kosketuksensa ja rakkautensa. Ja minun piti sietää sitä, että hän kosketteli toista naista minun silmiäni alla. En suostunut katselemaan sitä.

– Aijai, kas minnehän se Pete katosi sen missin kanssa? Lähtivät samaa matkaa, Teemu virnisteli, ja minä esitin, etten kuullut mitä hän puhui.

Sisimmässäni kuitenkin myllersi pelko ja ällötys, en kestänyt ajatusta, että Pete olisi mennyt jonnekin kahdestaan tuon naikkosen kanssa. Minun teki mieli oksentaa, voin todella pahoin ja mieleni teki lähteä etsimään Peteä. En kuitenkaan aikonut antaa Teemulle sitä iloa, että näyttäisin huolestumiseni.

– Lähdepäs Riikka tanssimaan, Teemu sitten sanoi ja kumarsi Riikalle.

Myös Marika ja Juha lähtivät tanssilattialle, ja minä jäin yksin sohvalle, tuskaisten ajatusteni kanssa. Lähdin hyttiin, kun en enää kestänyt katsella onnellisia paris-kuntia. Ehkä Petekin oli mennyt käymään hytissä. Pete ei ollut hytissä. Vietin hytissä aikaani muutaman tunnin, eikä kukaan tuntunut kaipaavan minua. Lähdin takaisin, koska en enää kestänyt yksinäisyyttänikään.

Pete istui sohvalla rennon näköisenä, ja kaikki nauroivat yhdessä, blondia ei näkynyt. Menin arkaillen muiden luo.

– Me lähdetään käymään äkkiä tuossa pelaamassa, sinuahan ei pelaaminen kiinnosta, niin että jää sinä vaikka tänne istumaan, Pete sanoi, kun huomasi minun saapuvan paikalle, ja kaikki nousivat saman tien.

Istahdin alas typeryneenä. Mikä minussa oli niin pahasti vialla, että kestin tätä kaikkea?

Kun olin istunut yksin kymmenen minuuttia, tajusin äkkiä, että joku seisoj edessäni. Nostin katseeni, kun olin kuulevinani, että joku puhutteli minua.

– Onko tässä tilaa? minua tuijotti kysyvästi ikäiseni, tumma ja komea mies.

– Ky-kyllä kai, änkytin vaivaantuneena.

– Hienoa, mies virnisti ja istahti viereeni.

– Näytit aika yksinäiseltä siinä, mies naurahti sitten ja katsoi minua veikeästi.

– Ehkä johtuu siitä, että istuin tässä yksin, totesin kuivasti ja toivoin että hän häipyisi.

– No sillä voi olla osuutta asiaan, mies sanoi ja naurahti taas.

Katselin muualle. Toivoin, ettei mies sanoisi enää sanaakaan. Mies ei ollut huomaavinaan välinpitämättömyyttäni, vaan alkoi kysellä, mistä minä tulin ja mitä tein elämässäni. Jostakin syystä minä kerroin muusta elämästäni, mutta vaikenin suhteestani Peteen.

– Mistä sinä unelmoit? mies kysyi äkkiä ja tuijotti minua vakavasti silmiin.

– Aika syvällinen kysymys heitettäväksi tuntemattomalle, huomautin yrittäen saada häntä ymmärtämään, ettei hän voinut kysyä mitä vain.

Olin hämilläni kysymyksestä. Unelmat? Oliko minulla sellaisia?

– No minä olen Tomi, mikä sinun nimesi on? Tomi kysyi sitten.

– Nelli, minä mutisin entistä enemmän hämilläni.

– No niin Nelli, nyt me ei enää olla tuntemattomia. Mistä sinä unelmoit? Tomi toisti kysymyksensä, ja minä tuijotin häntä silmiin uskomatta korviani.

– En minä taida tietää, mistä minä unelmoin. Luulen, että minulla on joskus ollut paljonkin unelmia, enää en kykene muistamaan niistä yhtäkään. Miksi sinä kysyt?

– Kirjoitan kirjaa.

– Kirjaa? Mistä?

– Ihmisistä, heidän unelmistaan ja toiveistaan ja niiden hukkaamisesta, Tomi sanoi ja tuijotti minua silmissään syvä, tumma katse.

– Kuulostaa tosi hienolta. Mutta elämä ei ole unelmaa, elämä on pelkkää arkea ja sitä, että selviytyy seuraavaan päivään, sanoin.

– Aika kyyninen näkökanta. Eikö elämä ole tuollaisena aika tylsää? Tomi kysyi ja katsoi minua koko ajan silmiin tiiviisti.

– On, elämä on todella tylsää ilman unelmia, sanoin ja katsoin tummalle merelle.

– Yritä muistaa, Tomi sanoi.

– No hyvä on. Taisin usein haaveilla lähteväni. Itse asiassa lapsesta asti haaveilin lähteväni tavallisesta elämästä johonkin muualle. Lapsena kuvittelin lähteväni kotoa rinka selässä seikkailemaan ilman määränpäättä, ilman kelloa ja ilman rahaa. Kuvittelin selviytyväni aina jotenkin. Hieman isompana haaveilin aina merestä ja laivoista, siitä miten satamaan jää kaikki entinen ja minä katson kannella kaikkea, mikä jää taakse. Haaveilin

täydellisestä rakkaudesta ja samalla täydellisestä vapaudesta. Unelmoin tähtitarhoista ja aurinkoisista niityistä, autoista saarista ja tuntemattomista maista. Unelmoin kulkevani rinkka ja kitara mukana, ilman vakituista kotia.

Vaikenin ja tuijotin hetken merelle. Hassujen unelmieni muistaminen toi mieleeni lämpöisiä muistoja, hie-man haikeitakin.

– Kuulostaa, että sinulla on monia unelmia. Niin arvelinkin, kun tulin juttelemaan kanssasi. Olen aika hyvä ihmistuntija ja tunnistan sielunkumppanit usein jo kaukaa. Sinun silmissäsi oli tietty katse, orpo ja ek-synyt, niin kuin tietäisit, ettet kuulu tänne, että sinun paikkasi on jossakin muualla, Tomi sanoi.

– Mutta unelmat ja haaveet ovat vain unikuvia. To-dellisuus, todellinen elämä ei salli unelmia. Arki, todel-lisuus latistaa kaiken alleen, sanoin sitten ja palasin takaisin oman elämäni synkän harmauden keskelle.

– Mutta mitä jos unelmat kerran toteutuvat? Mitä jos ihmiselle tapahtuu vain se, mitä hän uskoo itselleen tapahtuvan? Tomi kysyi.

Mietin hetken vakavasti hänen sanojaan. Niissä saattoi olla villi perä.

– Tuossa saattaa olla jotakin todellista, minä sanoin ja katsoin häntä innostuneena.

Mitä jos minun harmaa elämäni olikin vain sitä, mitä minä uskoin sen olevan? Mitä jos voisin saada jotakin muuta, jotakin parempaa?

– Lähdetkö kannelle, tehdään titanicit? Tomi kysyi, ja hänen silmissään nauroivat sadat pikku tähdet.

– Mennään vain, sanoin ja unohdin kaiken muun.

Unohdin pelätä, että Tomi saattoi olla hullu psykopaati, joka työntäisi minut laidan yli.

Kävelimme tuulisella, pimeällä kannella. Meri oli musta, ja taivas tumma yllämme. Nojauduimme kaiteeseen.

– Kerro minulle kuka sinä olet? Tomi sanoi sitten ja kääntyi minuun päin.

– No minä olen töissä...

– Ei, älä kerro mitä sinä teet, kerro minulle kuka sinä olet, Tomi sanoi.

Minä mietin hämilläni hänen kysymystään. Olin aina oppinut määrittelemään itseni sen kautta, mitä minä tein. Mitä sain aikaiseksi, mitkä olivat saavutuksiani. Mutta kuka minä olin?

– Ei aavistustakaan, minulla ei ole aavistustakaan kuka minä olen, kuiskasin hiljaa tuuleen.

– Sinusta näkee sen, tiedätkö? Jokin sinussa viestii minulle, että sinä et tunne itseäsi tai et ainakaan pidä itsestäsi. Mutta sinä vetoat minuun. Sinussa on jotakin niin herkkää ja särkyvää, että se saa minut miettimään, miksi sinä olet särkynyt? Mutta toisaalla, jossakin syvässä sinussa on jotakin sellaista kuin tämä meri. Jotakin äärimmäisen vahvaa, vaarallista ja tuntematonta. Minä en usein koe tällaista ketään ihmistä kohtaan. On kuin olisin tuntenut sinut ikuisesti. Tunsin niin heti, kun näin sinut.

– Sinä olet kyllä outo ihminen. Tulet vain juttelemaan tuiki tuntemattoman ihmisen kanssa ja kyselet ihmisen syvällisimpiä ajatuksia kuin se olisi ihan normaalia, puuskahdin.

– Minä olen matkustellut paljon. Tiedätkö, että monessa maassa ihmiset tekevät juuri näin. Juttelevat toisilleen, vaikka eivät tunne. Suomessa kaikki ovat niin sulkeutuneita, että he jurottavat vain omissa oloissaan. Saattaa olla niin, että huoneessa on kymmenen yksinäistä ihmistä, mutta kukaan ei suostu puhumaan toi-

silleen, kun he eivät tunne ennestään. Sitä paitsi, kun kirjoittaa ihmisten haaveista, pitää todella jutella ihmisten kanssa, tutustua heihin, nähdä heistä todellinen puoli. Tiedätkö, minä olen psykologian tohtori, mutta en koe ensisijaisesti olevani psykologi tai kirjailija. Jos joku kysyy minulta, kuka minä olen, en koskaan kerro mitä minä teen. Lähes kaikki ihmiset kertovat ammatinsa, kun kysyn heiltä keitä he ovat. Ja kaikki menevät hämilleen, kun kysyn, että keitä he todella ovat sen takana mitä he tekevät.

– Hassua, tiedätkö. Minäkin olen joskus nuorempana unelmoinut olevani psykologi. Olen unelmoinut sillä tavalla voivani auttaa ihmisiä. Mutta nyt olen itse sellainen sotku, etten ikinä pystyisi auttamaan yhtään ketään, sanoin synkistyen.

– Miksi sinä koet olevasi sotku? Tomi kysyi ja katsoi minuun niin, että koin pitkästä aikaa olevani kiinnostava ihminen.

– Vaikea ihmissuhde, sanoin ja katsoin häneen arvioivasti. Voisinko luottaa häneen? Tomi otti kuuntelevan asennon, muttei sanonut mitään.

– Olen naimisissa ihmisen kanssa, joka ei oikein arvosta minua, sanoin vaikeasti.

Jostain syystä Petestä puhuminen Tomin kanssa tuntui väärältä ja suorastaan vastenmieliseltä. Tuntui kuin pettäisin Peten luottamuksen. Muistin äkkiä, kuka minä olin, ja vetäydyin kuoreeni.

– Ei sinun tarvitse kertoa, jos se tuntuu pahalta, Tomi huomautti ja katsoi minuun, tuntui kuin hän olisi katsonut suoraan lävitseni.

– Sinun kanssasi on ollut todella mukavaa jutella, sanoin sitten ja käännysin katsomaan merelle.

Oli alkanut sataa hiljalleen, ja hiukseni liimautuivat kiinni kasvoihini.

– Saisinko sinut houkuteltua yhdeksi niistä, joita haastattelen syvemmin kirjaani varten? Tomi äkkiä kysyi.

– Miksi? kysyin hämmästyneenä.

– Sinä kiehdot minua. Sitä paitsi, jos en muuten saa tutustua sinuun paremmin, niin tekisin sen edes tämän kautta. Sinun elämäsi on jotenkin yhteydessä omaani, en vielä tiedä miten, mutta vaistoan sen.

– En tiedä miten voisini, Pete... Hän on todella omistushaluinen, ja vaikka hän häpeääkin minua, hän ei silti salli minun edes juttelevan kenenkään muun miehen kanssa.

– Sitten me tapaamme minun työpaikallani. Sano hänelle, että tarvitset apua, tuskin hän estää sinua menemästä hakemaan apua itsellesi?

– Minä luulen, että hän estää. En ole oikein saanut käydä missään, hän haluaa minun pysyvän kotona.

– Tietysti sinä saat tehdä mitä haluat. Mutta muista, että sinä olet aikuinen ihminen, jolla on päätösvalta oman elämän suhteen. Sinä saat mennä tai olla menevä sinne minne haluat, kukaan ei voi sinua kieltää millään valtuuksilla, Tomi sanoi katsoen minuun rauhallisesti.

– Minä haluaisin todella jutella kanssasi uudelleen, sanoin yllättäen itsenikin.

Olin ollut masentunut jo pitkään ja kokenut elämäni tylsäksi ja merkityksettömäksi, ja nyt yllättäen tuntui kuin elämä olisi palannut sisälleni ja että minussa liikkui taas jotakin. Että minä olin kuin olinkin olemassa ja elossa, ja että minulla oli mahdollisuuksia, joita en ollut muistanut. Nykyisellään heräsin eloon vain silloin kun Pete kosketti minua, kun hän antoi minulle palasen rakkauttaan, vain silloin tunsin olevani olemas-

sa. Mutta voisiko olla mahdollista, että voisin löytää onnea jostakin muualta?

– Luotatko sinä minuun? Tomi kysyi katsoen minuun ystävällisesti.

– Luotan, sanoin lujasti.

– Hienoa. Sitten toivon, että me näkisimme vaikka ensi viikolla. Löydät yhteystietoni puhelinluettelosta. Jos haluat, voit soittaa minulle ja näemme. Jos et halua, minä en häiritse sinua, sillä sinulla on valinnanvapaus sen suhteen mitä tahdot elämältäsi. Muista kuitenkin, että mitä ikinä teetkin elämässäsi, se on sinun elämäsi, sinun päätöksesi, sinun valintasi. Elämäsi on sinun unelmasi, ja sinä itse teet siitä sellaisen kuin haluat.

Tomi lähti kävelemään pois kannelta, ja minä katsoin hänen peräänsä pitkään ajatuksiini vaipuneena. Jokin keskustelussamme oli muuttanut minua jotenkin. En vielä pystynyt tarkemmin määrittelemään miten, mutta jotakin pientä minussa oli tapahtunut. Kun vihdoinkin lähdin takaisin sisälle, en edes tajunnut olleeni poissa useita tunteja. Kävelin suoraan hyttiin, sillä en enää välittänyt missä muut olivat. Ajatuksissani oli vain keskusteluni Tomin kanssa.

Hytissä en sytyttänyt valoja, vaan hiivin hiljaa ikkunan ääreen. Katselin pitkään merelle ja kuulin kohinan korvissani, vaikka fyysiset korvani kuulivat vain laivan hurinan.

Ovi aukesi, ja meluisa joukko tunkeutui hyttiin, valot laitettiin päälle. Lumous oli särkynyt, ja minä säikähdin kuin pieni lapsi.

– Missä helkutissa sinä olet ollut? Pete räjähti, kun näki minut.

– Kannella, sanoin.

– Yksin? Pete kysyi pahaenteisellä äänellä.

- Se on kai oma asiani, sanoin yllättäen jopa itseni. Pete pysähtyi ja katsoi minua tarkemmin.
- Miksi sinun poskesi hehkuvat tuolla tavalla? Kerro heti kenen kanssa sinä olet ollut? Pete tivasi.
- Se ei kuulu sinulle, ei tippaakaan, sanoin ärsyyntyneenä.
- Se kuuluu minulle mitä suurimmassa määrin, Pete sanoi vihaisesti. Hän lähestyi minua uhkaavasti, kunnes ilmeisesti muisti että hänen ystävänsä olivat yhä paikalla.
- Voisitteko antaa meille hetken aikaa? Pete kysyi muilta, jotka olivat seuranneet keskusteluumme hiljaa. Muut lähtivät ja sulkivat oven perässään.
- Mitä sinulle on tapahtunut? Sinä et ikinä ole uskaltanut puhua minulle tuolla tavalla, Pete kysyi ja lähestyi minua silmissään se tuttu, halveksiva katse.
- Ehkä minä tapasin ihmisen, joka arvosti minua. Ehkä minä löysin itsestäni jotakin rakastettavaa. Ehkä minä olin pitkästä ajasta oikea ihminen, kynnysmaton sijaan, sanoin rauhallisesti.
- Vai niin. Muistuttaisin sinua kuitenkin asemastasi, ennen kuin päätät yrittää itsenäistyä liikaa, vaimokultani. Sinulla ei ole rahaa. Jos haluat avioeroa, et saa minulta mitään, sinulla itselläsi ei ole yhtään mitään. Koska sinulla ei ole rahaa, sinulla ei ole myöskään varaa hankkia itsellesi asuntoa, sinulla ei ole ketään kenen luokse voisit muuttaa. Muistuttaisin myös, että sinulla ei ole yhtään ystävää, ei ketään tukenasi, ei ketään, olet täysin yksin, koska kukaan ei pidä sinusta. Minä olen ainoa, joka sinulla on, ainoa turvasi. Mieti sitä hetki. Voisin pakottaa sinut kertomaan kenen kanssa olit, sinä tiedät sen. Voisin tehdä sen erittäin helposti, olet niin heikko, pieni rakkaani, että saan sinut kosketuksel-

lani tekemään mitä vain. En kuitenkaan halua palkita sinua nyt sillä tavoin. Tahdon pitää hauskaa ystäväieni kanssa. Olen valmis kuuntelemaan anteeksipyyntösi heti, kun olet ymmärtänyt äsken kertomani tosiasiat. Lisäksi odotan, että anteeksipyyntösi lisäksi osoitat minulle henkilön, joka syötti mokomia ajatuksia typerään päähäsi, Pete tokaisi ja pamautti hytin oven kiinni. Jään seisomaan pimeään hyttiin ja annoin Peten sanojen valua tietoisuuteni myrkyllisenä, lamauttavana juomana, jota minulla ei ollut voimaa vastustaa.

16. Luku

Laivamatkan jälkeisenä viikkona pohdin usein, soittaisinko Tomille. Hän oli kadonnut kuin hiekanjyvä Saharaan, enkä ollut nähnyt häntä loppumatkan aikana, vaikka kuinka olin yrittänyt etsiskellä häntä katseellani. Luulin jo kuvitelleeni koko ihmisen ja keskustelumme. Olihan tapaamisemme kuitenkin melko merkillinen, niin kuin Tomi itsekin.

Keskiviikkoiltana Pete sitten lähti baariin Teemun kanssa. Minä tuijotin tylsistyneenä televisiota, kun äkkiä muistin Tomin. Aloin kaivaa puhelinluetteloa kuumeisella innolla kaapista, ja löysin Tomin yhteystiedot keltaisilta sivuilta, niin kuin hän oli luvannutkin. Valitsin numeron hieman epäröiden ja odotin hermostuneena. Järkeni käski minun lopettaa soittamisen ja sammuttaa puhelimen, ettei Tomi voisi soittaa takaisin, mutta uusi mahdollisuus keskusteluun Tomin kanssa sammutti järkeni äänen.

– Tomi Vartiainen.

– Tuota... Nelli tässä moi... Sieltä laivalta, minä änkytin.

Tomini ääni kuulosti niin asialliselta, että pelkäsin, että hän ei muistaisi minua.

– Hei Nelli. Mahtavaa että soitit. Ehdin jo pelätä, etten kuule sinusta enää ikinä.

- No mietinhän minä pitkään, uskallanko soittaa, sanoin hiljaa.
- Mitä sinä teet nyt? Tomi kysyi suoraan.
- En mitään ihmeellistä. Olen yksin kotona, kun Pete lähti baariin, sanoin.
- Tulisitko käymään minun toimistolla? Äläkä pelkää, minulla ei ole mitään taka-ajatuksia suhteesi, tahdon vain jutella ja auttaa sinua.
- Tuota, minulla ei ole rahaa maksaa sinun palkkioita, sanoin varovasti, muistaen että Tomi oli ammatiltaan psykologi.
- Hassu, enhän minä nyt sinulta mitään rahaa pyydä, päinvastoin, minunhan pitäisi maksaa sinulle, jos suosittu siihen mistä puhuimme laivalla, Tomi naurooi.
- Minä vain varmistin, virnistin jo itsekini.
- Jos pääset, niin tule niin pian kuin mahdollista. Hyvä kun soitit nyt, olin jo lähdössä toimistolta kotiin, Tomi sanoi.
- No minä lähden nyt heti, sanoin oudon kiihtymyksen vallassa.
- Hienoa, nähdään kohta, Tomi sanoi ja sulki puhelimen.

Kun olin vain muutaman sadan metrin päässä päämäärästäni, minua alkoi jännittää ja aloin vilkuilla ympärilläni. Olin varma, että Pete tarkkaili minua jostakin ja saisin kuulla kunniani, pelkäsin, että Pete tulisi jostakin kulman takaa ja raahaisi minut kotiin ja nolaisi minut niin kuin niin monta kertaa aiemmin. Peteä ei kuitenkaan näkynyt.

Tomini tuli minua vastaan ovelle, ja hänen näkemisensä tuntui siltä kuin uni olisi juuri muuttunut todellisuudeksi silmiäni edessä.

– Tule peremmälle vain, Tomi sanoi.

Hän oli yhtä rento, rauhallinen ja välitön kuin laivallakin, joten rentouduin heti hänen seurassaan. Hänestä huokui omituinen rauha, samanlainen rauha kuin Samistakin oli aina huokunut.

Hänen toimistonsa oli kuin hänen omakuvansa, koko sisustus oli harmoninen ja rauhallinen. Istahdin sohvalle.

– Aloitetaanko sen kirjaprojektin kanssa? Tomi kysyi.

– Aloitetaan vaan. En kyllä vieläkään ymmärrä, minä takia sinä minua siihen haluat haastatella, minähän olen mahdollisimman epäkiinnostava ihminen, sanoin.

– Kuka sinulle niin on sanonut? Tomi kysyi hämmästyneenä ja kääntyi katsomaan minua.

– Pete, sanoin hiljaa.

– Pete. Kuulostaa siltä, että sinä ja tämä Pete olette aika eri maailmoista, Tomi sanoi diplomaattisesti.

– Minä en ole Peten maailmasta, sanoin, sillä sehän meidän ongelmamme oli.

– Mitä sinä tarkoittit tuolla? Tomi kysyi, istui minua vastapäätä ja jätti nauhurin laittamatta päälle.

– Meidän suurin ongelmamme Peten kanssa on se, että hänellä on rahaa matkustella, bailata, tavata ystäviä ja pitää hauskaa. Hänellä on oma yritys, joka menestyy kaiketi aika hyvin. Minulla sen sijaan ei ole koskaan varaa mihinkään. Minulla ei yksinkertaisesti ole varaa Peten elämäntyyliin, eikä Pete tunnu ymmärtävän sitä. Hän halveksii ammattiani. Minä en myöskään ole tarpeeksi hienostunut enkä tarpeeksi mitään Petelle.

Tomi oli pitkän aikaa hiljaa vuodatukseni jälkeen ja vain katsoi minua syvä myötätunto silmissään.

– Tiedätkö, toisena iltana laivalla minä katselin sinua ja sitä muuta porukkaa koko illan. Suo anteeksi että

tein niin, minulla ei ole oikeutta mitenkään tunkeilla sinun elämääsi, mutta oikeastaan se oli vahinko. En minä tarkoituksella tullut sinne ravintolaan katselemaan sinua, mutta kun näin sinut ja sen muun joukon, oli minun pakko katsella, mistä sinun edellisen illan kyynisyytesi johtui. Minä en edes kuullut mitä te puhuitte, mutta sinun ruumiinkielesi oli niin alistunutta ja masentunutta, että minun teki mieli tulla juttelemaan kanssasi. En tullut, koska tiesin, etten voi sekaantua sinun elämääsi ilman että sinä haluat sitä, Tomi sanoi ja katsoi koko ajan minua silmiin.

– Hetken aikaa sinä kuulostit ihan Samilta, minä sanoin.

– Kuka on Sami?

– Hän on minun paras ystäväni. Hän on oikeastaan aika paljon sinun tyyppisesi, hyvin ymmärtäväinen ja lämmin ihminen. Hän on uskossa, lisäsin vielä jostakin syystä.

– Niin, en varmaan vielä ole sanonutkaan sitä sinulle, mutta olet ehkä aavistanut jotakin. Minäkin olen kristitty ja toteutan psykologina ja kirjailijana sitä tehtävää tässä maailmassa, jonka koen Jumalan antaneen minun hoitaakseni. Ja olen tätä tehdessäni onnellinen, Tomi sanoi ja katsoi minuun hymyillen.

– Hassua. Samikin aina puhuu... Puhui siitä, miten jokaisella ihmisellä on oma paikkansa tässä maailmassa, sanoin hiljaa.

– Niin, niinhän me uskomme. Että jokainen ihminen on äärettömän arvokas vain siksi, että Jumala on luonut meistä jokaisen. Jumala on antanut meistä jokaiselle tärkeän tehtävän, jota varten me olemme maailmassa. Ja jokainen meistä saa silti vapaasti valita, haluaako seurata Jumalaa ja hänen tietään vai haluaako valita oman tiensä. Meidän Jumalamme antaa jokaiselle ihmi-

selle arvon sillä, että saamme valinnan vapauden. Jumala ei pakota ketään, vaan hänen rakkautensa vastaanottaminen on vapaaehtoista. Tietysti jokainen myös kantaa itse vastuun valinnastaan, Tomi sanoi varovasti.

– Niin, en tiedä. Minä itse en ole uskossa enkä koskaan oikein ole ymmärtänyt koko juttua, vaikka olen tietysti kiinnostunut erilaisista elämänselitysmahdollisuuksista. Mutta en tiedä, onko tuo minua varten, sanoin vähän vaikeana.

Olin aina kokenut asian pohtimisen jotenkin vaikeaksi itselleni. Sillä vaikka kunnioitin Samin ja Tomin vakaumusta, silti se, että ajattelisin itse olevani uskovainen, aiheutti minulle muutamia kymmeniä kiusallisia kysymyksiä liittyen esimerkiksi siihen, kuinka läheiseni suhtautuisivat moiseen muutokseen minussa. Usko vaatisi melkoista hyppyä tuntemattomaan, enkä tiennyt, olinko valmis moiseen benji-hyppyyn, ainakaan vielä.

– Meidän ei ole pakko puhua uskosta, jos et tahdo. Puhutaan sen sijaan Petestä ja Samista. Eikö Samilla ja sinulla ole koskaan sitten ollut mitään romanttista? Tomi kysyi.

– Ei, ei ole, naurahdin.

– Mutta Peteä sinä rakastat?

– Kyllä, häntä minä rakastan, sanoin hiljaa.

– Miksi sinä omasta mielestäsi annat Peten alistaa itseäsi? Tomi kysyi.

– Minä en keksi muuta vastausta, kuin että en tunne ansaitsevani muuta, mutisin.

– Miksi? Tomi kysyi.

Hänen katseensa oli täynnä myötätuntoa, täynnä ymmärrystä, täynnä tahtoa auttaa, enkä ymmärtänyt miksi.

- Minä en tiedä. En minä tiedä mistä se johtuu, sanoin.
- Kerro minulle enemmän Petestä, Tomi pyysi ja nojautui taaksepäin tuolissaan, kuitenkin koko ajan katsoen minua silmiin.
- Pete on komea, kaikkien suosiossa, sosiaalinen, varakas, kekseliäs, innostava. Hän osaa olla hyvin hurmaava, ihmisten seurassa hän on yleensä äänessä, hän nauttii keskipisteenä olemisesta, juhlista ja... Kautiiden naisten seurasta, sanoin lopuksi toteavaan sävyyn.
- Kaikki varsin positiivisia kuvauksia, Tomi sanoi mietteliäästi.
- Tai kerroin sen, millainen Pete on muiden ihmisten läsnä ollessa, ja millainen hän minullekin oli aluksi, sanoin.
- Millainen hän on nyt sinulle, sinun seurassasi? Tomi kysyi.
- Hän on usein ivallinen ja ilkeä, piikittelevä ja määräilevä, hallitseva ja pisteliäs, olen huomannut, että hänellä on valtava tarve alistaa minua ja hän haluaa, että häntä ihailtaan ja katsotaan ylöspäin. Hän itse ihaillee ihmisiä, jotka ovat taloudellisesti menestyviä, häikäilemättömiä ja kovia. Hän puhuu usein siitä, miten joku nainen on häneen valtavan ihastunut, niiden mukana on ollut myös entinen ystäväni Tuulia. Tuulia väitti minulle, ettei ollut kiinnostunut Petestä, mutta kuitenkin yllätin heidät yksi päivä kahvilasta. Tuulia väitti, että Pete oli kysynyt häneltä häälähjavinkkiä, mutta Pete sanoi hänen valehtelevan. Uskoin sitten Peteä. Anteksi tämä hirveä sanaripuli, sanoin lopuksi hengästyneenä.

- Ei se mitään. Kuulee, että et ole saanut vähään aikaan todella jutella kenenkään kanssa. Onko sinulla yhtään ystävää?
- Ei ole. Ei enää, paitsi Peten hyväksymät ystävät. Marika on Peten tuttuja, ja Marika on kyllä tosi mukava, mutta en voi jutella hänelle, koska hän puhuisi kaiken Petelle, sanoin.
- Mitä sitten on tapahtunut muille ystävyysuhteillesi?
- No ne on pikkuhiljaa katkenneet. Se alkoi Samista, en saanut enää tavata Samia, koska Pete ei halunnut minun tapaavan ketään miespuoleista ihmistä. Mutta sitten pikkuhiljaa hän alkoi rajoittaa myös muita ystävyysuhteitani, ja jotenkin kaikki on vain jäänyt niin, että nyt minulla ei ole mitään eikä ketään muuta kuin Pete, niin kuin Petekin minua aina muistuttaa. Mutta hei, nyt me ei puhuta ollenkaan siitä, mistä meidän piti puhua. Minähän tulin tänne sitä sinun kirjaasi varten, sanoin huolestuneena.
- Älä sinä sitä mieti. Minusta tuntuu, että sinä olet niitä ihmisiä, jotka aina huolehtivat muista mutta unohtavat huolehtia itsestään. Ainakin kaiken sen perusteella, mitä olen sinusta kuullut.
- Tiedätkö, tuntuu omituiselta, mutta vaikka olemme nähneet vain kaksi kertaa, minusta tuntuu, että sinä tunnet minut jo nyt paremmin kuin Pete, sanoin ujosti. Silloin puhelimeni soi ja säpsähdin. Hyppäsin vauhkona laukulleni ja kauhukseni huomasin Peten soittavan.
- Nelli, vastasin heti.
- Missä sinä olet? Peten ääni kuulosti uhkaavalta.
- Tuota, kävelyllä, valehtelin.
- Sinun olisi parempi tulla kävelemästä kotiin ja vähän äkkiä. Mitä sinä oikein kuvittelet tekeväsi lähtiessäsi ulos ilmoittamatta minulle? Pete räyhäsi.

- Anteeksi, minä tulen kotiin heti, sanoin, ja omissa korvissanikin ääneni kuulosti nöyristelevältä.
- Aivan hiivatin mahtavaa! Kauan sinulla menee?
- Menee puolisen tuntia, sanoin hiljaa.
- Mitä? Missä asti sinä olet? Ja miksi siellä on niin hiljaista, ulkona yleensä kuuluu jotakin liikenteen ääntä? Pete kysyi epäilystä äänessään.
- Minä kerron sitten kotona, sanoin hiljaa.
- Vai niin, taidatkin olla jonkun miehen luona. Sinä tiedät mitä tästä seuraa, Nelli. Ala tulla kotiin, nyt heti, Pete käski synkästi ja sulki puhelimen.
- Minun täytyy nyt lähteä, sanoin ihan paniikissa Tomille ja keräsin tavaroitani lattialta. Tomi katsoi minua pitkään, hänen katseensa oli levollinen.
- Pysähdy hetkeksi, Tomi pyysi hiljaa. Minun mieleni oli levoton enkä olisi malttanut istua. Tunsin kuitenkin olevani Tomille velkaa sen, että kuuntelisin sen hetken, kun hän halusi puhua minulle.
- Miksi sinä annat Peten käskettä sinua? Miksi sinä oletat, että hänellä on oikeus määrätä siitä missä sinä olet? Miksi sinä koet, että sinun on valehdeltava hänelle missä sinä olet? Tomi kysyi omaan rauhalliseen tyyliinsä.
- Koska hänellä on valta minun elämäni. Jos en tee niin kuin hän käskää, hän voi pistää koko maailmani sekaisin. Hän voi heittää minut asunnostaan, kertoa minusta valheellisia asioita, hänellä on taloudellinen valta minuun. Minulla ei ole enää mitään muuta kuin hänet, sanoin hiljaa.
- Entä mitä sinä saat hänen kanssaan olemisesta? Miksi luulet, että ajauduit suhteeseen hänen kanssaan? Tomi kysyi sitten.

– En tiedä. Hän oli silloin niin hurmaava, mutta nyt kun ajattelen, niin kai hänen käytöksestään oli huomattavissa jo heti alussa hänen hallitseva luonteensa. Mutta ehkä minä tavallaan tiedostamattani etsinkin vahvaa miestä elämäni, vaikka ajattelin silloin, etten halua ketään. Olen miettinyt, että ehkä minä kuitenkin salaa pelkäsin rakkautta ja rakastumista. Olen aina tullut toimeen omillani, koska vanhempani olivat kykenevämpiä oikeasti rakastamaan minua ja Mikkoa, heillä oli liian kiire riidellä keskenään, niinpä me molemmat ikään kuin huolehdimme itsestämme. Ehkä minä sitten jotenkin salaa toivoin, että joskus olisi joku joka pitäisi minustakin huolta, ettei tarvitsisi aina pärjätä yksin, sanoin hiljaa.

Olin alkanut ymmärtämään vasta nyt, miksi olin antanut niin helposti Petelle vallan elämäni. Olin tietämättäni toivonut että hän – edes hetken aikaa – pitäisi minusta huolta. Tämän kaiken ymmärtäminen sai minut hämilleni, sillä olin aina pitänyt itseäni itsenäisenä, vahvana naisena. Koska olin aina pärjännyt omillani, olin automaattisesti olettanut, etten tarvitse ketään rinnalleni. Ja nyt sain huomata, että juuri tuo salattu kaipuu oli ajanut minut tähän tilanteeseen. Juuri tuo kaipuu oli saanut minut luovuttamaan itseni Petelle. Kuka minä sitten oikein olin, jos en ollutkaan se vahva Nelli, jona olin tottunut itseni näkemään?

– Luulen, että olet oikeilla jäljillä. Valheellinen vahvuus on petollista, se saa sinut toimimaan vaiston varassa. Jos et tunnista todellisia tarpeitasi, taitavan manipuloijan on helppo kaivaa sinusta tiedostamattomat kipusi ja tarpeesi esille ja käyttää niitä sitten hyväkseen. Sinun tapauksessasi sinä kerroit Petelle jo heti suhteenne alussa perhetilanteestasi, ja hän todennäköisesti näki lävitseesi ja huolehti aluksi, että sinä sait juuri sitä

huolenpitoa ja rakkautta jota tarvitsit. Mutta sitten hän käänsi sen sinua vastaan, kun osait sitä vähiten odottaa ja nyt hän käyttää sitä kaikkea sinua vastaan. On hyvä, että olet nyt tiedostanut itsestäsi tuon asian, silloin et ehkä ole niin helposti johdateltavissa. Pete on ehtinyt tehdä tuhotyötään sinun itsetunnossasi nyt niin pitkään, että paraneminen on todennäköisesti sinulle vaikea ja pitkä prosessi. Toivon, että kuitenkin tiedostat jo sen, että sinun on parempi olla yksin kuin Peten kaltaisen miehen kanssa. Hän on ulkoisesti vahva, kyllä, mutta sillä vahvuudellaan hän ei tue sinua vaan päinvastoin alistaa ja rikkoo. On hyvä, että olet jo ymmärtänyt sen itsekin. Sen ymmärtäminen, mitä hän sinulle tekee, on jo pieni askel parantumista päin, Tomi sanoi.

- Jos minä selviän tästä, tulenko enää koskaan olemaan ehjä ihminen? kysyin Tomilta kyöneleet silmissä.
- Se on eniten kiinni sinusta itsestäsi. Olen oppinut elämäni aikana, että ihmisen omat ajatukset ovat joko valtavan suuri voimavara tai sitten hyvin voimakas tuhoava voima. Se, mitä ajattelet itse itsestäsi ja omista kyvyistäsi ja elämästäsi, vaikuttaa eniten siihen, mitä elämässäsi saavutat ja mihin pystyt. Pete on varmasti oivaltanut tämän, sillä hän käyttää sinua vastaan juuri ajatuksen asetta. Hän on saanut sinut uskomaan, että olet kyvytön tekemään mitään ilman häntä. Se ajatus toimii sinua vastaan paremmin kuin nyrkit tai mikään fyysinen voima, mitä hän voisi sinua vastaan käyttää. Toivon, että ymmärrät sen. Kerroit, että hän on toisinaan käyttänyt myös fyysistä voimaansa sinua vastaan ja se kertoo siitä, että tällaisina hetkinä et ole uskonut hänen puheitaan itsestäsi tai hän ei ole saanut haluaansa otetta sinusta. Kun ajatuksen voima ei tehoaakaan niin kuin Pete haluaisi sen tehoavan sinuun, silloin hän joutuu käyttämään väkivaltaa, jos haluaa saada

sinut valtaansa. Yleensä tietyllä tavalla älykkäät miehet käyttävät enemmän henkistä valtaa kuin fyysistä, sillä se on loppujen lopuksi paljon voimakkaampaa valtaa. Henkinen pelko omasta kelpaamattomuudesta kääntää toisen omat ajatukset häntä itseään vastaan, se on äärettömän voimakasta valtaa. Sanon tämän kaiken, koska haluan, että opit ymmärtämään sen, millä hän hallitsee sinua ja miten se toimii sinua vastaan. Kun ymmärrät sen, sinun on ehkä hieman helpompi ymmärtää myös se, että vika ei ole sinussa. Hän voisi käyttää samoja hallitsemiskeinoja ketä tahansa vastaan. Hän voisi etsiä kenen tahansa kipupisteen ja tökkiä sitten siihen niin kauan, että murtaisi hänet, Tomi sanoi.

– Niin, kaikki mitä sanot on varmasti totta. En vain enää tiedä, onko minussa tarpeeksi voimaa tehdä mitään tilanteelleni, Petellä on liian suuri valta minun elämäni, hän voi tuhota kaiken elämästäni, jos toimin hänen tahtonsa vastaisesti, sanoin kuiskaten.

– Kaikki tuo on valhetta. Kaikki tuo on tosiasiasa juuri sitä ajatuksen valtaa, josta äsken puhuin sinulle. Todellisuudessa Petellä ei ole mitään valtaa sinuun, hän on vain saanut sinut uskomaan niin. En usko että hänellä olisi niin paljon vaikutusvaltaa, että hän voisi viedä työpaikkasi tai estää sinua saamasta ystäviäsi takaisin. Hän sanoo sinulle niin, koska tahtoo sinun näkevän itsensä voittamattomana. Todellisuudessa sinä voisit kävellä ulos hänen elämästään jo tänään, ottaa yhteyttä entisiin ystäviisi, kertoa siitä millainen Pete on ja saada majapaikan ennen kuin löydät oman asunnon. Todellisuudessa maailma on sinulle avoin, Pete on vain onnistunut sulkemaan sinun silmäsi niin, että näet ympärilläsi vain pimeää. Mutta sinun tarvitsee vain avata

silmäsi ja näet laajan maailman ympärilläsi, kaikki ne mahdollisuudet joita sinulla yhä elämässäsi on.

Tomi vaikeni. Hän katsoi minuun miettivästi.

Minun kiireeni oli kuin pois pyyhkäisty. Olin jähmettynyt paikoilleni. Olisiko se totta? Maailma avoimena, minulle? Samalla ajattelin kuitenkin sitä, miten paljon olin halunnut olla Peten kanssa, miten kuitenkin rakastin häntä, miten en halunnut luopua hänestä mistään hinnasta. Olin naimisissa hänen kanssaan, kuinka voisit pettää avioliittolupaukseni niin nopeasti? Kuinka voisit koskaan tehdä mitään sellaista? Mutta olinko valmis kärsimään näin paljon hänen vuokseen? Pitikö minun maksaa näin suuri hinta niistä harvoista rakkauksen hetkistä, jotka Pete minulle soi?

– Mitä sinä sitten neuvoisit minua tekemään? Pitäisikö minun erota Petestä? minä kysyin Tomilta.

– Minä en voi enkä halua neuvoa, mitä sinun olisi tehtävä. Sinun on itse sydämelläsi pohdittava mitä haluat elämästäsi, mikä sinulle on tärkeää ja mistä olet valmis luopumaan. Muista vain aina se, että Pete ei määrää sinun elämästäsi, sinä itse teet sen. Elämäsi ohjat ovat omissa käsissäsi, kukaan toinen ei voi hallita sinua, ellet itse anna sitä valtaa hänelle, Tomi sanoi hiljaa katsoen minua koko ajan miettivästi.

Minä lähdin kotia kohti mietteissäni. Olimme sopineet Tomin kanssa uuden tapaamisen heti huomiseksi.

Kun ovi kolahti takanani kiinni, Pete oli minua vastassa. Hänen kasvoillaan oli syyttävä ilme, ja suun tiukka ilme kertoi hänen odottavan selitystä.

– Älä edes odota minun selittävän, sanoin hänelle yllättävän itsevarmuuden puuskassa.

– Anteeksi, mitä sinä sanoit? Uskallatko toistaa tuon? Pete kysyi.

– Älä odota minun selittävän, minä en selitä. Sinäkään et koskaan selitä, joten sinulla ei ole minkäänlaista oikeutta odottaa minun selittävän menoja, tokaisin. Menin keittiöön ja keitin rauhassa itselleni teen. Toimin rauhallisuus oli tarttunut minuun kuin juovuttava viini.

– Minä aion ottaa selvää, mistä sinä olet tuon asenteesi hankkinut, ja kun saan selville, niin...

– Niin mitä? Sinulla on aina niin paljon uhkauksia, minä en aio enää nöyristellä jaloissasi. Joko sinä hyväksyt sen tai olet hyväksymättä, sanoin varmasti.

– Anna puhelimesi tänne? Pete sanoi ja ojensi käteensä.

– En.

– Puhelin tänne! Pete määräsi niin painokkaasti, että murrui ja annoin sen hänelle.

Pete tutki puhelintani, otti oman puhelimensa ja näpersi jotakin. Sitten hän sai tekstiviestin, ja tajusin, mitä hän oli tehnyt.

– Oletko sinä käynyt psykologilla? Miksi hitossa? Pete sähähti.

– Se kai on oma asiani miksi, jos tarvitsen jostakin syystä keskusteluapua, kai minä saan sitä hakea, tokaisin.

– No et varmasti saa! Jos joku saa tästä tietää, niin minullehan nauraa naapurin harakatkin, vaimoni on mielisairas, jessus! Pete tokaisi.

– Mielisairas? Ai olen heti mielisairas, jos haluan kerrankin keskustella jonkun kanssa? kysyin ja ääneni kohosi.

– No ei kukaan normaali terve ihminen käy psykologilla. Siellä käyvät vain ne, joilla on mielenterveysongelmia.

– No, mitä jos sinä aiheutat minulle mielenterveysongelmia, sanoin sitten haastavasti ja katsoin Peteä suoraan silmiin.

– Asia taitaa kyllä olla niin, että sinä vain olet niin toivoton tapaus, olet ollut aina. Toiset ihmiset kerta kaikkiaan ovat syntyneet epäonnistujiksi, ja sinä olet yksi heistä. Et onnistunut pääsemään yliopistoon, olet tyhmä, sinulla ei ole yhtään ystävää, sinusta ei pidetä, vanhempasi ovat surkeita työläisiä, jotka riitelevät päivästä toiseen, sinä olit varmasti heille aikamoinen pettymys. Katso nyt itseäsi, ruma pikku surkimus, joka tekee onnetonta työtä onnettomalla palkalla, kassatyttö, Pete sylkäisi halveksivasti suustaan.

Peten sanat saivat vastarintani taas kerran murtumaan. Hän puhui totta, minä olin syntynyt epäonnistumaan. Kaikki mitä tein, epäonnistui. Kaikki mitä olin, oli keskeneräistä ja puutteellista.

Pete näki minusta, että oli saanut minut murrettua. Huomasin sen hänen silmistään. Silloin hän tuli luokseni, kohotti kasvoni puoleensa ja suuteli minua. Hänen kosketuksensa sai vastarintani entisestäänkin murtumaan, enkä enää omannut piiruakaan siitä vahvuudesta, jota olin äsken vielä tuntenut.

– Kerro minulle mikä tämä psykologijuttu on, Pete sitten pyysi, hänen äänensä oli kuitenkin luja ja käskevä.

– En minä voi, sanoin.

En halunnut pilata Tomin ja minun hyvin alkanutta ystävyyttä kertomalla Tomista Petelle.

– Kyllä sinä voit, ja sinä kerrot, Pete sanoi määrävään sävyyn.

– Käyn vain juttelemassa hänelle, siinä kaikki, sanoin hiljaa.

– Mikä hänen nimensä on? Pete kysyi.

- Tomi, mutisin hiljaa.
- Tomi? Minkä ikäinen hän on? Pete kysyi.
- Sellainen nelikymppinen, valehtelin kasvot helottaan.
- Sinä valehtelet, Pete sanoi vihaisena.
- Miten niin?
- Sinä et osaa valehdella. Sinusta näkyy kilometrien päähän, jollet puhu totta, ja nyt sinä valehtelet. Miksi?
- Koska sinä suutut, jos minä sanon että Tomi on kolmekymmentäyksivuotias, sanoin rehellisesti.
- Vai niin. Ja millä maksat hänen palkkonsa? Huoraamallako? Tietääkseni en ole antanut sinulle niin paljon rahaa, että sinulla olisi varaa käydä terapiassa. Henkäisin loukkaantuneena.
- Hän tavallaan haastattelee minua yhtä kirjaa varten, mutisin.
- Minkälaista kirjaa? Entä missä sinä tapasit hänet? Pete kysyi pahaenteisesti.
- Se kirja kertoo unelmista. Tapasin hänet... siellä laivalla, takeltelin.
- Eli olit sen miehen seurassa siellä kannella? Olit yksin, kahden kesken tuon miehen kanssa? Pete sanoi uhkaavalla äänellä, silmät kylminä kuin jää.
- Me vain juttelimme, ihan tosi Pete, ääneni kuulosti hiiren piipitykseltä omiinkin korviini.
- Juttelite, niin varmaan, Pete sanoi ivallisella äänellä.
- Kun sinä vietit aikaasi tanssimalla sen naisen kanssa etkä huomionut minua mitenkään, niin kun Tomi pyysi minua juttelemaan kanssaan, minä menin.
- Tottakai sinä menit. Sinähän menet kun mies kääntää. Olisin halunnut, että tottelisit vain minua, mutta nähtävästi annat kenen tahansa houkutella sinut mihin vain.

– Hän ei houkutellut minua mihinkään. Hän muistutti minua siitä, että minua ei saa kohdella miten vain. Hänen kanssaan puhuminen rohkaisi minua, minulla on ollut niin paha olla kanssasi, mutisin.

– Kai sinä ymmärrät, että tämä oli viimeinen kerta, kun käyt Tomin luona juttelemassa? Pete kysyi murskaavasti.

– Kyllä, tietenkin, sanoin masentuneena.

Pete ojensi puhelimeni minulle, ja tiesin, mitä hän odotti minulta. Painoin pääni ja tunsin kyynelten polttavan silmiäni takana.

– Aiotko todella pakottaa minut tekemään tämän? kysyin hiljaa Peteltä.

Pete ei vastannut, hän vain katsoi minuun järkähtämättömän näköisenä. Valitsin Tomin numeron.

– Kuule, en voi enää tulla käymään, sanoin hiljaa puhelimeen.

– Olet siis tehnyt päätöksesi? Tomi kysyi.

Hänen äänensä ei ollut syyttävä, ei vihainen, vain surullinen. Tiesin, että hänenkin mielestään meistä oli tullut yhdessä illassa ystäviä. Vain ystäviä, ei muuta, mutta syvää todellista ystävyyttä ei löytynyt usein. Olin hiljaa niin pitkään, että huomasin Peten ilmeen kiristävän. Tomi oli hiljaa toisessa päässä, hän odotti.

Tiesin olevani nyt juuri vedenjakajalla oman elämäni suhteen. Juuri nyt, juuri tässä minä itse päättäisin elämäni suunnan.

– Tomi..., sanoin hiljaa.

– Niin?

– Minä tulen huomenna taas, mikäli se sinulle vain käy? sanoin ja tunsin vapauden sisälläni hetkisen, kunnes näin Peten mustat silmät.

Puhelimeni lensi kädestäni, kun Pete huitaisi sen lattialle. Näin vain Peten leimuavan mustat silmät, täynnä raivoa. Sillä hetkellä tunsin kauhun leviävän jokaiseen jäseneni. Pete ei leikkinyt. Hän ei ollut koskaan ennen lyönyt minua, mutta nyt hän näytti olevan valmis ihan mihin vain. Peräännyin muutaman askeleen, vaikka jokainen ruumiini jäsen tuntui olevan kuin lyijyä. Pete harppasi eteeni, tönäisi minut rajusti seinää päin ja potkaisi jalat altani. Romahdin polvilleni maahan hänen eteensä. Hetkeksi silmissäni musteni kivusta. Suljin silmäni ja odotin lyöntiä tai potkua, sitä lopullista iskuja, jolla Pete voisi tappaa paitsi sieluni, myös ruumiini. Kun mitään ei tapahtunut, avasin hitaasti silmäni ja kohotin katseeni Peteen. Hän seiso i edessäni tuijottaen minua halveksiva ilme silmissään. Hän näytti siltä, kuin olisi halunnut pyyhkiä kenkäänsä naamaani, enkä yhtään epäillyt, ettekö hän voisi tehdäkin juuri sen.

– Jos sinä menet huomenna sen pönttötohtorin luo, sinä tiedät mitä tapahtuu, Pete sanoi kylmästi.

Hän tuijotti minuun ylimielisesti. Minä olin polvillani hänen edessään ja tajusin äkkiä kristallin kirkkaasti, että juuri tällaisessa asemassa Pete halusi minun olevan hänen edessään. Hän ei halunnut minulle mitään hyvää, hän halusi murtaa minut.

– Ei sillä ole väliä. Millään ei enää ole. Minä lähden sinun luotasi jo tänään, sanoin katsoen häntä silmiin. Peten silmiin levisi ivallinen ilme.

– Ai. Sinä lähdet? Niin kuin niin monta kertaa aiemminkin olet lähtenyt? hän kysyi huvittunut ilme kasvoillaan.

– Ei. Tällä kertaa minä todella lähden. Nyt olen saanut tarpeekseni, sanoin katsoen häntä yhtä kylmästi kuin hän katsoi minua.

En tainnut olla kovin vakuuttava ollessani polvillani hänen edessään, sillä Peten kasvoille levisi huvittunut hymy.

– Jos sinä lähdet, sinä lähdet minun käskystäni. Muutoin sinä pysyt minun luonani, sinä tiedät sen, Pete sanoi.

– Ei, minä en enää aio olla sinun sätkynukkesi, sanoin päättäväisesti.

– Voi, mutta sinä olet kuitenkin, pieni, typerä, ruma sätkynukkeni. Sinä tiedät, että kukaan muu ei sinua huolisi, sinun onnetonta, vaatimatonta persoonaasi ei kukaan toinen voisi rakastaa. Sinähän tiedät, että sinua ei rakasta kukaan. Kukaan muu kuin minä ei välitä sinusta, sinulla ei ole yhtään ystävää, vanhempasikin inhoavat sinua, Pete sanoi kylmästi.

Hän painoi päätäni niskastani alaspäin niin lujasti, että romahdin kasvoilleni maahan.

– Varo nousemasta, Pete varoitti, kun hän irrotti otteensa.

Makasin hänen edessään sydän kylmänä kauhusta. Pelkäsin mitä hän saattaisi tehdä, joten tottelin häntä ja makasin hiljaa paikallani yrittämättäkään nousta.

– Jos sinä jostakin syystä kuitenkin lähtisit, sinä tiedät, että minä voin tehdä elämäsi helvetiksi. Vien sinulta kaiken. Sinulla ressukalla kun ei nytkään ole yhtään ystävää, Minä pidän huolen siitä, että jatkossa kukaan entisistä ystävistäsi ei edes puhu kanssasi. Mene ystäviesi luokse valittamaan, mene vain, ja näet, että he eivät usko sanaakaan puheestasi. He pitävät sinua hulluna, he ovat sanoneet niin minulle. Tuulia ja Pauliina ovat ihmetelleet minulle sitä, miten sekaisin sinä olet. Luuletko, että he uskoisivat sanaakaan puheestasi? Typerä pikku idiootti, kuvitteletko sinä voitvasi vastustaa minua? Kuvitteletko voitvasi voittaa minut? Olet

typerämpi kuin uskoinkaan, jos kuvittelet voitasi lähteä luotani. Voit olla varma, että työpaikkaasi sinulla ei enää sen jälkeen ole eikä kukaan sinua palkkaa, tuolaista surkeaa pientä piestyä koira, Pete sanoi ivaa äänessään.

En puhunut mitään, tiesin, että hän odotti minun olevan hiljaa ja kuuntelevan.

– Tiedätkö, on oikeastaan aika kummallista, kuinka sokea sinä todellisuudessa olet. Kuinka et ole yhtään ihmetellyt, miksi meillä on niin vähän seksiä tai miksi olen niin paljon öitä pois kotoa. Sinä raukkaparka et ole tajunnut, mitä sinä minulle olet tai et ole. Sillä aikaa, kun sinä istut kotona, minä nautin sinua kauniimpien ja fiksumpien naisten seurasta. Tänä aikana minulla on ollut kuusi muuta suhdetta, etkä sinä ole tiennyt ainostakaan mitään. Sinä olet todella niin typerä, en voinut uskoa, että voisit olla, mutta kyllä sinä olet. Muistatko silloin, kun olin poikien kanssa laivareissulla? Minulla oli sillä matkalla kaksi yhden illan juttua, yksi kumpanakin iltana. Firman pikkujouluissa olin oikein suosittu myös, muistathan sen vaalean sihteerikkötytön, jonka palkkasin viime vuonna...? Oikein pätevä eikä pelkästään ammatillisesti, hänen kykynsä sängyssä ylittivät kaikki odotukseni, ai niin ja sokerina pohjalla yhteinen laivareissumme, otin sen blondin lähes sinun silmiesi edessä, mutta sinä sinisilmäisenä ja typeränä uskoit kaikki puheeni siitä, kuinka olin ollut vain juttelmassa hänen kanssaan, Pete sanoi huvittunutta ivaa äänessään.

Mielessäni koin järkyttävän kuvotuksen tunteen ja halusin oksentaa. Kuinka Pete saattoi olla niin sairas, että kehuskeli kaikella sillä pahalla, mitä hän oli minua kohtaan tehnyt? Mieleeni syöksähti keskustelu Teemun kanssa Peten ja minun kihlajaisissa. Hän oli ollut oike-

assa. Hän oli todella ollut oikeassa, vaikka en ollut millään halunnut uskoa Petestä mitään niin pahaa. Olin kieltäytynyt näkemästä totuutta, vaikka Teemu oli sanonut sen minulle päin naamaa. Mutta silloin minä vihdoin ymmärsin, että olin todella Petelle naisena merkityksetön, hän ei rakastanut minua, hänelle olin ihmisenä yhdentekevä. Hän halusi omistaa minut, pitää minua vankinaan, mutta hän ei rakastanut minua, ja sen ymmärrettyäni minä äkkiä tiesin mitä minun piti tehdä.

– Sinä olet oikeassa. Minä en tiedä vastausta kysymykseesi. Enkä minä tietenkään lähde luotasi, rakastan sinua liikaa voidakseni tehdä niin, sanoin.

– No niin, kuuluuhan sitä järjen puhetta taas välillä. Nouse ylös, Pete käski.

Nousin ja kävelin hänen luokseen.

– Anteeksi, että puhuin sellaista. Anteeksi, että en totellut sinua, tiedän, että minun pitäisi olla kiitollinen, kun saan olla kanssasi, sanoin nöyränä ja katsoin häntä silmiin.

Pete katsoi silmiini ylimielisesti, hänen kasvoillaan oli voitonvarma hymy, ja iva leikki hänen silmissään.

– Minä en koskaan päästäisi sinua lähtemään, ja sinä tiedät sen. Mutta minä tiedän myös sen, ettet sinä oikeasti koskaan edes yrittäisi lähteä luotani. Olet liian avuton ilman minua, rakastat minua liikaa, ja se tekee sinusta heikon edessäni. Näethän, voin tehdä sinulle mitä haluan ilman että sinä vastustat minua, hän sanoi hymyillen kylmästi.

Sitten hän kohotti kasvoni puoleensa ja suuteli minua, niin kuin hän aina teki viimeistelläkseen voittonsa ylivoimaisuuden. Hän tiesi liiankin hyvin, miten hänen kosketuksensa vaikutti minuun. Suljin silmäni ja tunsin valtavaa tuskaa, sillä ymmärsin, että tämä olisi lopulta-

kin se viimeinen suudelma. Olin lähellä antaa periksi hänelle, jälleen kerran. Muistutin kuitenkin itseäni siitä, että hän ei rakastanut minua, eikä koskaan tulisi rakastamaan, ja se sai minut pysymään suunnitelmassani.

– Minä rakastan sinua, sanoin Petelle kyyneleet silmissä, sen viimeisen kerran.

Sillä vaikka olin vihdoinkin päätökseni tehnyt, minun tunteeni häntä kohtaan eivät olleet kadonneet. Vaikka hän oli satuttanut minua ja saanut minut tuntemaan valtavaa vihaa, juuri tällä hetkellä tunsin vain repivää tuskaa. En enää koskaan tämän jälkeen saisi olla hänen sylissään. Enää koskaan hän ei suutelisi minua, ei koskettaisi. Enää koskaan en saisi olla hänen lähellään. Mutta olin elänyt liian kauan itse keksimäni miehen kanssa. Sitä Peteä johon minä rakastuin, ei koskaan ollutkaan olemassa. Sen tajuaminen koski enemmän kuin mikään, olin rakastanut näin pitkään hänen alussa itsestään luomaa täydellistä kuvaa ja olin kieltäytynyt näkemästä sitä, kuka ja millainen hän todellisuudessa oli. Minä olin ollut sokea, juuri niin kuin Teemu oli sanonut minun olevan.

– Olen iloinen, että tulit järkiisi ja saimme selvitettyä välimme. Muuten olisin ehkä joutunut käyttämään kovempia otteita sinua kohtaan, sillä en siedä sitä, ettet kunnioita minua. On itsesi kannalta hyvä, että olet oppinut jo tyytymään omaan osaasi. Minä olen luvannut tänään lähteä ulos Teemun kanssa, joten sinä voisit vaikka sillä aikaa pestä pyykit, minulla ei ole enää yhtään puhtaita pukuja kaapissani, Pete sanoi sitten. Hän vihelteli iloisesti, niin kuin mitään ei olisi tapahtunut.

– Selvä, sanoin vaisusti.

– Tiedän, että olisit tahtonut olla kanssani, mutta lupaan, että huomenna vietetään koko päivä yhdessä,

lupaan, että huomenna saat kaiken huomioni ja hellyyteni, Pete sanoi.

Sisintäni kivisti, tiesin, että en olisi enää huomenna täällä vastaanottamassa hänen hellittelyjään. Tuskin niitä oikeasti tulisi, vaikka olisinkin paikalla, mutta ajatuksen mahdollisuus itsessään aiheutti minussa surua.

– Hyvä, mutisin hänelle hiljaa.

Kun Pete oli lähtenyt, aloin pakata tavaroitani. Soitin Tomille ja Samille sekä pienen miettimisen jälkeen uskaltauduin soittamaan myös Tuulialle ja Pauliinalle. Samilta pyysin erityispalvelusta ennen hänen saapumistaan. Hän ei täysin ymmärtänyt pyyntöäni, mutta lupasi kuitenkin tuoda pyytämäni asian mukanaan.

Muille en kertonut mitään tarkempaa, pyysin vain heitä auttamaan ja sanoin selittäväni myöhemmin. Kaikki saapuivat tunnin sisällä soitostani. Sami toi tullessaan vaaleatukkaisen barbinuken, jonka olin pyytänyt. Laitoin nukan Peten lasikaappiin, jossa hän säilytti arvoesineitään. Viereen kirjoitin lapun, jossa luki: ”Löysin sinulle täydellisen naisen. Se näyttää aina yhtä huolitellulta, se pysyy juuri siinä paikassa, jonka sille osoitat, se ei koskaan sano sinulle vastaan. Voit heittää sen parvekkeelle, jos tahdot, lupaan, ettei se koskaan itke tai osoita muutenkaan minkäänlaista inhimillisyyttä. Se ei tarvitse aitoa rakkautta, sillä se on pelkkää muovia, niin kuin sinäkin olet. Voit tehdä sille mitä haluat, se suostuu tahtoosi, se on nyt sinun omaisuuttasi. Tämä on erolahjani sinulle, toivon, että tulet onnelliseksi sen kanssa”.

En tiedä, olinko lapsellinen vai vain typerä, mutta halusin jättää jonkinlaiset hyvästit, jonkun asian, josta hän tietäisi miksi olin lähtenyt. Jonkun asian, josta hän voisi tietää sen, ettei ollut onnistunut latistamaan mi-

nuu täysin, että minussa yhä oli jotakin omasta itsestäni tallella, että hän ei ollut onnistunut tuhoamaan minua. Tiesin, että hän ei surisi minun lähtöäni siksi että olisi rakastanut minua. Hän suuttuisi lähdöstäni valtavasti, mutta vain siksi, että olin osoittanut itsenäisyyttä ja että olin kyennyt lähtemään hänen luotaan. Loukkasin hänen ylivertaisuuttaan, ja hän joutuisi kohtaamaan sen totuuden, ettei hän hallinnutkaan kaikkea ympärillään. Niin, hän totisesti suuttuisi hyvästeistäni, mutta minä en olisi näkemässä enkä kokemassa hänen raivoaan. Jollen olisi lähdössä ulkomaille, en ehkä olisi uskaltanut jättää nukkea, sillä tunsin hänet jo niin hyvin, että tiesin, että se saisi hänet raivoihinsa ja jos hän saisi minut käsiinsä, en tiedä mitä hän tekisi. Mutta hän ei löytäisi minua, pitäisin siitä huolen.

Vielä en tiennyt minne menisin, tiesin vain, että minun oli päästävä kauas pois Petestä. Kauas hänen uhkailuistaan ja vihastaan ja sairaasta vallanhallustaan.

Jätin avaimeni keittiön pöydälle. Muistan, kun tein sen viime kerralla. Olin lohduton ja peloissani. Nyt kun lähdin, tunsin sisälläni epämääräistä hyvää oloa. Joku tunne, jota vapaudeksi kutsuttiin, oli nostamassa päätään sisälläni. Vastakkaiset tunteet risteilivät sisimmässäni: toisaalta tuskallinen ero rakastamastani miehestä, toisaalta ihana vapaus hänen vallastaan. Tiesin, että minussa oli rikki niin paljon, että epäilin, pystyisinkö koskaan enää rakkauteen kenenkään kanssa. Epäilyksistäni huolimatta olin onnellinen siitä, että minusta löytyi vielä voimaa ja vahvuutta, jonka olin kuvitellut jo menettäneeni. Pete ei ollut onnistunut murtamaan omaa tahtoani, vaikka hän oli kuvitellut tehneensä juuri sen. Minä aioin todistaa itselleni, että pystyin tekemään kaiken minkä halusinkin tehdä.

Olin yötä Tomin luona, sillä pelkäsin, että kun Pete huomaisi minun kadonneen, hän lähtisi jäljittämään minua. Jo lähtiessäni olin leikannut puhelimeni SIM-kortin katki ja jättänyt sen vesilasiin Peten keittiön pöydälle avainten kanssa. Mukaani en ollut ottanut mitään muuta kuin henkilökohtaiset vaatteeni ja rahani, kaiken muun jätin Petelle. Olin ehkä typerä, mutta halusin tällä välttää kaiken mahdollisuuden siihen, että hän voisi ottaa minuun yhteyttä omaisuuden tiimoilta. Enkä myöskään enää arvostanut mitään tavaraa tai omaisuutta, tärkeintä oli se, että olin elossa ja vapaa.

Aion jättää avioerohakemukseni ennen lähtöäni. Toivoin, että olisin poissa Suomesta niin pitkään, että palattuani asia olisi jo selvä. Itse asiassa en ollut tässä vaiheessa vielä täysin selvillä, mitä kaikkea erosta seuraisi, omaisuuden tiimoilta ja muutenkin, mutta se selviäisi aikanaan. Nyt oli tärkeintä, että pääsisin kauas pois Peten ulottuvilta. Tiesin, että hän kävisi kaikkien ystäväieni asunnot läpi, mutta Tomin asuinpaikasta hän ei tiennyt eikä voisi edes selvittää sitä, sillä Tomin tiedot olivat salaiset. Nukuin yöni levottomasti odottaen seuraavaa päivää.

17. Luku

Olimme puhuneet jo pitkään ystävieni kanssa. Olimme kokoontuneet Tuulialle. Sami istui sohvalla vieressäni ja halasi minua pitkään. Olin juuri kertonut itkien kaikesta siitä, mitä Pete oli minulle sanonut ja tehnyt juuri ennen kuin olin päättänyt lähteä.

- Hirveää ajatella, mitä kaikkea sinä olet kestänyt ilman että me olemme aavistaneetkaan mitään, Tuulia sanoi kauhistuneena.
- Niin, tai tiesihän Sami, me ei vain uskottu häntä, Pauliina sanoi jotenkin nolona.
- Pete on aika taitava manipuloija, joten en ihmettele, ettette tekään epäilleet mitään, minä sanoin.
- Pete muuten kävi minun oveni takana eilen. Minä en kylläkään uskaltanut avata hänelle ovea, kun näin ovisilmästä, että hän seiso i oven takana raivosta puhisten, Pauliina sanoi.
- Juu, minun luonani myös, hän yritti pakottaa minut kertomaan, missä Nelli on. Sanoin hänelle, etten todellakaan tiedä. Sanoin hänelle myös, että sinä et ole ollut meihin missään yhteydessä pitkiin aikoihin. Hän uskoi sen, ihme kyllä, ja lähti pois, Tuulia sanoi.
- Hän kävi myös minun luonani. Onneksi Nelli oli Tomilla. Pete oli aivan raivona, en tajua, miten sain

hänet ulos ovesta ilman mitään sen suurempaa hässäkää, Sami sanoi.

– Anteeksi, että tekin jouduitte tähän mukaan, en todellakaan halunnut, että Pete tulisi teille raivoamaan, minä sanoin nolostuneena.

– Älä nyt sitä mieti Nelli, pääasia, että saatiin sinut pois hänen luotaan, Sami sanoi.

– Ja pääasia, että voidaan taas olla normaalisti, jutella. Pete vakuutti minut siitä, ettette te halunneet olla minun kanssa missään tekemisissä, sanoin.

– Ja meille Pete sanoi, että sinä et halunnut olla kanssamme missään tekemisissä, että sinua ei kiinnostanut meidän seuramme enää, Tuulia sanoi pudistellen päätään.

– Minut hän onnistui manipuloimaan uskomaan sen, että sinä yritit iskeä häntä, sanoin hiljaa.

– Minä ihan oikeasti luulin, että sinä olit oikeasti tullut vähän hassuksi, kun epäilit sellaista. Sitä ei tosin auttanut se, kun Pete monesti kertoi sinun olevan vainoharhaisen mustasukkainen hänestä, hän sanoi epäilevänsä, että olit vähän sekoamassa, ja me uskoimme kaiken mitä hän sanoi, hän oli jotenkin niin vakuuttava, Tuulia myönsi nolona.

– Tiedän, miten vakuuttava hän pystyy olemaan, joten en yhtään ihmettele että uskoitte kaiken. Aloin itsekin epäillä toisinaan omaa mielenterveyttäni. Monesti aloin epäillä omia sanojani ja tekemisiäni, kun Pete vakuutti, että olin sanonut tai tehnyt jotakin, jota en itse muistanut tehneeni. Mutta hän sanoi kaiken niin vakuuttavasti, että aloin olla varma, että päässäni on jotakin vikaa, sanoin pudistellen päätäni.

– Minun olisi pitänyt tehdä jotakin, viedä sinut vaikka väkisin pois Peten luota. Minä olin ainoa, joka näki

mikä hän oli, enkä kyennyt auttamaan sinua, Sami vai-
kersi ja katsoi minuun surullisesti.

Hänen katseensa ja sanansa riipaisivat minua.

– Et sinä olisi voinut tehdä mitään, sinä yritit. Mutta ei kukaan voi tehdä päätöksiä toisen puolesta. Ja se olen minä, joka olen anteeksipyyntöni velkaa, et sinä. Minä en ymmärrä, miten saatoin olla niin typerä, että luovuin ystävydestäsi hänen käskystään. Sinä olet minulle kuin veli, olet minulle niin tärkeä ja rakas, etten voi mitenkään ymmärtää, miten olin sinua kohtaan niin hirveä, voitkohan sinä koskaan antaa minulle anteeksi? En enää koskaan ole niin typerä, että luopuisin ystävydestäsi kenenkään vuoksi, sanoin ja rutistin Samia.

Hän piti minua sylissään hellästi ja silitteli hiuksiani lohduttavasti.

– Älä sitä mieltä Nelli. Sinä olit todella rakastunut, ja Pete käytti kiltteyttäsi ja rakkauttasi hirvittävän väärin, alistaakseen sinut tahtoonsa. Hän kokeili, kuinka pitkälle saisi sinut alistumaan ilman että laittaisit vastaan. Hän on mieleltään sairas, kykenemätön oikeaan rakkauteen. Oli vain hirvittävää, kun en voinut tehdä mitään vuoksesi. Oli hirvittävää katsoa, kuinka minulle niin rakas ihminen joutui kokemaan jotakin sellaista, jossa minä en voinut olla sinun tukenasi. Olemme aina olleet toistemme vierellä, kun toinen on tarvinnut, joten nyt kun en voinut olla, oloni oli hirveä, Sami sanoi kyyneleet silmissään.

– Silti en voi käsittää käytöstäni, rakkaus ei saisi laittaa päätä niin sekaisin, että on valmis hylkäämään parhaat ystävänsä rakastamansa ihmisen käskystä. Olin niin typerä, etten voi edes uskoa, että se olen ollut minä, joka on elänyt tämän valheen. Ihan kuin katsoisin itseäni ulkopuolelta. Olen itselleni vieras, kuka on tämä

ihminen, joka istuu tässä teidän kanssanne? En tunne enää itseäni, huokaisin.

– Ei se ole mikään ihme, kun on niin pitkään elänyt toisen ehdoilla, Pauliina huomautti hiljaa.

– Niin, en oikeastaan enää muista millainen minä olen. Niin pitkään olin se, mitä Pete halusi minun olevan. Mistä minä nyt tiedän, kuka on se minä, joka minä oikeasti olen? kysyin.

– Hyvä kysymys, se sinun täytyy itsellesi selvittää, Tomi sanoi katsoen minuun silmät vakavina.

– Niin, on jotakin, mistä en ole vielä teille kertonut, sanoin hiljaa.

– Mitä? Sami kysyi vähän huolestuneen näköisenä.

– Minä lähden ulkomaille, yksin.

– Mitä? Oletko aivan varma, että haluat mennä yksin? Jos tahdot, voin kyllä jättää työni ja lähteä mukaasi, Sami sanoi huolestuneena.

– Ei, minun on mentävä yksin. Tahdon todistaa itselleni, etten ole niin surkea kuin Pete väitti minun olevan. Älkää ymmärtäkö väärin, en koskaan halua pärjätä ilman teitä, rakkaita ystäviäni, sillä olen ymmärtänyt jo sen, että todelliset ystävät ovat kultaa ja timantteja ja kaikkia maailman mahdollisia ja mahdottomia rikkauksia arvokkaampia eikä kukaan täällä pärjää yksin. Mutta kaipaan aikaa ajatella, käydä läpi kaikkea kokemaani, etsiä itseni uudelleen. Ja aion tehdä sen pitkällä vaelluksella. Mielessäni tällainen vaellus symboloi uutta elämää, jonka aloitan itsenäisenä naisena, en kenenkään määräysvallassa tai kenenkään jatkeena, vaan omana itsenäni.

– Ehkä sinä olet oikeassa. Minulla tulee kyllä sinua ihan kauhea ikävä. Juuri kun olen saanut sinut takaisin,

niin jo sinä lähdet taas ulottumattomiin, Sami sanoi vähän toruvasti. Minä hymyilin hänelle.

– Mutta kun tulen takaisin, niin meillä on koko elämä aikaa, sanoin.

Olin äärettömän onnellinen siitä, että olin pystynyt piilottamaan ehkäisytabletit Peteltä, sillä jos olisin tullut raskaaksi, lähtöni avioliitostani olisi ollut vielä vaikeampi kuin mitä se oli nyt.

Kaikki omaisuuteni oli rahapussissani sekä rinkassani. Seisoin laivan kannella tuntien suurempaa iloa kuin koskaan aiemmin elämässäni. Hengitin maailmaa ja elämää ja katsoin kaikkea kuin uusin silmin. Tunsin tuulen raikkaana ihollani, kun se pyörteili hiuksissani ja kuiskaili vapaudesta ja elämän kauneudesta. Tunsin alkukevään auringon lämpöiset säteet ihollani ja katsoin lokkien liitelyä sinisellä taivaalla. Ihmiset parveilivat kannella etsien paikkaa, josta näkisivät laivan lähdön. Ja kun kuulin torven töräyksen, joka kertoi siitä, että lähtisimme liikkeelle, ilo hyökyi minuun hurjana ja villinä kuin keväisille laiturille ensimmäistä kertaa päässyt varsa.

Kun joskus palaisin, aioin tehdä sen, mitä olin halunnut tehdä jo pitkän aikaa: opiskella ihmismielen tuntijaksi. Halusin tehdä jotakin kaltaisteni onnettomien hyväksi. Ehkä minä jopa ajattelin ja harkitsisin syvällisesti siihen hyvään Jumalaan tutustumista, josta Sami ja Tomi olivat niin paljon puhuneet. Ehkä minä olisin valmis ottamaan sen riskin, että Jeesus sittenkin oli muutakin kuin vain historiallinen henkilö, jonka syntymästä ajanlaskumme oli saanut alkunsa, tai erikoinen saarnaaja pölyisen Raamatun sivuilla. Olihan se mahdollisuus olemassa, mutta en koskaan ollut todella halunnut harkita sitä vaihtoehtoa, sillä se oli liian kau-

kana kaikesta siitä rationaalisesta ajattelusta, jolla olin tottunut itseni ja maailman määrittämään. Mutta olin oppinut, että lopultakaan älyllä ja järjellä ei välttämättä päässyt kovin pitkälle siinä, mikä elämässä oli kaikkein tärkeintä. Tiesin, että tulisin käymään kovan kamppailun oman elämänkatsomukseni kanssa, sillä minulla oli sisimmässäni niin monia vastaamattomia kysymyksiä, niin monia vastaväitteitä valmiina siihen, miksi en voisi uskoa. Mutta sydämessäni oli herännyt jotakin, jota en voinut järjelläni selittää. Minä aion etsiä ja löytää vastaukseni. Ja itseni.

Olin kokenut niin paljon viime vuosina, etten enää ollutkaan täysin varma siitä, että maailma oli ainoastaan siinä, mitä minä pystyin näkemään, haistamaan ja maistamaan. Ehkä maailmassa oli mahdollisuuksia ja asioita, joita minä en nähnyt, mutta jotka silti olivat olemassa, odottamassa minua ja sitä, että ymmärtäisin ja olisin valmis harkitsemaan uusia mahdollisuuksia, uusia ajatuksia elämästä ja itsestäni.

Olihan mahdollista, että törmäämiseni Tomiin oli vain sattumaa, mutta en enää ollut niin vakuuttunut sattuman osuudesta tapahtumiin kuin mitä aiemmin olisin ollut. Mitä jos elämä ei olekaan vain tässä silmiäni edessä? Mitä jos kaikki tämä, mitä voin silmilläni nähdä, onkin vain osa totuutta? Ja miten kaikki tämä kaunis olisi voinut syntyä vain sattumalta?

Kun pohdin näitä asioita, sattuman mahdollisuus alkoi tuntua entistä epätodennäköisemmältä. En tiedä, miten en aiemmin ollut ajatellut asiaa, mutta eikö koko luonto suorastaan huutanut, että oli olemassa jotakin suurempaa, joku älyllinen Luoja, joka oli luonut tämän kaiken? Sillä maailman eläin- ja kasvilajisto oli niin laajaa ja mielikuvitusrikasta, että itse asiassa taisi vaatia mielestäni suurempaa uskoa uskoa siihen, että kaikki

oli syntynyt ja muodostunut sattumalta ja itseksensä. Ja miten kaunis ajatus se olikaan, että mikään ei olisikaan tarkoituksetonta vaan kaikki olisi varta vasten luotu tänne, kaikella olisi tarkoitus. Ja luonnon kauneudesta minä näin vain sen, että jos oli olemassa Luoja, hänellä oli oltava valtavan rikas ja kaunis mielikuvitus.

Minulla oli kuitenkin vielä edessäni pitkä matka, jonka aikana minulla olisi taatusti aikaa pohtia elämäni tärkeimpiä kysymyksiä ihan rauhassa. Olin ottanut mukaan jo pahasti pölyyntymään päässeet rippikoulu- raamattuni, josta aion etsiä vastauksia kysymyksiini. Ehkä minä vielä löytäisin uudelleen oman arvoni Pe- testä huolimatta.

En tiedä, kuvittelinko maailman parantavan haavani, kuvittelinko etäisyyden poistavan kipuni, mutta sen tiesin, että lähdeittävä minun oli.

Pete ei voisi uhkailla minua, kun olin poissa. Ja kun tulisin takaisin, kaikki olisi jo unohtunut, enkä enää koskaan antaisi kenenkään kohdella minua huonosti, minkään syyn vuoksi. Enää koskaan en antaisi rakkau- den tai minkään muunkaan sokaista silmiäni niin, että myisin oikeuteni omaan ihmisyyteeni ja itsenäisyyteeni.

Tomi muistutti minua siitä, että itseään ei voi paeta vaikka juoksee kuinka kauas. Tiesin sen, ja muistutin häntä, että unelmat oli tarkoitettu toteutettaviksi. To- min silmät olivat vilkkuneet iloisesti, ja tiesin hänen olevan kanssani samaa mieltä. Hänhän se oli ollut, joka oli minua siitä muistuttanut.

Aioin suunnata ensin Ruotsiin. Tein sen siksi, että olin aina kuvitellut lähdön juuri tällaiseksi. Minä seison nimenomaan laivan kannella, katsomassa kun kaikki entinen, kaikki tuttu ja turvallinen jää taakse. Edessä on tuntemattomia teitä,

vieraita kieliä ja vaarallisia paikkoja. Edessä oli vihdoinkin elämä, ja sain jättää pystyyn kuolleen entisen itseni taakseni. Elämäni painajainen oli nyt ohitse. Tunsin pulppuilevani kuin keväinen puro. Tunsin olevani kevät itse, kaikki minussa oli tekemässä uutta versoa, kaikki minussa alkaisi talven jälkeen vihertää.

Minä lentäisin Tukholmasta Ranskaan ja lähtisin tekemään sen, mistä olin aina unelmoinut: vaeltamaan Santiago de Compostelan pyhiinvaellusreitit. Kuinka kauan siihen menisikään aikaa. Toivoin, että sen matkan aikana sisimpäni puhdistuisi, osa taakastani jäisi menneisyyteen. Vaikka en tiennyt, parantuisiko sydämeni koskaan Peten jättämisestä arvista, tiesin, että elämä oli yrittämisen arvoinen. Tahdoin elää, tahdoin löytää jälleen oman arvoni ja oman tieni. Minun tieni, en kenenkään toisen tietä.

Epäilin, etten ehkä koskaan enää kykenisi rakastamaan ketään tai luottamaan keneenkään. Pete oli jättänyt minuun syvät arvet, joita ei välimatkakaan välttämättä parantaisi. Aina sanottiin, että aika parantaa haavat. En kuitenkaan ollut lainkaan varma, pystyisikö edes aika tekemään tehtävänsä niiden viiltojen suhteen, joita Pete oli tehnyt ihmisarvooni ja itsetuntooni. Tuntui niin omituiselta, kuinka niin kaunis asia kuin rakkaus saattoikin muuntua niin rumaksi ja vääräksi.

Juuri nyt en jaksanut kuitenkaan surra mennyttä enkä tulevaa, kun katselin laivan lähtöä satamasta. Tuuli tuoksui merelle, ja meri oli aina mielessäni yhdistynyt vapauteen ja iloon. Tiesin, että huomenna olisin uudessa satamassa ja uusien haasteiden edessä. Muuta mahdollisuutta minulla ei ollut kuin luopua. Luopua vanhasta, jotta voisin vastaanottaa jotakin uutta. Ja minä selviäisin, jotenkin vain tiesin sen.

